

<C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\John Morressy-09-Pozornost pro Kedrigerna.PDB>

PDB Name: 7 Pozornost pro Kedrigerna

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 3.10.2001

Modification Date: 3.10.2001

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

John Morressy

POZORNOST PRO KEDRIGERNA

Nemohu už zpívat ty staré písně!

Ne že bych o nich snad špatně smýšlel; je to tím, že nemohu si vzpomenout, jak zněly.

Calvery

Jedna

Čarující včela

Cíl jeho mise byl završen, jeho měsíc naplněn a jeho reputace mistra odeklínadel nedotčena, a tak se Kedrigern rozloučil se svými spokojenými klienty a namířil stříbrný roh svého koně směrem k domovu. Byl rád, že má tu zakázku za sebou. Ne že by byla zvlášť obtížná; kletba, kterou sejmul ze syna a dcery knížete Daragila, byla uvržena ve spěchu a nebylo těžké se s ní vypořádat; ale s dětmi je vždycky těžká práce. Zvlášť, když jsou tak zabeďněné, rozpustilé, rozmazlené a po všech stránkách nepříjemné, jako byli potomci Daragila - 'Prost'áčka Darryho', jak se mu tajně přezdívalo.

Je to zvláštní, pomyslel si Kedrigern, že tak tupý a přihlouplý muž může mít děti, jež se vyznačují tak mimořádnou protivností.

Očividně to mají po matce. To by také vysvětlovalo, proč každou zmínku o 'naší drahé zesnulé kněžně

Mazoobě' vždy doprovázel úsměv na tváři toho, kdo ji pronášel.

Bylo to krásné zamlžit zase k Horám tichého hromu, domů a k Princezně. Návrat domů byl vždycky hezký. Daleko příjemnější v širším měřítku samozřejmě bylo nikdy neodjet, ale vždycky se našli nějací klienti, kteří nemohli, nebo nechtěli cestovat. Kedrigern si povzdechl a dopřál si trochu sebelitosti nad takovým nehorázným sobectvím. Pak obrátil svou mysl k nadcházejícímu příjezdu, Princeznu přivítání a všem radostem a slastem domova, které tak nerad opustil.

Tentokrát spěchal domů obzvlášť rychle, protože si po celou dobu své cesty dělal starosti o Princeznino zdraví. Migréna, která ji před jeho odjezdem nečekaně zachvátila, jí docela vysílila a unavila.

Vůbec s ním nechtěla cestovat ke dvoru ('doupě' by bylo výstižnější pojmenování) knížete Daragila, a to bylo velice neobvyklé. Jindy by pouhé slovo 'cestování' stačilo k tomu, aby okamžitě začala s veselým prozpěvováním balit. Tentokrát však ne. Kedrigern se zamračil a přál si, aby už byl doma a mohl o ni začít pečovat.

Když už člověk musel cestovat, byla k tomu polovina května patrně nejvhodnější čas. Bláto časného jara už bylo pryč; hmyz horkého léta se ještě neobjevil. V lese bylo všechno příjemně zelené až na zářivé barvy květin na mýtinách. Bylo to nádherné - pokud měl člověk pro takové věci smysl.

Kedrigern jel svižně a k večeru dorazil do malé vesničky, která se pyšnila uspokojivou hospodou, čtyřmi domky a malým krámkem.

Koně si do stáje odvedl sám, podomkovi zaplatil štědře předem a zároveň ho varoval před neobvyklostí oře, kterého svěřuje do jeho péče. Dobrý muž zasténal a vyvalil oči na stříbrorohého, rudookého a jako noc černého hřebce, který svým vzrůstem převyšoval všechny ostatní koně ve stáji.

"To je jednorožec, pane! Opravdový jednorožec!" řekl podomek bázlivým šepem.

"Nic takového není. Je to jen výborný kůň s nějakým tím vylepšením," odpověděl Kedrigern, natáhl se a podrbal koně za ušima.

"A jak je velký, pane. Vypadá nebezpečně."

"Je neškodný jako kuře. Jenom ho nesmíš dráždit."

"Nikdy, pane! A co ho dráždí?"

"Například když ho nazývají jednorožcem," odpověděl čaroděj a významně se podíval na podomka.

"Je to krásný kůň, pane. Skvělý kůň. Hodný hoch," řekl rychle podomek, ukláněje se a nervózně se usmívaje na černého oře, kterému z nozder vycházely tenké pramínky kouře.

"Líbíš se mu," řekl Kedrigern s povzbudivým úsměvem, pak se otočil a odkráčel do hospody.

Jeho příchod vyvolal jen letmé pohledy hrstky mužů, sedících v hlavní místnosti. Kedrigern se vyhýbal dramatickým výstupům a dával přednost méně výraznému prvnímu dojmu; oblékal se prostě, do pohodlných obnošených šatů, které neposkytovaly žádné vodítko k jeho skutečné profesi. Špičaté klobouky, dlouhé róby zdobené tajemnými symboly a sněhobílé plnovousy sahající až po pupek nebyly nic pro něj. Oblékal se - a jeho žena mu to často připomínala - jako kupec nebo umělec, nebo snad čistotnější učenec. Přesvědčil se, že je pro něj mnohem výhodnější, když si svůj čarodějnický status ponechá pro sebe a odhaluje ho pouze tehdy a tam, kde sám uzná za vhodné.

Měl hlad a žízeň a byl unavený. Něco tu velice dobře vonělo a on už se těšil na chutné jídlo, nerušený noční odpočinek a časný ranní odjezd. Odložil svůj vak a plášť, rozehnal prach, který se při tom zvedl, a posadil se k jednomu stolu, jehož povrch byl relativně čistý.

Znovu lačně nasál kuchyňské aroma. Pečené... možná guláš. Nebo masový nákyp. Ať už to bylo cokoli, pokud to chutnalo alespoň z poloviny tak dobře, jako to vonělo, čeká ho výtečná večeře.

Čekal několik minut a stále se nikdo neobjevoval. Počkal ještě několik dalších a pak začal být netrpělivý. Už už se chystal sjednat si pozornost rozhněvaným zařváním, když tu se ve dveřích objevil statný muž v umaštěné zástěře a přispěchal k jeho stolu. Energicky ho ometl skoro čistým hadrem a pak Kedrigerna obdařil kolozubým úsměvem.

"Vítejte, mistře," řekl, popadaje dech po svém spěšném příchodu.

"Vítejte ve Frunskerově hospodě. Já jsem Frunsker. Skvělé pivo, chutné jídlo a čisté postele pro unavené poutníky. Čarodějové jsou vítáni obzvlášť, mistře."

"Jak ses dozvěděl, že jsem čaroděj?"

"Podomek mi to řekl, mistře. Poznal to hned, když uviděl vašeho koně. Nikdo jiný než čaroděj by se na

takovém zvířeti jezdit neodvážil."

Kedrigern udeřil mrzutě pěstí do stolu. "Na koně jsem zapomněl."

"Čaroděje tady vždycky rádi vidíme, mistře," opakoval Frunsker, horlivě při tom přikyvoval a utíral si dlaně do zástěry.

"Já bych zase rád viděl korbel piva a pořádnou porci toho, co tu tak báječně voní. A taky bych chtěl postel na noc."

"Čarodějové u mě dostávají korbel piva zdarma, mistře, a vše ostatní té nejlepší kvality. A dám vám postel, kterou budete mít jen sám pro sebe."

"Dobře. Výborně, Frunskere," řekl Kedrigern. "Tak pro to jídlo a pití dojdí hned."

"Samozejmě, mistře," přisvědčil hostinský. Váhavě o několik kroků ustoupil, pak se zastavil a začal přešlapovat na místě, zuřivě si utíraje ruce do zástěry a těkaje očima z čaroděje na zeď, na podlahu a zase nazpátek. "A pak, než od nás zase odjedete, mistře - a bude nám ctí, když zůstanete tak dlouho, jak se vám zlíbí - kdybyste si mohl ušetřit několik minut svého vzácného času..." koktal.

Kedrigern se rázem stal věcným: "Nějaký problém?"

"Ach, vůbec žádný problém pro velkého čaroděje, mistře, ale velký pro obyčejné lidi. Nic, co by tak slavný čaroděj, jako jste vy, nedokázal vyřídit za minutu nebo dvě, než se zase vydá na cestu - a ať je vaše cesta bezpečná a rychlá a počasí mírné. Je to jen záležitost -" Kedrigern pozvedl ruku a hostinský zmlkl. "Počkej. Nejdříve jídlo a pití. Pak mi povíš celý příběh."

Frunsker uvedl své mohutné tělo do rychlého pohybu směrem ke kuchyni a okamžik na to se vrátil s miskou lahodného guláše a malým kulatým bochníkem chleba. Kedrigernovi se stěží podařilo do něj zakousnout, když se vrátil podruhé, tentokrát s korbelem vychlazeného, chutného piva. Kedrigern upil na zkoušku, potěšeně kývl a dopřál si pořádný osvěžující doušek. Pak si spokojeně oddechl a mávnutím přivolał hostinského ke svému stolu.

Frunsker se uvelebil na stoličce - bylo to, jako když člověk balancuje velký pytel mouky na sloupku zábradlí - položil si své velké brunátné ruce na kolena, předklonil se a řekl: "Víte, mistře Kedrigerne, přihodilo se to takto: dnes po snídani šla děvečka uklidit pokoje nahoře. Minutu poté, co odešla, příběhla zpátky do kuchyně přišerně vydešená a ječela něco o-" Kedrigern ho rázným gestem umlčel. Se lžíci guláše na půli cesty k ústům pak řekl: "Tak moment. Nemíníš doufám mluvit o něčem odporném a zkazit mi chuť k jídlu?"

"Ach ne, mistře, to bych si nedovolil. Je to podivná věc, to je pravda, ale nechutné to není. Ani trochu."

"Tak dobře. Můžeš pokračovat."

"Ano. Jak už jsem řekl, děvečka vtrhla do kuchyně zrovna, když jsem krájel maso na tenhle guláš, a ječela o něčem, co viděla v pokoji nahoře. Chvíli mi trvalo, než jsem ji uklidnil, ale nakonec jsem to z ní dostal. 'Je tam včela! Obrovská včela poletuje v tom pokoji, kde včera spali ti zvláštní staříci!' kvílela. 'Vyděsilo mě to k smrti!'" "Včela? Ty máš problém se včelou?"

"Včela, mistře. Veliká včela."

"Nejsem exterminátor. Pokud se chceš vypořádat se včelou, prašti ji koštětem. Na to nepotřebuješ čaroděje," řekl Kedrigern zamračeně.

"Ach, tohle by děvečka mohla udělat snadno, mistře. Je to statné děvče a žádná obyčejná včela by ji nevystrašila. Ale ta včela v pokoji nahoře není obyčejná." Frunsker vážně potřásl hlavou.

"A v jakém ohledu není obyčejná?"

"Ta včela mluví, mistře."

"Mluví," zopakoval Kedrigern po delší odmlce.

"Ano, mluví. Nemůžeme přijít na to, co říká, protože má příliš vysoký hlas, bzučí a mluví moc rychle. Není to lehké soustředit se, když vám kolem hlavy létá obrovská včela. Ale mluví."

"Možná je to přece jen práce pro čaroděje. Tak pokračuj a pověz mi o tom všechno, co víš, a já mezitím dojmám a rozhodnu, jak se s tou upovídanou včelou nejlépe vypořádat."

Nebylo toho moc, co mohl Frunsker dodat k základním faktům o mluvící včele. Minulý večer se v hospodě ubytovalo pět lidí.

Všichni zaplatili už večer a časně ráno odjeli. Dva důstojní staří gentlemani se svým sluhou strávili noc v pokoji, kde se ráno objevila ta včela, a nestěžovali si, že by je rušila - ani nic jiného. Včela sama se

tvářila přátelsky - alespoň až doposud nikoho nenapadla - ale jelikož to byla neobyčejně velká včela, nikdo se na její dobrou náladu nechtěl příliš spoléhat.

Kedrigern trpělivě poslouchal a přerušil vyprávění jen jedenkrát, když dal pozvednutím obočí najevo, že je jeho korbel prázdný.

Frunsker mu ho okamžitě dolil a pak pokračoval. Když hostinský skončil, zadíval se Kedrigern zamyšleně do kouta místnosti a zamnul si bradu.

"Znáš někoho ze svých včerejších zákazníků?" zeptal se po delší odmlce.

"Znám dva z nich, mistře. Kupce a jeho účetního. Cestují tudy touto dobou každý rok."

"Takže ti staří gentlemani a jejich sluha byli cizinci."

"Nikdy dřív jsem je neviděl, mistře. Ale vypadali velice důstojně."

Měli dlouhé bílé vousy, drahé pláště a vysoké kožené boty a velice vznešené chování. A ten jejich sluha byl ostrý jako břitva. Velice dbali na přesnost, ale já ve svém hostinci zaměstnávám dobrý personál," řekl Frunsker.

"A kdy odjeli?"

"No, přesně to vlastně nevím. Ten sluha si mne vzal včera večer stranou, zatímco ti dva starší pánové odešli nahoru, a řekl mi, že jeho pány popadl náhlý vrtoch a rozhodli se odjet uprostřed noci."

Zaplatil mi plnou částku a upozornil mne, abych se nedivil, když budou odjíždět v nezvyklou hodinu. Abych řekl pravdu, vůbec nic jsem neslyšel, ale ráno byli pryč. A pak šla děvečka nahoru a našla tu včelu."

Kedrigern uvážlivě kývl a potlačil zívnutí. "Je pokoj dobře zavřený, aby včela nemohla uniknout?"

"To je, mistře."

"Dobře. Podívám se na ni zítra."

"Zítra?" zopakoval Frunsker zděšeně.

"Zítra," řekl Kedrigern pevně. "Jestli mám mít co do činění s magií, pak to chci udělat, až budu odpočatý a budu mít jasnou hlavu."

A pokud se jedná o obyčejnou včelu, jejíž bzučení se mluvení jen podobá, pak se s ní chci setkat za denního světla a s plácačkou v ruce.

Ukaž mi můj pokoj, Frunskere."

Snídaně byla prostá, ale výživná a podávala se v atmosféře napjatého očekávání. Kedrigern jedl tak pomalu, jak jen to šlo, ale Frunskerova netrpělivost a časté objevování jeho ženy a staré svrastělé služky ve dveřích kuchyně mu poněkud kazilo jinak docela příjemnou ranní pohodu. Nakonec tedy s rezignovaným povzdechnutím vstal, smetl si drobtý z klína a řekl: "Tak dobře, Frunskere. Ukaž mi tu včelu."

"Tudy, mistře," odpověděl Frunsker. Popadl koště, které stálo u krbu, a vydal se nahoru po vzrjácím schodišti, našlapuje s obezřetností zvěda na nepřátelském území. Před zavřenými dveřmi, zatarasenými těžkou skříní, zastavil, významně se podíval na čaroděje a ukázal štětinatým koncem koštěte.

"Tady?" zeptal se Kedrigern.

"Ano, mistře."

Kedrigern se nahnul přes skříň a přiložil ucho ke škvíře ve dveřích.

Chvilí tiše poslouchal a pak řekl: "Žádné bzučení neslyším. Jsi si jist, že nemohla uniknout?"

"Okna jsou zavřená a zajištěná a komín ucpaný. Je tam, mistře Kedrigerne."

"Pak tedy odsuň tu skříň."

Frunsker se opřel do skříně, odstrčil ji stranou a pak s připraveným koštětem zaujal pozici u dveří.

Kedrigern sáhl po klice, pak zaváhal, převzal od Frunskera koště a naznačil mu, aby otevřel. Hostinský to pomalu a opatrně udělal a Kedrigern vešel dovnitř, rozhlížeje se obezřetně po včele.

"Tamhle je, mistře! Tamhle, sedí na krbu!" zašeptal Frunsker chraptivě, vycouval z pokoje a zabouchl za sebou dveře.

A včela tam doopravdy byla; seděla docela klidně a tiše. Byla velká jako zralá broskev a její složené hmyzí oči se leskly v ranním slunci. Její křídla připomínala stříbrné pláty, její černé chlupaté nohy byly jako štětky na láhve. Ať už se sem dostala jakkoliv, pomyslel si Kedrigern, je to skutečně pozoruhodná včela.

Pomalými a rozvážnými kroky přistoupil blíž. Pravou rukou stále svíral násadu koštěte. Nyní ho nesl skloněné, ale kdykoliv připravené k obranné akci. Včela se stále nehýbala, ale Kedrigern měl nepříjemný pocit, že ho pozorně sleduje. Přiblížil se k podivnému stvoření na dosah koštěte a zastavil, nemaje potuchy, co by měl udělat teď. Jít dál by mohlo být nebezpečné; couvnutí by mohlo být považováno za útěk; cokoliv, co udělá, by mohlo vyprovokovat útok.

Ale stěží tam mohl jen tak stát a čekat, až včela převezme iniciativu.

Možná by ani nic dělat neměl. Možná je ta včela umělá, dřevěná nebo mechanická a hlasy, které slyšela Frunskerova služka, byly pouhou halucinací.

Zrovna, když takto uvažoval, uslyšel slabý hlásek, který řekl: "Bratře Kedrigerne, jsi to ty? Jsi to opravdu ze všech lidí na světě právě ty?!"

Hlas byl vysoký a tenký a ozýval se v něm zvláštní bzučivý přízvuk, ale jednotlivá slova byla docela dobře srozumitelná. Slušnost vyžadovala odpovědět, a tak Kedrigern co nejdůstojnějším způsobem řekl:

"Jsem Kedrigern, čaroděj z Hor tichého hromu. Kdo to mluví?"

"Věděl jsem to!" zvolal tenký hlásek. "Nejsem zvyklý používat tyhle oči, ale byl jsem si jist, že jsem tě poznal. Já jsem Belsheer, bratře Kedrigerne. Přece si vzpomínáš na svého starého kolegu."

"Belsheer? Ano, samozřejmě, že si vzpomínám. Je to už dávno."

"Naposledy jsme se viděli, když jsi rezignoval na členství v cechu, po té nešťastné aféře s Quintrindem. Měli jsme tě tehdy poslechnout a ušetřili bychom si spoustu ostudy. To už je aspoň pět let."

"Spíš šest."

"Opravdu? To to utíká. Řekl bych, že ses od té doby vůbec nezměnil."

"Zato ty ano. Co se ti stalo?"

Včela vztekle zabzučela a pak řekla: "Byl jsem zrádně zaklet, to se stalo. Po všech těch letech praxe jsem byl přelstěn jako nějaký učedník. Stydím se sám před sebou, bratře Kedrigerne."

Když Kedrigern slyšel, že je už potřetí osloven tímto způsobem, jeho poslední pochyby se rázem rozplynuly. Ze všech členů Cechu čarodějů právě Belsheer nejvíce dbal na etiku, oslovoval své kolegy 'bratři' a 'sestry' a používal titulů jako 'Ctihodný a mocný předseda' nebo 'Proslulý a neomylný pokladník'. Když se tedy Kedrigern ujistil, že má co do činění se svým starým kolegou, začal se vyptávat na podrobnosti jeho transformace.

"Byl to Grizziscus. Pamatuješ se přece na Grizziska? Specializoval se na odstraňování lidí a přemísťování předmětů v prostoru pro drobné vladaře na severovýchodě."

"Nikdy jsem se s ním nesetkal, ale to jméno jsem už slyšel."

Nebyl náhodou zamítnut, když se ucházel o členství v cechu?"

"To tedy byl," zabzučel Belsheer.

"Ano, ano, teď si vzpomínám. Měl jsi tehdy proti němu velice ohnivou řeč, která všechny přesvědčila. Myslím, že nedostal ani jeden hlas."

"Tak to bylo, bratře Kedrigerne. Ale nějaký mluvka z našeho středu musel porušit tajemství. Grizziscus se dozvěděl, jak to bylo, a přísahal, že se mi pomstí. A taky to udělal, minulou noc právě v tomhle pokoji."

"Jak?"

"Lstí a klamem. Pěstoval si mě celé roky, pořád mi říkal, jak mne vždycky obdivoval a jak studoval mou práci, a já byl tak hloupý, že jsem mu uvěřil. Začal jsem si myslet, že bych na něj mohl mít dobrý vliv a jednoho dne ho připravit na přijetí do cechu. Marnivost starců, to je to, co mne posedlo, bratře Kedrigerne."

"Ale no tak, Belsheere. Vždyť je ti jen něco přes čtyři sta let, ne? To není na čaroděje žádné stáří."

"Je mi přes čtyři sta osmdesát a to je dost vysoký věk na kohokoliv."

Fakt, jak snadno mne Grizziscus přelstil, dokazuje, jak je to se mnou zlé. Choval si mě jako v bavlnece, nestydatě mi lichotil, a dokonce mne naučil i několik svých nejlepších kouzel, a pak navrhl, že bychom mohli navštívit bratra Tristavera a jeho ženu."

"Tris je ženatý? To jsem nevěděl," řekl Kedrigern se zájmem.

"A kdo je ta dáma?"

"Podle toho, co jsem slyšel, sejmul kletbu z nějaké odporné příšery a ona se proměnila v krásnou

královnu, která se do něj na místě zamilovala."

"Těžko si představit, že by se někdo - a zvlášť krásná královna - zamilovala do Trise jen tak. Zajímalo by mne, jestli nepoužil nějaký ten svůj nápoj lásky."

"To by mu bylo podobné."

"Ale stejně, je to hezké vědět, že se další čaroděj usadil. Budu se muset s Trisem spojit. Princeznu ta zpráva potěší."

Belsheer vzhlédl, obkroužil Kedrigernovu hlavu a zase se posadil na krbovou římsu. "Mluvili jsme o mně a o tom, jak jsem byl zaklet," zabručel mrzutě.

"Promiň. Jak to bylo dál?"

Belsheer ještě chvíli bzučel, pak se uklidnil a pokračoval ve svém příběhu. "Byl jsem zralý na dovolenou a docela se mi zalíbila myšlenka popovídat si se starými přáteli. Tris zná všechny možné klevety a je to skvělý řečník. Připadalo mi, že je to přesně to, co potřebuji.

Pracoval jsem s Posluchači neviditelných osvícenců; studoval jsem jejich přísloví a pořekadla - slyšel jsi něco o Posluchačích, bratře Kedrigerne? Je to taková poněkud obskurní sekta."

"Obskurní je velice slabý výraz. Mně připadali naprosto nepochopitelní."

"No, jejich průpovědky vycházely z moudrosti, která není z tohoto světa. Mnohé z nich jsem si uložil do paměti, abych nad nimi později přemýšlel. Velice zajímavý materiál. Tak či tak, řekl jsem si, že by neškodila nějaká ta změna a trochu dobré přímočaré konverzace, a tak jsem Grizziskusův návrh přijal. A on mne zavedl sem, daleko od mé pracovny, daleko od přátel a známých míst, a než jsem se nadál, zjistil jsem, že jsem vypil víc piva, než jsem zvyklý pít. Frunskerovo pivo je velice dobré."

"Přímě skvělé."

"Člověk ho snadno vypije víc, než je pro něj dobré. Trošku jsem se odvázel a zapomněl jsem na svou ostražitost. Grizziscus pořád mluvil o cechu a jak by se chtěl stát jeho členem a jak hořce se ho dotklo, že byl odmítnut, a zrovna, když mi začínalo být jasné, že ví o mé úloze na tom všem, odporně se rozchechtal a zaklel mě.

Když jsem se trochu vzpamatoval, byl jsem včela."

"Neklesej na mysli," řekl Kedrigern pevně. Natáhl se, aby starého přítele konejšivě popleskal po rameni, ale včas se zarazil a raději výhružně zamával pěstí. "Něco o odeklinadlech vím. Když si vzpomeneš, co Grizziscus říkal, změním tě zpět do lidské podoby ještě dnes ráno."

"Není třeba příliš spěchat, bratře Kedrigerne. Všechno má svůj čas. Nechci zůstat včelou navždy, ale na druhé straně je tu jedna věc, kterou bys měl vědět. Posledních sto let už jsem neměl moc sil. Už jsem se dostal do toho stadia, kdy mne ani všechna má magie nedokázala zahřát nebo způsobit, abych se ráno cítil dobře. Teď jsem plný energie. A taky je krásné mít křídla."

"Moje žena to taky říká."

"Tvoje žena je včela? Někdo mi říkal, že je ropucha."

"Vlastně byla ropuchou, když jsme se setkali, ale teď už je zase žena. Ale má křídla... to by bylo dlouhé povídání."

"Můžeš mi to vyprávět cestou, bratře Kedrigerne."

"Chceš odjet se mnou?"

"Čekal jsi snad, že zůstanu tady na tom krbu? Dokud jsem byl sám, neměl jsem na cestování ani pomýšlení. Rád bych se jednou vrátil do své pracovny, ale pokud by ti to nevadilo, rád bych strávil nějaký čas ve tvé zahradě. Nezpůsobím ti žádné problémy. Chtěl bych si promyslet, co udělám s Grizziskem, a zjistit něco o tom, jaké to je být včelou. Člověk k tomu obvykle nemá moc příležitostí."

"Prakticky žádnou, řekl bych."

"Jediná potíž jsou ty oči. Jsou dobré a bystré, ale vidím jimi toho tolik, že mne to vždycky zmáte."

"Než si na ně zvykneš, můžeš mi sedět na rameni."

"To je od tebe velice laskavé, bratře Kedrigerne. Kdy vyrazíme?"

Kedrigern s včelou na rameni vyšel na prázdnou chodbu a sestoupil po schodišti do přízemí. Frunsker, jeho žena a služka stáli s očima vypoulenýma u paty schodiště. Kedrigern se na ně usmál a hodil koště, které pořád ještě držel v ruce, hostinskému.

"Tohle nebudu potřebovat. Je to můj starý přítel," oznámil mu.

"Ta včela? Přítel?"

"Ano. Ve tvé hospodě byla použita slušná dávka magie, ale nemusíš si s tím dělat starosti. Žádné vedlejší účinky v tom pokoji ani nikde jinde nehrozí. Každý, kdo tam přespí, bude dokonale v bezpečí."

"Děkuji vám, mistře Kedrigerne," řekl Frunsker a ženy se začaly uklánět a děkovat rovněž.

"Bylo mi potěšením. Pověz mi, víš, kam měli namířeno ti druzí dva gentlemani?"

"To neříkali, mistře Kedrigerne. Byla to velice tajnůstkářská dvojice."

"To je zlé. Moc by mi pomohlo, kdybych to věděl."

V tu chvíli služka propadla opravdové klaněcí mánii. "Do údolí Aniar! Slyšela jsem, jak ten s těmi dlouhými vousy říkal, že tam pojedou!"

vyhrkla ze sebe. Sotva dořekla poslední slovo, přitiskla si dlaň na ústa a vyděšeně se rozhlédla.

"Hodné děvče. Výborně," pochválil ji Kedrigern, čímž u ní vyvolal další záchvat klanění.

Belsheer mu těsně u ucha zabzučel: "Dej tomu dítěti penny, bratře Kedrigerne. Zaslouží si ji."

"To jistě zaslouží. A všichni ostatní také," přisvědčil Kedrigern.

Sáhl do měšce a rozdál dokola několik stříbrných penny. Krátce poté byli oba čarodějové připraveni vyrazit. Kedrigern dostal štědrou zásobu chleba, sýra a uzeného masa a dost piva, aby mu vydrželo na celou cestu domů. Pro Belsheera rostlo všude kolem dost květín.

Dvě

Rohy elfího kraje

"Ty žluté jsou lahodné," zabzučel Belsheer. "Červené jsou taky báječné, ale ty žluté mají velice příjemnou ořechovou příchut'."

"Ten chléb chutná skvěle," řekl Kedrigem, který seděl u ohně a žvýkal kůrku.

Belsheer, který se mu uvelebil na koleně, jeho slova ignoroval.

"Ty bílé mne doopravdy překvapily," pokračoval. "Předpokládal jsem, že budou přesládlé, ale mají skvělou mátovou příchut'. A růžové zase chutnají ostře. Trochu jako po skořici."

"A sýr je taky báječný," řekl Kedrigem.

Belsheer znechuceně zavrčel. "Už jen při pouhém pomyšlení na sýr se mi zvedá žaludek. Jenom lituji, že nevím víc o květinách."

Když si vzpomenu na všechny ty květiny, které jsem za svůj život viděl, a ani neznám jejich jména... bylo to ode mne trestuhodně nedbalé.

Opravdu by ses měl naučit víc o květinách, bratře Kedrigerne."

"Nemám v plánu stát se včelou."

"Ani já to neplánoval, a podívej se na mne. Kdybych květiny studoval dřív, nemusel jsem teď hádat."

"Když nejsi včela, tak ti to prostě nepřipadá tak důležité."

"A když jsi, je už pozdě na všechno kromě metody pokusů a omylů. Ví toho tvoje žena hodně o květinách?"

Kedrigem se na okamžik zamyslel a pak řekl: "Řekl bych, že se vyzná spíš v leknínech. Máme doma sice květinovou zahradu, ale stará se o ni vlastně Spot."

"Kdo je to Spot?"

"Náš domácí trol. Má skutečné nadání pro pěstování rostlin."

Princezna se stará spíš o aranžmá květín v domě."

"Báječné. Skvělé. Ženy o takových věcech vědí víc než muži."

"Myslím, že ano. Máme sousedku, Bess se jmenuje, a ta ví o květinách a bylinách víc než kdokoliv jiný, koho jsem kdy potkal."

Když se jí zeptám, jakou bylinu použít do některého lektvaru, kolik a s čím ji smíchat, Bess zná vždycky odpověď."

"Bess... to je hezké a počestné jméno. Úplně ji před sebou vidím," zabzučel Belsheer. "Prostá venkovanka, která má blízko k půdě; pleť osmahlou sluncem, zářivé oči, nachové tváře - po kotníky v hlíně, když pečuje o své milované byliny, a vždy s písni na rtech."

"Ne tak docela. Nachové tváře to ona má a píseň na rtech také spíš ano, než ne. Ale tráví víc času u

kotle než na zahrádce. Je to lesní čarodějnice."

"Lesní čarodějnice jsou nejlepší. Vždycky jsem to tvrdil. Jakmile taková čarodějnice začne zvedat nos moc vysoko a titulovat se 'Čarodějnice Druhé zatačky a severní cesty' nebo nějak podobně, začne být co nevidět úplně nesnesitelná. Ale lesní čarodějnice na takové hlouposti nejsou."

Kedrigem souhlasně přikývl. "Bess tedy zcela určitě ne. A o těch ostatních máš také pravdu. Moje žena měla nedávno co do činění s několika vysoce specializovanými čarodějnicemi... ale může ti to vyprávět sama, až budeme doma. Měli bychom se tam dostat zítra před západem slunce."

"Opravdu se na setkání se sestrou Princeznou těším. Jenom doufám, že jí můj vzhled nebude připadat odpuzivý," zabzučel Belsheer tlumeným a nejistým hlasem.

"S tím si nedělej starosti. Princezna si je dokonale vědoma, jak málo záleží na vzhledu."

Kedrigem si vzal další kousek sýra a chvíli ho zamyšleně přežvykoval.

Po delší odmlce Belsheer řekl: "Muselo to pro ni být těžké, být ropuchou."

"Byly to zlé časy. Raději na to moc nevzpomínáme."

"Řekl bych, že je to o moc horší než být včelou."

"Nesrovnatelně horší."

"Když uvážím, co za odporného a pomstychtivého darebáka ten Grizziscus je, udivuje mě, že mě neproměnil v něco odporného a nepohodlného. Pokud už mám být něčím jiným než člověkem, myslím, že včela není tak špatný výběr. Skýtá to velké možnosti."

"Všiml jsem si, že létáš docela dovedně."

"Není to vůbec těžké. Dokonce i mít šest nohou mi připadá tak nějak normální. Alespoň jsem ještě neklopýtl. Moje jediná potíž je, že vidím stovkou očí najednou, ale myslím, že si taky zvyknu."

"Rád vidím, že se cítíš tak pohodlně. Ale nezapomeň, až budeš připraven vrátit se do své lidské podoby, dej mi vědět."

"Oceňuji, že mi chceš pomoci, bratře Kedrigerne, věř mi. Ale ještě ne. Tolik jsem se toho naučil. A abych řekl pravdu, docela se mi to líbí."

Kedrigem si nostalgicky povzdechl. "Ubohá Princezna, té se ty její přeměny nikdy nelíbily. Obrovská škoda, že musela být tím, čím byla. Představ si, jaké to je vést život, který je nebezpečný a nudný zároveň."

"Jak už jsem říkal, včela je jedna z nejlepších možností, v co se člověk může proměnit," zabzučel Belsheer.

"Pro Princeznu by to také bylo mnohem snazší, tím jsem si jist.

Alespoň by měla naději, že se stane královnou. A také by se mohla zaměstnat něčím užitečným, jako je třeba výroba medu a vosku."

"Je to hezký život," potvrdil Belsheer a jeho bzučení tentokrát znělo skoro blazeované.

"Přesně tak. Člověku by se mohl i zalíbit. Ale dřepět na leknínu a čekat, až kolem poletí další moucha... No, už je to za námi. Nerad na to vzpomínám," řekl Kedrigern.

"Možná to není moc krásný život, ale zoceluje. Ropuchy jsou pěkně houževnatá stvoření."

"To ano. Určitě. Nevím, jestli je to vedlejší účinek toho zakletí, ale Princezna se těší výtečnému zdraví..."

Kedrigem se zarazil a po chvilce ticha se zeptal: "Nemáš náhodou něco, co účinkuje proti migrénám?"

"Bolí tě hlava, bratře Kedrigerne?"

"Ne, mne ne. Když jsem odjížděl z domu, stěžovala si Princezna na vleklé migrény, a mně se nedařilo ji vyléčit."

"Jeden spolehlivý prostředek je v Zaklínadlech pro každou příležitost."

"Ten přináší jen dočasnou úlevu. Doufal jsem, že ji vyléčím úplně."

"Nejsem si jist, že něco takového existuje, bratře Kedrigerne.

Jistě znáš to staré přísloví: Jediný spolehlivý prostředek proti bolestem hlavy je sekera, ale ta má zase nepříjemné vedlejší účinky."

"Slyšel jsem to. Ale to kouzlo ze Zaklínadel pro každou příležitost může být použito jen třikrát denně - a navíc nepůsobí dobře na žaludek. Přece musí existovat něco účinnějšího. Chtěl bych něco, co by ji zajistilo dlouhodobou úlevu."

Belsheer zamyšleně zabzučel. "Znám jedno kouzlo, které dokáže odstranit bolest na osm dnů a na

žaludek nijak nepůsobí. Jestli chceš, naučím tě ho."

"Skvělé! Díky, Belsheere."

"To nic není. Jsem rád, že mohu pomoci sestře Princezně."

"Nevadilo by ti, kdybychom vyrazili? Máme před sebou pořád ještě pár hodin denního světla a já bych nerad marnil čas."

"To záleží jen a jen na tobě, bratře Kedrigerne. Já jsem pouhý pasažér."

Kedrigern se domů těšil víc než kdykoliv jindy, a tak netrvalo dlouho a vydali se znovu na cestu. Lesní cestička byla úzká, zastíněná novým listím a tichá, až na občasné ptačí křik a klapot koňských kopyt na tvrdé zemi. Čarodějové jeli dlouho, aniž by pronesli jediné slovo nebo zabzučení. Kedrigern byl ponořen hluboko v myšlenkách na domov a na Princeznu a Belsheer, který mu seděl na rameni, vypadal, že spí. Slabě, jakoby z velké dálky, se náhle ozvalo zatroubení loveckého rohu. Ani jeden z nich na to nijak nereagoval. Brzy poté zaznělo druhé zatroubení. Tentokrát se ozývalo mnohem blíž. Třetí zatroubení bylo ještě hlasitější a delší a v lese kolem nich po něm zavládl horečnatý ruch. Kedrigern si něco rozčileně zamumlal a přitáhl svému koni uzdu.

"Děje se něco, bratře Kedrigerne?" zeptal se Belsheer.

"Špatné načasování, to je všechno. Zapomněl jsem na Strašidelného lovce. Projíždí těmito lesy každý třináctý rok a všechna zvířata se z něj může zbláznit. Ztracená patálie."

"Můžeme něco udělat?"

"Jedině být nenápadní a najít si nějaké vhodné místo, kde nás neušlapou. Ačkoliv pochybuji, že by se někdo pokusil ušlapat tohohle chlapíka," řekl Kedrigern a poplácal svého černého oře po krku.

Kůň to gesto kvitoval odfrknutím, při kterém mu z nozder vyšlehl plamen.

Našli si útočiště pod rozvětvenými kořeny vyvráceného stromu, jež vytvářely dostatečnou hradbu na jejich ochranu. Lesem tou dobou zněla divoká kakofonie rozličných zvuků - bušení kopyt, praskání větví, mečení a pištění a vystrašené vřeštění, které se stále blížilo a nabývalo na intenzitě. Ačkoliv Kedrigern věděl, že se ze strany Strašidelného lovce nemusí ničeho obávat - ten chlapík nebyl nic než façade, děsivý interiér, dovedně budící všechnu tu hrůzu - pobídl svého koně hlouběji mezi kořeny, stranou vši té vřavy. Slyšel, jak Belsheer na jeho rameni nervózně bzučí.

Pak kolem začala probíhat zvířata; zoufale kličkující králíci, veverky, přeskakující ze stromu na strom, divoký kanec, prorážející si cestu mlázím, i nespočet jiných drobných tvorů, které vnímali jen jako rychlý pohyb v trávě, vyhýbající se kopýtkům laně, elegantní dokonce i ve své hrůze. Když zmizelo poslední z nich, zavládl na krátký okamžik klid; pak, náhle a děsivě, je zahalila temnota a z ní se vynořil Strašidelný lovec na velké šedé klisně. Klisna mocně zaržála a její jezdec třikrát ohlušivě zatroubil na svůj roh, zamával lesklým kopím a zasmál se divokým, krutým smíchem.

"Nevšímej si ho," zašeptal Kedrigern Belsheerovi. "Nikomu doopravdy neublíží."

"Je těžké ho ignorovat," zabzučel Belsheer velice tiše.

A měl pravdu. Strašidelný lovec byl obr mezi muži. Ruce, jež svíraly kopí a roh, byly velké jako podnosy, a jeho větrem ošlehané paže, trčící z tříslově zelených rukávů kazajky, byly tlusté jako stehno normálního muže. Jeho ramena zakrytá šarlatovým pláštěm byla široká jako krbová římsa a jeho smích jako by otrásal zemi. Jeho šedá klisna rzala a hrabala kopyty nanejvýš dramatickým způsobem.

Když hluk prchající zvířete pominul a klisna se trochu uklidnila, lovec znovu třikrát zatroubil a zvolal mocným, ozvěnu budícím hlasem: "Prchejte, prchejte, vy tvorové lesů a polí! Prchejte před Strašidelným lovcem! Strašné jsou jeho šípy, hrozné jeho kopí, děs budí hlas jeho rohu! Teď vás nechá a půjde si odpočinout, ale dejte si pozor!"

Třeste se strachy ve svých skrýších a norách, chvějte se ve svých temných doupatech a křehkých hnízdech, neboť se zase vrátím!"

Několikrát se zhluboka nadechl, naposledy burácivě zatroubil na svůj roh, pak si zhluboka povzdechl a unaveně klesl v sedle. Roh si zavěsil kolem krku, utřel si čelo a přejel si svou velkou rukou ve změti rudých vousů a vlasů, které lemovaly jeho obličej. "Tak, to by pro tentokrát stačilo," řekl normálním konverzačním hlasem, který zněl lehce unaveně a vyčerpaně. "Zpátky do jeskyně, stará, ať už to máme za sebou."

Otočil svou šedou klisnu a pojednou zjistil, že hledí tvář v tvář Kedrigernovi. Než mohl kterýkoliv z mužů

promluvit, vzaly události rychlý spád. Šedá klisna tiše zařehkala a zakoulela očima v dojímavém oeillade. Černý hřebec pronikavě zaržál, skoro Kedrigerna shodil a odfrkl z nozder plameny. Pak se oba koně rozběhli pomalým klusem bok po boku, strkající do sebe čenichy a vydávající tiché afektované zvuky. Kedrigern se podíval na Strašidelného jezdce, rozpačitě se usmál a pokrčil rameny.

Lovec si ho prohlédl s obavami. "Ty jsi elf? Hledáš mne?"

"Ne, ne, ne," řekl Kedrigern a zavrtěl hlavou.

"Držím se scénáře," pokračoval lovec. "Hnal jsem zvěř před sebou a dělal při tom hluk. Zrovna jsem se chystal vrátit zpátky do jeskyně a spát dalších třináct let. Držím se podmínek kletby. Nemáš žádný důvod si stěžovat."

Zatímco Strašidelný lovec mluvil a v jeho hlase i chování se zračila čím dál tím zřetelněji úzkost, černý hřebec něžně kousal klisnu do šíje, zatímco ona třela své nozdry o jeho krk. Oboustranný zájem byl očitelný.

"Můj milý lovče, já nejsem elf," ujistil ho Kedrigern.

"Tak proč mě špehuješ?"

"Nešpehoval jsem tě, jen jsem se klidil z cesty všem těm zvířatům.

To, co děláš, je pro pocestné velice nepříjemné, chápeš?"

"Neobviňuj mne. Můj nápad to není. Činím tak pod elfí kletbou.

Mimochodem dokonale nespravedlivou, ale takoví už jsou elfi," řekl lovec zamračeně.

"Co jsi těm elfům udělal?"

"Nic, opravdu nic. Jenom jsem je vyrušil při pikniku. Vjel jsem rovnou mezi ně a převrhl jim nějaký ten nektar, ambrózií a medové koláčky. Nikoho jsem nezranil. Dokonce jsem ani nic nerozbil.

Omluvil jsem se jim tak zdvořile, jak jen to bylo možné, nabídl se, že jim to pomůžu sebrat... ale elfi se rozzuřili."

"Elfi jsou citliví."

"To mi nemusíš říkat," řekl Strašidelný lovec a jeho obličej zbrunátněl. "Rádi se předvádějí, jak jsou elegantní, jemní a roztomilí, jak jsou samá legrace, ale ve skutečnosti jsou odporní jako žalární krysy, jeden, jako druhý. Možná jsem hlupák, že říkám takové věci nahlas, ale nemohu si pomoci. Mám už toho jejich chování plné zuby, to ti povídám. Jenom kvůli tomu, že jsem je vyrušil při tom jejich pitomém pikniku, se teď musím každých třináct let honit lesem, troubit na roh a štvát všechna ta ubohá zvířata. V čase mezi tím spím v jeskyni pod kopcem. A to všechno kvůli jednomu hloupému elfimu pikniku."

"To mi připadá trochu moc přísné," řekl Kedrigern a bezúspěšně se pokusil přitáhnout svému koni uzdu.

"Podívej se, lovče, opravdu mě to mrzí. Je to začarovaný kůň a vůbec mě nenapadlo, že by se začarování koně mohli taky zajímat o... no, o obyčejné záležitosti."

"Nemusíš se omlouvat, cizince. Není to můj kůň. Ten patří k té kletbě - celé je to zařízené tak lajdácky, až se stydím, že k tomu patřím."

Strašidelný lovec znovu pozvedl hlas.

"Mně to připadá poměrně dokonalé," namítl Kedrigern a se sotva vnímatelnými výsledky poplácal svého koně po šíji.

"Ale není. Probudím se po třinácti letech ve své jeskyni a měl bych vyrazit na strašidelný lov. Nevidíš tu žádné psy, že ne?"

"Ne," připustil Kedrigern, rozhlížeje se. "Kde jsou?"

"Žádného nemám! Co je to za strašidelný lov bez smečky pekelných psů s planoucíma očima, ptám se tě? Tohle je moje osmadvacátá směna a psy jsem měl přesně třikrát, někdy na začátku. Tomu říkám zrušovaná kletba."

"Strašné," řekl Kedrigern a potřásl hlavou.

"Osedlaný kůň obvykle čeká u ústí jeskyně, ale jednou už zapomněli i na to. A ani slovo na vysvětlenou, žádná omluva, nic. Musel jsem tehdy naplnit kletbu pěšky a úplně mě to vyčerpalo. Taky to bylo hloupé. Připadal jsem si jako dokonalý pitomec, když jsem hrozil uštvaním všem těm zvířatům, která běhají dvakrát rychleji než já."

"Tak to je opravdu špatně zorganizovaná kletba," přiznal Kedrigern.

"Ano, a já to musím dělat každých třináct let po třináct krát třináct lidských životů, pokud bych -"

Strašidelný lovec zmlkl v půli věty a upřeně se zahleděl na Kedrigernovo rameno. "Nehýbej se. Máš na rameni obří včelu," zašeptal chraptivě.

"To je v pořádku. Je to můj přítel."

"Belsheer, jméno mé," zabzučela včela.

"Ona mluví!"

"Samozřejmě, že mluvím. Jsem čaroděj, ty hlupáku."

Strašidelný lovec vytřeštil na včelu oči a pak se obrátil na Kedrigerna.

"A ty - ty jsi taky čaroděj?"

"Jsem Kedrigern, čaroděj z Hor tichého hromu. Můj přítel je zakletý, chápete."

"Vy jste čarodějové! Vy mi můžete pomoci! Můžete ze mne sejmut tu kletbu!" zvolal lovec.

Kedrigern zvedl ruku ve varovném gestu. "Elfi kletby jsou ošidná záležitost. Kdybych si s tím něco začal, mohli bychom oba litovat."

"Chci to riziko podstoupit. Jinak to budu muset protřpět až do konce - pokud bych nenašel černou srnu s kruhem bílých hvězdiček na levém boku a neskolil ji jediným zásahem svého kopí rovnou do srdce."

"To je odporné! Příšerné!" zvolal Kedrigern s takovým přesvědčením, až lovec poskočil v sedle a Belsheer vzlétl a přistál na jednom z třících kořenů. "Hvězdnatá černá srna ze Sallinsell je začarovaná princezna neobyčejně milé a nevinné povahy, zakletá zlou bahenní vílou, která pomýšlela na její... Počkej moment. Počkej moment."

Jsi si absolutně jist, že to byli elfové, kdo tě proklel?"

"Říkali o sobě, že jsou elfi. Nenapadlo mne, abych je požádal o osobní doklady."

"Ten jejich piknik - nekonal se v močálu? Někde poblíž močálu?"

Pokus se vzpomenout."

"Bylo to v lese... ale byla to velice bažinatá část lesa."

Kedrigern se na chvíli zamyslel a pak řekl: "Můj drahý příteli, myslím, že ses stal obětí bahenních vil."

"Proč by se bahenní víly měly vydávat za elfy?"

"Aby jim zkazily jméno. Takové věci je velice těší."

"To je hanebné. To je zlomyslné!" zvolal lovec.

"Bahenní víly jsou obvykle hanebné a zlomyslné," řekl Kedrigern.

"V tom máš pravdu. Za celý svůj život jsem nepoznal jedinou slušnou bahenní vílu," zabzučel Belsheer ze svého bidýlka na kořenu.

Všichni na nějaký čas ztichli, přemýšlejíce o Kedrigernově odhalení.

Koně pokračovali ve svých námluvách. Belsheer, který vycítil, že se Kedrigern už uklidnil, se vrátil na jeho rameno.

"Rád bych ti pomohl, lovce," řekl nakonec Kedrigern. "Nemůžu ti nic slíbit, ale velice by mne potěšilo, kdybych zmařil pletichy bahenních vil a současně tím někomu pomohl. Udělám, co bude v mých silách."

"To mi naprosto stačí," odpověděl Strašidelný lovec.

"Dobře. Takže si rozumíme. Bydlím asi tak jeden den jízdy odsud."

Vydržíš to ještě tak dlouho?"

"Je to nutné? Nemohl bys udělat nějaké rychlé odeklínadlo tady na místě?"

"Musím se poradit se svou knihovnou. Ukvapené odeklínadlo je obvykle horší než zakletí samo," řekl Kedrigern a Belsheer zuřivě zabzučel. "Můj přítel souhlasí," dodal Kedrigern.

"Když musíš, tak musíš. Kletba mi poskytuje jistý čas k návratu do jeskyně."

"Pak si nemusíš dělat starosti. Pokud se nám nepodaří tvůj problém vyřešit za jeden nebo dva dny, odvedeme tě zpátky do jeskyně."

Pak budeme mít dalších třináct let na přípravu. Takže už zbývá jenom jedna věc."

"Nejsem bohatý muž, mistře Kedrigerne. Vlastně jsem si za posledních... hm, asi tři sta padesát let, nevydělal ani penny," řekl Strašidelný lovec.

Tiché povzdechnutí na jeho rameni připoutalo Kedrigernovu pozornost. "To byly časy. Tehdy jsem byl ještě zelenáč, sotva sto let starý," zabzučel Belsheer nostalgicky.

"Nechci peníze. Chci tvou klisnu. Jak vidíš, můj vlastní kůň o ni jeví jistý zájem a zdá se, že ona ho opětuje."

"Vždyť máš jednorožce," řekl lovec.

"Není to jednorožec, je to kůň proměněný zakletím," odpověděl Kedrigern.

"Jsem lovec a poznám koně, když nějakého vidím, mistře Kedrigerne.

Tenhle vypadá jako jednorožec."

"Nesud' věci podle toho, jak vypadají. Všimni si jeho chování."

Strašidelný lovec udělal, jak mu Kedrigern doporučil, a po chvíli váhavě připustil: "Chová se jako kůň, řekl bych. Zůstalo v něm hodně koňského. Je to z větší části kůň, to připouštím. Ale má stříbrný roh. A stříbrná kopyta. A taky vydechuje oheň. Je to jednorožec, mistře Kedrigerne."

"Je to začarovaný kůň. A než se k tvé klisně začne chovat ještě víc jako kůň, navrhuji, abychom raději vyrazili k mému domu - a cvałem."

Tři

Čaroděj zase doma

Život ženy, která se stane manželkou praktikujícího čaroděje, je plný překvapení. Když se Kedrigern vrátil dva dny před svým předpokládaným příjezdem v doprovodu obrovského rudobradého lovce a jeho rohatý hřebec vyváděl jako cirkusový ponny, lísaje se k přerostlé šedé klisně, která mu lísání oplácela, Princezna nekřičela úžasem. Dokonce ani nepozvedla obočí. Jen jim zamávala na pozdrav a narychlo se upravila, aby je přivítala u branky.

"Kmotříčka víla! To je tvoje kmotříčka víla, mistře Kedrigerne!"

zvolal Strašidelný lovec, když se s rychlým zamáváním svých drobných duhových křídel zvedla ze země.

"Už zase soudíš podle vzhledu?" řekl Kedrigern a zamračil se.

"Moje žena není o nic víc kmotříčka víla, než je můj kůň jednorožec."

"Tvoje žena? Ale ona létá!"

"Samozřejmě, že létá. Má přece křídla, ne? Co sis myslel, že bude dělat, plavat?"

"Nikdy dřív jsem létající ženu neviděl."

"Tak ji vidíš teď. Přál bych si, aby lidé-" začal Kedrigern, ale další výkřik ho umlčel v půli věty.

"Co má být tohle?!" zvolal lovec vyděšeně, když z vilky vyběhlo malé groteskní stvoření a přivítalo je divokým "Ja! Ja!", zatímco mu velké plachtovité uši pleskaly a velké ruce a nohy vířily jako lopatky větrného mlýna.

"To je náš domácí trol. Předpokládám, že jsi nikdy dřív neviděl ani domácího trola."

Kedrigern pobídl svého koně dloubnutím do slabin. Kůň zaržál, šedá klisna se k němu přidala a rozběhla se po jeho boku. Strašidelný lovec křečovitě sevřel otěž a jen tak tak se vyhnul pádu.

Několik příštích minut bylo hektických. Kedrigern seskočil z koně, Princezna se snesla dolů do jeho rozpražené náruče a Spot poskakoval kolem, vyrážaje ze sebe nadšené "Ja! Ja!", zatímco se objímali. Černý hřebec, zbavený tíhy jezdce, obrátil veškerou svou pozornost k šedé klisně, která mu odpověděla s takovým nadšením, že Strašidelný lovec uznal za nejvhodnější sesednout a postavit se stranou, s očima diskrétně odvrácenými od vši té něhy kolem.

"Je to hezké být zase doma. Má drahá, ty jsi ještě krásnější než dřív," řekl Kedrigern, hýčkaje Princeznu tvář ve svých dlaních.

"Je to báječné, že ses vrátil - a dokonce dřív, než jsi čekal," řekla a položila si ruce na jeho ramena.

"Ty tvoje strašné migrény - už jsou pryč?" zeptal se a něžně ji políbil na čelo.

"Skoro úplně."

"Brzy budu znát kouzlo, které ti přinese úlevu na celé dny. Potkal jsem starého přítele-" "Na tom nesejde!" přerušila ho radostně. "S těmi migrénami se mi vrátily mé vzpomínky!"

"To je skvělé, má drahá! A co sis vzpomněla? Pověz mi všechno!"

"No, ještě si toho moc nevzpomínám, ale vrací se to. Kousek po kousku. Tváře, jména, scény. Zatím ještě trochu nezřetelně, ale je to jen začátek."

"Určitě. Vždycky jsem ti říkal, že si jednou na všechno vzpomeneš."

Je mi jen líto, že při tom musíš snášet takové bolesti hlavy."

"Ráda snesu trochu nepohodlí, když se mi mé vzpomínky vrátí."

Princezna kývla směrem k jejich velkému návštěvníkovi, který stál s rukama za zády a zaujatě pozoroval mraky, zeleninovou zahrádku, špičky svých bot, vrcholky stromů a jiné neosobní fenomény a očividně se při tom cítil poněkud trapně. "To je ten tvůj starý přítel?"

Měla bych ho znát?" zeptala se.

"Ne, má drahá, to je někdo jiný. Setkali jsme se cestou," odvětil Kedrigern a položil jí ruce kolem útlých ramen. "Je zakletý a já mu slíbil, že se mu pokusím pomoci."

"Ach, to je od tebe hezké."

Kedrigern si odkašlal, aby upoutal obrovu pozornost, a řekl: "Strašidelný lovče, dovol, abych ti představil svou ženu, Princeznu."

Lovec se obrátil k nim, uklonil se a řekl: "Jsem počtěn, že se s vámi setkávám, má paní."

"Princezno, Strašidelný lovec," dokončil Kedrigern představování.

"Říkejte mi Tergus, je-li vám líbo, má paní. Tergus je moje skutečné jméno a doufám, že ho zase brzy budu používat."

"Jak báječné to musí být, když si člověk pamatuje své vlastní jméno! Vítej, Tergusi," řekla Princezna a zářivě se na něj usmála.

Vypadala opravdu skvěle. Plášť ze světle růžového hedvábí lemovaný šedou kožešinou jen zdůrazňoval černočerný lesk jejích vlasů.

Čelo jí zdobil stříbrný kruh posázený diamanty.

"Přivedl jsem také svého starého přítele. Teď bude někde na zahradě," řekl Kedrigern.

Princezna si zaclonila oči svou něžnou ručkou a podívala se naznačeným směrem. Chvilí se rozhlížela po všech koutech zahrady a pak řekla: "Nikoho nevidím."

"Je včelou. Byl zaklet."

"Ach... ach ano. Kolem narcisů poletuje velká včela."

"To je Belsheer."

"Tomu taky míníš pomoci?"

"Hned, jak bude připraven. V tuto chvíli je docela spokojen jako včela."

"Jsem si jista, že je to mnohem lepší než být ropucha," přisvědčila Princezna. "Suší. A dá se tak podnikat mnohem víc věcí."

"Právě o tom jsme se bavili cestou, má drahá. Určitě by sis s Belsheerem měla sama hodně co říct.

Překypuje novými poznatky. A víš, co mi řekl? Tristaver se oženil! Pamatuješ se na Trise, že?"

"Ano. Nepřipadal mi jako někdo, kdo se hrne do ženění. Příliš zamilovaný sám do sebe, řekla bych."

"No, vypadá to, že se setkal s obludou, ze které se vyklubala zakletá královna. Vysvobodil ji, slovo dalo slovo a teď jsou manželé.

Zamilovala se do něj na první pohled."

Princezna si nedůvěřivě odfrkla a káravě se mu zadívala do očí.

"Vůbec by mne nepřekvapilo, kdyby ji k tomu přiměl kouzly."

"Belsheer i já jsme se shodli na tom, že je to velice pravděpodobné.

Ale co na tom záleží, když jsou spolu šťastní?" řekl Kedrigern.

"Je to hezké vědět, jak příklad našeho manželského štěstí působí na ostatní moje staromládenecké kolegy. Možná, že se dokonce starouš Belsheer rozhodne usadit, až ho odeklejí. Nevadilo by ti, kdyby se pár dnů zdržel? Většinu času bude trávit na zahradě. Nebudou s ním vůbec žádné potíže."

"Je vřele vítán. Možná přiláká jiné včely a my budeme mít svůj vlastní med. Ale zapomínáme na našeho druhého hosta. Musíš zůstat na oběd, Tergusi. Spot se postará o tvého koně. Můžeš se zatím v domě osvěžit."

"Děkuji má paní," odpověděl vousatý obr.

Podal otěž Spotovi, přičemž se musel hluboce sklonit. Malý domácí trol ji přijal se zdvořilým "Ja!" a odvedl oba koně do stáje.

Po celou cestu se třeli krky a tiše při tom frkali.

Kedrigern vzal Princeznu za ruku a řekl jí: "Ta šedá klisna a můj černý hřebec se velice spřátelili. Bude mou odměnou za sejmutí Tergusovy kletby."

Princezna si povzdechla: "Skutečně se ti zdá, že potřebujeme dalšího koně?"

"Ve stáji je místa dost. A když člověk žije takhle na samotě, může se nějaký kuň navíc hodit."

"A co Tergus? Kam se poděje pěšky?"

"To už je jeho věc, má drahá. Rád bych zjistil, jestli se magií nabyté vlastnosti přenášejí na potomky."

"To by mohlo být užitečné vědět," uznala Princezna bez přílišného nadšení. "Ale co se Terguse týče - v čem přesně spočívá jeho problém?"

"Kletba bahenní víly. Jsem si tím prakticky jist."

"Opravdu?" řekla Princezna a její zájem prudce vzrostl.

Kedrigern jí v hrubých obrysech načrtl lovcův příběh a Tergus ho na její pobídnutí doplnil v podrobnostech. Ve chvíli, kdy překročili práh vily, už Princezna věděla vše, co vědět chtěla.

Vzrušeně zatleskala rukama, zatřepetala křídly a řekla: "Má hůlka - tohle je skvělá příležitost vyzkoušet mou hůlku!"

"Máš pravdu, má drahá!"

"Hůlka?" zeptal se Tergus zmateně.

"Je to hůlka bahenní víly - hůlka bahenní víly na kletby bahenní víly," vysvětlila Princezna. "Řekla bych, že to nemůže selhat."

Tergus zavrtěl hlavou a ucouvl ke dveřím. Obě ruce zvedl v obranném gestu.

"Co se děje, Tergusi?" zeptal se Kedrigern.

"Má paní není kmotřička víla - mám pravdu?"

"Ano."

"A není ani bahenní víla."

"Samozřejmě, že ne," odsekla Princezna.

Tergus ustoupil o další krok a stále kroutil hlavou. "Ale má maličká křídla a hůlku bahenní víly. Nerad bych byl nevďečný nebo podezíravý, ale vůbec tomu nerozumím. A nechci se zaplést do něčeho, čemu vůbec nerozumím."

"Byl jsi zapleten do něčeho, čemu jsi vůbec nerozuměl, už několik století, Tergusi. Tohle je tvá příležitost dostat se z toho. Věř nám," řekl Kedrigern a konejšivě ho poplácal po mohutném rameni.

Tergus sebou trhl a ucouvl. "Nechci mít nic společného s bahenními vílami. Vůbec nic. Ani s nimi, ani s jejich hůlkami. Myslel jsem, že prostě řekneš nějaká ta magická slova, mistře Kedrigerne, nebo na mne hodíš nějaký kouzelný prášek, ale teď mluvíš o použití kouzelné hůlky a to se mi vůbec nelíbí."

"Pokud se obracíš o pomoc k čarodějům, musíš jim věřit úplně," odpověděl Kedrigern.

"Věřím, mistře Kedrigerne. Věřte mi, že věřím. Věřím tobě i vám, má paní. Ale nevěřím bahenním vílám a jejich hůlkám."

"Dovol, abych tě ujistil, Tergusi, že vyjma její neobyčejné krásy a mimořádně sladké povahy" - a v tom místě čaroděj svůj projev přerušil, vzal Princezninu ruku a přitiskl si ji ke rtům - "je moje manželka dokonale obyčejná žena. Není ani víla ani čarodějnice. Její křídla jsou užitečným a dekorativním doplňkem a nic víc. Díky její přirozené inteligenci, pilnému studiu a dobrému vedení toho ví hodně o magii a díky šťastné náhodě vlastní kouzelnou hůlku, která dříve patřila obzvlášť zlomyslné bahenní víle."

"To nebyla náhoda, to zasáhla vyšší spravedlivost," řekla Princezna.

"Možná také trochu. Tak, či tak, Tergusi, máš štěstí, že ses setkal se dvěma čaroději, z nichž jeden může pro tvé dobro použít nástroj odejmutý právě tomu stvoření, které tě zaklelo, a druhý ovládá mocná protikouzla a odeklínadla. Tak přestaň hloupě fňukat, zapomeň na všechny pochybnosti, běž dovnitř a dělej, co se ti řekne," řekl Kedrigern ostře, doprovázejе svůj příkaz dramatickým gestem ruky, naznačujícím směr.

Tergus schlípl. Poslušně vykročil směrem, kterým ukazoval čarodějův prst, a bez jediného slova vešel dovnitř. Princezna a Kedrigern ho následovali.

Spot připravil a naservíroval báječný oběd, doplněný štědře naplněnými poháry vína z vinic Voscona. Otevřené ruky, spokojeného klienta, který měl nejednou možnost svou spokojenost dokázat naplněním svého jména. Jak se večer začalo stmívat, pohledy, které si Kedrigern a Princezna vyměňovali ve světle svící, nabývaly na něze i délce a konverzace začínala pomalu váznout. Tergus si několikrát odkašlal a podíval se z jednoho na druhého. Oba si očividně nebyli jeho zdaleka ne nepatrné přítomnosti vědomi.

"Co se mé kletby týče, mistře Kedrigerne," řekl nakonec.

Kedrigern sebou lehce trhl a řekl: "Tvoje kletba? Ach, ano.

Hrozná věc, ty kletby."

"Strašná," zamumlala Princezna.

"Ano. Právě proto se jí chci zbavit. Slíbili jste, že mi pomůžete."

"Ach tvoje kletba. Lovení. Spaní v jeskyni. Ano, pomůžeme ti.

Spolehni se na nás."

"Spoléhám se na vás na oba. Kdy začneme?"

"Zítra. Vždycky je lépe pracovat za denního světla. Přijď sem zítra a hned se pustíme do práce."

Tergus se na něj zmateně podíval. "Já jsem tady. Odkud bych sem měl přijít?"

"Ze stáje. Spot ti připravil místo na spaní ve stáji. Budeš to tam mít hezké a prostorné a nikdo tě tam nebude rušit. A ráno si můžeš přispát tak dlouho, jak budeš chtít," řekla Princezna.

Kedrigern se na něj laskavě usmál a poznamenal: "Což by pro tebe neměl být problém, když jsi spal třináct let na jeden záťah."

Po krátké odmlce se Tergus zeptal: "V kolik hodin je snídaně?"

"Pozdě," odpověděli mu oba unisono.

Když se dveře za jejich hostem zavřely, Princezna se s tichým bzučením křídel zvedla a přistála lehce v Kedrigernově klíně. Objala ho rukama kolem krku, hlavu si položila na jeho rameno a on ji sevřel do náručí.

"Konečně sami," řekla.

"Omlouvám se za své klienty, má drahá. Já vím, že taková věc dokáže pokazit radost z návratu domů, ale ti ubozí muži potřebují mou pomoc."

"Už nic neříkej. Zítra je dáme do pořádku a pak už nás nebude rušit nikdo."

Kedrigern si nad tou příjemnou představou potěšené povzdechl.

"Nepřišla žádná zpráva, když jsem byl pryč? Žádné naléhavé pozvání?"

"Ani jediné," odpověděla Princezna.

Další spokojené vzdychnutí. Pokoj, klid a samota dodaly noci růžový příděch letního východu slunce nad horizontem. Žádní další vetřelci, žádné nároky na jeho čas, žádné srdceryvné prosby, na jejichž konci bylo balení a cestování na dlouhé vzdálenosti v parných a prašných letních dnech jen proto, aby nakonec zjistil, že má co dělat s nedotaženým zakletím, které by dokázal sejmout každý inteligentnější učeník nebo začínající čaroděj. Jen samota, klid a pokoj. Bylo báječné na to myslet; o to báječnější, že se to stávalo tak zřídka.

Klienti byli důležití a někdy dokázali být velice štedří, ale měli nanejvýš nepříjemné požadavky na jeho čas. Klienti neměli naprosto žádné ohledy na čarodějovo soukromí a pohodlí. Vezměte ty nejhlavnější muže a nejchápavější ženy, uvrhněte na ně zakletí a vytvoříte z nich sobecká monstra, připravená vtrhnout do soukromí čarodějova domova a rozmetat jeho rodinný život, nebo vytrhnout čaroděje z náručí jeho ženy, či hnát čaroděje i s jeho ženou přes půlku známého světa, aby vytáhli klienta ze šlamastyky, do které by se žádný rozumný člověk vůbec neměl dostat. Klienti dokázali být velice podráždění, hlavně ti, kteří žili na odlehlých a zpravidla naprosto nepřístupných místech a měli sklon dostat se do potíží v období častých dešťů, nebo na vrcholu zimy, nebo v nejparnějších letních dnech, nebo kdykoliv jindy bylo cestování nejnejpříjemnější, nejnebezpečnější a nejnepohodlnější. A jako by nestačilo, že bylo třeba jednat s klienty - muset k nim ještě cestovat, to už bylo vyložené znásilňování. Čarodějové by měli krásný život, kdyby nebylo cestování. Potíž byla v tom, že neexistoval žádný způsob, jak cestování odstranit.

Člověk musel prostě zatnout zuby, udělat to tak rychle, jak jen to bylo možné, a co nejčastěji se vracet domů.

Ticho přerušila Princezna, která se zeptala velice tichým hlasem: "Nezajímá tě, na co jsem si vzpomněla?"

"Samozřejmě, že ano, každá maličkost, drahá!"

Princezna vyskočila na nohy a řekla: "No, zase tak moc toho není, ale každý den něco přibývá. Alespoň tomu tak bylo ještě před několika dny. Ale už jsem si velice jasně vzpomněla na svého otce a matku. On byl hodně vysoký, měl vlasy černé jako já a černý vous po stranách trochu prošedivělý. Nemohu si

vybavit barvu jeho očí, ale vím, že byly tmavé. Na levé ruce měl dlouhou jizvu a kvůli zranění šípem na noze za vlhkého počasí kulhal."

"Tvoje vzpomínky se vrátily až do pozoruhodných podrobností."

"Na maminku si vzpomínám skoro stejně jasně. Byla malá, měla kaštanové vlasy, které jí dosahovaly až po kotníky, když si je rozpustila. Měla modré oči."

"Zrovna jako ty."

"Trochu tmavší, řekla bych. A vzpomínám si, že oba bývali často smutní."

"Není snadné řídit království, dokonce ani menší dědičné království ne. Králové a královny mívají své problémy, má drahá."

"Stejně jako princezny. Vzpomínám si také na sestru - na starší sestru!"

"Kdysi už jsi o sestře mluvila, ale zdálo se mi, že sis nebyla moc jista."

"Teď už jsem. Vybavuje se mi docela jasně. Měla vlasy mé matky a oči mého otce a všichni říkali, že je velice chytrá a docela krásná," řekla Princezna lehce roztřeseným hlasem.

"Báječné děvče," zamumlal Kedrigern.

"Ne ke mně, to nebyla. Pořád si nemohu vzpomenout na podrobnosti, ale mám silný pocit, že jsme se nesnášely."

"Je to docela přirozené, že mezi dvěma mladými dámami dochází k určité rivalitě, dokonce i když se jedná o sestry. Vzpomínáš si, že jsi měla ještě jiné sestry? Nebo bratry?"

"Jsem si skoro jista, že ne. A také si myslím, že mezi mou sestrou a mnou to bylo něco víc než obyčejná rivalita."

"Nedělej ukvapené závěry. Jsem si jist, že až si vzpomeneš na víc podrobností, bude se ti to jevit jinak. Co si ještě vzpomínáš?"

"Jasně si vzpomínám, jak jsem spadla z velkého hradního schodiště. Odřela jsem si loket a koleno a měla jsem velkou bouli na hlavě. A jednou jsem spadla do hradního příkopu a skoro se utopila."

Pak si vzpomínám, jak ze zdi spadla losí hlava a málem mne zabila."

"Vidím, že jsi měla dětství bohaté na pohnuté okamžiky."

"Ano. Na některé z nich si zřetelně vzpomínám."

"No, teď už jsi v bezpečí, má drahá. A já jsem doma. A je čas jít do postele," řekl Kedrigern, vstal a protáhl se. "Máš ještě nějaké vzpomínky?"

"Nic zajímavého. Ale stále přicházejí nové."

Vzal ji za ruku a láskyplně ji stiskl. Ruku v ruce pak odešli ztichlou vilkou do své ložnice.

Tergus zkusmo zabušil na hlavní dveře, zrovna když Princezna s Kedrigernem dokončovali hanebně pozdní snídani. Spot ho vpustil a Tergus zůstal stát ve dveřích terasy, čepici žmoulaje v dlaních a dáváje celým svým vzezřením najevo, jak nepohodlně se cítí. S přihlédnutím k jeho mohutné postavě a velikosti verandy to bylo docela pochopitelné.

"Dobré ráno, Tergusi. Překrásné ráno. Vezmi si s námi vdolečky s jahodovým džemem," přivítal ho Kedrigern.

"A trochu té báječné horké ovesné kaše," dodala Princezna.

"Děkuji vám za vaši laskavost, ale Spot mi snídani už donesl."

"A nedal by sis ještě? Takový velký chlapík jako ty..." Kedrigern mu nabídl mísu s vdolečky.

"Ne, děkuji vám, mistře Kedrigerne. Spot mi přinesl dva tucty vdolečků, pecen chleba a velkou mísu ovesné kaše, džbán mléka a nějaká vařená vejce."

"Spota těší, když lidem jeho jídlo chutná."

"Pozoroval mě, dokud jsem to všechno nesnědl." Tergus si rukou pohladil žaludek. "Do posledního pultuctů vajec už jsem se musel nutit. Zakletí člověku na chuti k jídlu moc nepřidá."

"Ach ano. Tvoje zakletí." Kedrigern přikývl a učinil pohyb, jako by chtěl vstát. "Tak tedy půjdem a podíváme se, co-" "Můžeme klidně zůstat na verandě," přerušila ho Princezna.

Sáhla za sebe a vytáhla kouzelnou hůlku, kterou získala od bahenní víly Berthy. Hvězda na jejím konci se zaleskla v ranním slunci.

Tergus sebou trhl. "To je od vás velice laskavé, má paní, ale já si stejně myslím, že bych-" "Klidně nech všechno na mně," řekla a vyhrnula si rukávy šatů tak energicky, že by Kedrigerna ani nepřekvapilo,

kdyby si ještě plivla do dlaní. Pak se zvedla a řekla: "Je tady jen jedna věc, kterou musím vědět: Dotkl se někdo tvého čela hůlkou, když tě zaklínali?"

Tergus nakrčil čelo, zakoulel očima, zatahal se za vousy a pak vyhrkl: "Ano! Ano, byla tam jedna velice krásná dáma - krásná jistým nepříjemným způsobem, jestli chápete, co tím myslím - a ta něco řekla a klepla mne do čela zrovna takovou hůlkou, jako máte vy. V příští chvíli jsem se probudil v jeskyni, byl jsem celý ztuhlý a hrozně se mi chtělo vyrazit na lov."

"Co říkala?" zeptala se Princezna.

"Něco o kletbě... a že by to mohlo být horší. To je všechno, co si pamatuji."

"Teď poslouchej, co ti řeknu, Tergusi, a pověz mi, jestli je to to, co říkala ta dáma. Poslouchej velice pozorně. Je to moc důležité: 'Mé klepnutí kletbu spouští, a buď rád, že není horší.' Řekla tohle?"

"Řekla, má paní! To jsou její slova!" zvolal, přelétaje užasle očima z Princezny na Kedrigerna. "To řekla a pak mne klepla hůlkou!"

"Myslela jsem si to," řekla Princezna. Pak se obrátila na Kedrigerna a vysvětlila: "Typická kletba močálové víly. Určitě sis všiml neurčitosti jejího obsahu. Dokonce se v ní vůbec nemluví o povaze kletby."

Kedrigern přikývl. "Prostě kletba, která se dá použít kdykoliv, když chceš někoho rychle zaklít."

"Přesně. Jako by na ní byla nálepka 'bahenní víla'. Ta sebranka snad raději zaklíná, než jí."

"Trefně řečeno, má drahá. Podezíral jsem bahenní víly od chvíle, kdy jsem vyslechl Tergusův příběh, ale myslím, že tys to dokázala nade vši pochyby."

"Hodně jsem studovala, zatímco jsi byl pryč, a pořád jsem procvičovala použití hůlky. Podívej se."

Princezna postoupila kupředu, pozvedla hůlku a řekla: "Skoň se trochu, Tergusi. Musím ti klepnout na čelo."

Tergus se nehýbal. Stísňeným hlasem se zeptal: "Má paní, jste si jista-" "Samozřejmě, že jsem si jista, Tergusi. No tak, skoň se."

Obr si povzdechl a předklonil se, čímž se jeho hlava dostala na dosah Princezniny kouzelné hůlky.

Princezna si odkašlala, mávla hůlkou elegantně ve vzduchu a pak se jí dotkla Tergusova čela v místech, kde končily jeho vlasy. Při tom zarecitovala: "Druhé klepnutí první ruší."

Raduj se! Už zaklet nejsi." Tergus zamrkal a lehce sebou škubl. Narovnal se, takže ho od stropu verandy dělila sotva tloušťka stébla trávy. Znovu zamrkal a pak se náhle vesele zasmál.

"Cítím se tak lehce!"

"A není divu. Právě z tebe byla sejmuta kletba," vysvětlil mu Kedrigern.

Tergus klesl na jedno koleno, až všechny talířky a misky na stole poskočily. "Děkuji vám, má paní. I vám, mistře Kedrigerne."

"Dobrá práce! Mistrovský kousek, mé dítě!" zabzučel tenký, ale živý hlas od stolu. Všichni se otočili a uviděli obrovskou včelu sedící na okraji hrnku s džemem. Její přední nožky kmítaly v gestu připomínajícím tleskání. "Bratře Kedrigerne, tvá žena není jen půvabná, ale i nadaná. To bylo to nejelegantnější odekletí, jaké jsem kdy viděl. Bravo! Bravissimo, mé drahé dítě!"

"Dovol mi, abych ti představil Belsheera, má drahá," řekl Kedrigern a pokynul směrem k hrnku s džemem.

Princezna se lehce začervenala, usmála se a dvorně se uklonila: "Jsem ráda, že vás poznávám, mistře Belsheere."

"Prosím ne tak formálně, drahá sestro Princezno," zabzučela včela srdečně. "Říkej mi bratře Belsheere."

"Dobře. A ty mi zase říkej Princezno. Už se těším, že si spolu hezky popovídáme. Kedrigern mi vyprávěl o tvém zakletí."

"Je to ta nejlepší věc, jaká mne kdy potkala. Každým dnem se cítím lépe a lépe," zabzučel a zatancoval na okraji hrnku.

"Řekla bych; že jsi v báječné kondici."

"Děkuji. Překypuji energií. Chvilí nevydržím v klidu. Když mě omluvíte, už mě to zase táhne ven, trochu se proletět a ochutnat něja- kou tu květinu. Uvidíme se brzy, děvenko, to ti slibuji. A trochu si poklábošme." Belsheer vzlétl, s tichým bzučením obkroužil verandu a pak zamířil k oknu.

"Bylo to od něj hezké, že se zastavil," řekla Princezna.

"Myslím, že bychom ho raději měli hlídat. Připadá mi, že pořád víc včelovají. Jestli se nepromění zpátky brzy, možná už se mu to nepovede nikdy," řekl Kedrigern.

"Vážně si to myslíš? Já bych řekla, že se jen raduje z nové podoby.

Je to hezké umět létat a mít spoustu energie."

"Možná, že máš pravdu," připustil Kedrigern. Ale neznělo to příliš přesvědčeně.

"Má paní Princezno, co budu dělat teď?" zeptal se hlubokým hlasem Tergus.

"O lovu já nic nevím. Zeptej se mého manžela."

"Mistře Kedrigerne, co teď?"

"Svět leží u tvých nohou, Tergusi. Můžeš jít, kam se ti zlíbí, a dělat, co se ti zachce. Kletba je zlomena a ty jsi docela volný."

"Volný?" zopakoval Tergus váhavě. Chvilí byl zticha a pak pokračoval: "Nevím, co si s tím počít. Nikdy dřív jsem volný nebyl."

"A co jsi dělal?"

"Byl jsem lovčím Jottrona ze Skrytého lesa. Je v těchto končinách velkým pánem."

"Už není. Nikdy jsem o něm neslyšel. Nesmíš zapomínat, Tergusi, že jsi byl víc než tři sta let zakletý.

Mnoho se toho za tu dobu změnilo."

"Ano, změnilo. Ztratil jsem přehled o mnoha věcech, když jsem se probouzel jen jednou za třináct let, a to jsem byl zase tak zaneprázdňen lovem, že jsem neměl na novinky čas. A to tedy znamená..."

Tergus se zoufale rozhlédl kolem, "to znamená, že nemám žádnou naději, že bych své staré místo získal zpět!"

"U Jottrona asi ne. Ale pro dobrého lovčího se práce vždycky najde. Jsi velký a silný, máš zkušenosti, jsi odpočatý - spousta velkých panovníků by byla potěšena, kdyby tě mohli přijmout do svých služeb."

"Mohl bys mi jmenovat jednoho z nich?"

"No, teď si právě nemohu vzpomenout na žádného, který by potřeboval lovčího bezprostředně, ale napíšu ti doporučující list."

"Já ti napíšu taky jeden," slíbila Princezna.

"Tak vidíš, Tergusi. S dvěma doporučujícími listy nebudeš mít žádný problém najít báječné místo.

Napíšeme ti je ještě dnes a ráno si je můžeš vzít s sebou."

"Ráno?"

"Nebo můžeš odjet dnes odpoledne, pokud chceš. Jsem si jist, že bys rád dohonil spoustu věcí, když jsi byl tak dlouho zakletý."

Tergus si olízl rty a nervózně se potáhl za vousy. "Abych řekl pravdu, mistře Kedrigerne, myslel jsem, že by nebylo špatné, kdybych mohl nějaký čas zůstat tady. Jen co bych si zvykl žít bez kletby."

"Ach jemine, jen to ne. To by bylo to nejhorší, co bys mohl udělat, Tergusi. Do života musíš skočit rovnýma nohama," řekl Kedrigern.

"Nebudete se mnou mít žádné problémy. Zůstal bych ve stáji.

Mohl bych Spotovi pomoci s koňmi."

"Spot žádnou pomoc nepotřebuje. Jen by to zranilo jeho city, kdybychom mu nějakou pomoc opatřili."

"Ale ten malý chlapík a já se skvěle doplňujeme, mistře Kedrigerne, skutečně. Spot je silný a přičinlivý, ale hrozně malý. Mas ve stáji báječné velké koně a pro Spota není lehké je pořádně vyhřebelcovat.

Zato já bych to mohl udělat velice snadno."

"Ach ne, Tergusi, nemohu tě takto zneužívat," řekl Kedrigern a nasměroval obra z verandy směrem k hlavním dveřím. "Čeká na tebe svět. Příležitosti. Dobrodružství. Byl bych hrozně sobecký, kdybych tě tu držel kvůli svému pohodlí."

"Zůstal bych tu rád," namítl Tergus. "Mohl bych také pomoci s ovocnými stromy. Potřebovaly by pořádně prořezat. A mohl bych spravit střechu. Opravit komín. A ty-" "To je od tebe hezké, ale-" "-dva báječné velké duby za domem potřebují, aby se někdo postaral o ty ulámané větve nahoře-" "-nikdy bychom nemohli... Duby? Velké duby?"

"-kam Spot nedosáhne," řekl lovec.

"Gylore! a jeho choť," řekla Princezna. V jejím hlase se odráželo znepokojení.

"Stromům to škodí, má paní, když se na kmenech nechávají polámané a odštípnuté větve."

"Keddie, nemůžeme přece přehlížet Gylorela."

"Ne, ne. Myslím, že to bychom neměli," řekl Kedrigern, kterému její znepokojení neuniklo.

"Dokázal bych se o oba stromy postarat za čtyři nebo pět dní, má paní," řekl Tergus, jenž neomylně vycítil, kde má naději. "Pak bych se mohl věnovat ovocným stromům. Budete překvapeni, jak začnou plodit, když se patřičně prořežou."

"Mohl bys začít pracovat na tom velkém dubu ještě dnes?" zeptala se.

"Třeba okamžitě, má paní. Ve stáji je provaz. Vezmu si ho a dám se hned do práce."

"Dobře. Promluví si s Gylorelem, aby věděl, co s ním budeš dělat. Nechceme přece, aby tě shodil." Jakmile Tergus odešel do stáje, Kedrigern si povzdechl a řekl: "Tak, a je po soukromí."

"Nesmíme být tak sobečtí. Musíme myslet na Gylorela a jeho manželku."

"Spot mohl udělat vše, co bylo třeba. K čemu najednou potřebujeme, aby se nám tu motal přerostlý odekletý lovec?"

"Tergus to udělá mnohem rychleji. A opravdu může být užitečný ve stáji. Navíc mu něco dlužíme. Sám jsi často říkal, že se dobrý čaroděj nevyhýbá profesionální zodpovědnosti. Není možné někoho jen tak odeklít a poslat ho pryč."

"Takhle jsem to nemyslel. Doufal jsem, že Tergus odejde a dopřeje nám trochu soukromí."

"Máme soukromí," řekla Princezna. Objala ho rukama kolem krku a dlouze a sladce ho políbila. "Tak vidíš. Nikdo nám sem nemůže jen tak vtrhnout-" Otevřenými dveřmi přibzučela zlatá střela, zakroužila kolem verandy a přistála na Kedrigernově rameni. Belsheer, celý zadýchaný strachem i námahou, zasípal: "Bratře Kedrigerne, tam venku je to hotová džungle!"

"Jistě, potřebovalo by to trochu prořezat a zastříhnout, ale-" "Div že jsem nepřišel o život! Velký pták se na mne snesl jako blesk. Kdybych neměl své oči, už bych byl v jeho žaludku. Už nikdy si nebudu stěžovat na včelí vidění, to ti slibuji!"

"Teď jsi v bezpečí, Belsheere."

"Ne když je venku ten pták. Máš nějaké pokojové květiny, bratře Kedrigerne?"

"Hm, ano. Jednu nebo dvě... máme."

"To je dobře," zabzučel Belsheer, energicky se česaje předníma nohama. "Nevadilo by vám, kdybych zůstal pár dní uvnitř, že ne?"

Ani nebudete vědět, že jsem v domě."

Kedrigern pomyslel na jeho složené oči, které budou sledovat každý jeho i Princeznin pohyb. Tergus měl alespoň pouze dvě normální oči a byl tak velký, že si ho nemohli nevšimnout. Ale včela, dokonce i přerostlá včela, mohla být kdekoliv a vždycky v tu nejnevhodnější chvíli. Jenže Tergus dělal, co mohl, aby byl užitečný, a člověk přece nemůže vystavit svého nejlepšího kolegu smrtelnému nebezpečí jen proto, že má rád ve svém domě soukromí omezené na společnost své manželky. Člověk mohl trpět silným pokušením to udělat, ale udělat by to neměl.

"Určitě ne, Belsheere," řekl s povzdechem, doufaje, že včela bude mít aspoň tolik slušnosti, aby před vstupem do místnosti zabzučela.

"Ve vedlejší místnosti jsou na stole čerstvě nařezané květiny," poznamenala Princezna.

"Děkuji," zabzučel Belsheer a byl pryč.

Princezna s Kedrigernem si vyměnili významné pohledy. Kedrigern se smutně usmál a přitiskl ji k sobě.

"Poněkud rušný návrat domů, má drahá. Teď se budeme o své obydlí dělit s obrem a zakletou včelou."

"Tergus bude pracovat venku a všechny pokojové rostliny můžeme přemístit na verandu. Mohlo to dopadnout hůř," řekla Princezna.

Kedrigern se trpce zasmál a řekl: "Hůř? Jediná věc, která by to ještě mohla zhoršit, je-" Jeho hypotetická apokalypsa nebyla nikdy vyslovena. Troubení trubek, vzrušené "Ja! Ja!" a hluboký Tergusův hlas volající: "Heroldi a poslové, mistře Kedrigerne! Vlajkonoši a zbrojnoši! Tucty jezdců na koních!" způsobilo, že čaroděj křečovitě zavřel oči, stiskl zuby a bolestně zaúpěl.

Princezna ho chlácholivě políbila na tvář, vzala ho za ruku, jako bere matka dítě, které se vzpouzí nějakému nepříjemnému, ale nutnému setkání, a řekla: "Pojďme se podívat, kdo to je."

Královská laskavost

Tergus ve svém vzrušení počet návštěvníků nadsadil. Ve skutečnosti jich nebyly ani dva tucty. Ale pohled na ně, jak se shromáždili v uspořádaném tvaru na příjezdové cestě, byl tak impozantní, že jeho vzrušení plně ospravedlňoval. Bylo jich celkem devatenáct, na sobě měli neznámé, ale krásné zelené, zlaté a modré livry a všichni jeli na stejně skvělých bílých koních. Dva heroldi se stříbrnými trubkami se postavili k zídce před průčelím vilky, každý po jedné straně zahradní branky. Po jejich boku stáli vlajkonoši, a právě když se Kedrigern s Princeznou objevili ve dveřích, připojilo se k trubačům a vlajkonošům ještě dvanáct rytířů s kopími, šest po každé straně branky; udeřili ratišti kopí na pozdrav a pak je podrželi vztyčená. Na cestě za nimi seděli prkenně na nízkém voze dva muži.

Devatenáctý muž, šedovlasý rytíř vznešeného vzezření, sesedl z koně a prošel brankou. Sňal si svou chocholem ozdobenou helmu a hluboce se uklonil Princezně, záměrně ignoruje všechny ostatní členy domácnosti. Pak se vztyčil v plné výšce a řekl hlubokým a zvučným hlasem: "Můj pozdrav, krásná paní. Hledám příbytek Kedrigerna, čaroděje z Hor tichého hromu, a jeho choť Princeznu, ženu široko daleko proslavenou svou krásou i svou magickou mocí. Mám před sebou ještě dalekou cestu?"

"Už ani jediný krok, dobrý muži. Já jsem ta, kterou hledáš."

"A já jsem Kedrigern," dodal čaroděj.

"Opravdu? Promiňte mi prosím mou nedovtipnost," řekl rytíř a znovu se hluboce uklonil. "Nerozpoznal jsem podle vašeho vzhledu, že jste čarodějové."

"Já vím, já vím," odpověděl Kedrigern a rezignovaně mávl rukou.

"Očekával jsi někoho s dlouhým stříbrným vousem a plamennýma očima, kdo by měl na hlavě špičatý klobouk a na sobě dlouhý háv pokrytý kabalistickými symboly."

"Tak nějak," přiznal se rytíř.

"Pořád ti říkám, aby ses oblékal jak se patří, ale ty mě nikdy neposlechneš," řekla Princezna sotto voce.

"Dneska každý soudí podle vzhledu," povzdechl si Kedrigern.

"Můžeš si za to sám."

"Má drahá, o to přece vůbec nejde. Jsem si jist, že to tohohle gentlemana... jak zní tvé jméno, pane rytíři?"

"Jsem Orbolon z Trimigenu Na útesu, zvaný Orbolon Nebojácný."

Sloužím Sariaxovi Neporovnatelnému, králi Kallopane, který posílá svůj pozdrav a dík vám oběma."

"Krasavcův otec," zašeptala Princezna. "Vzpomínáš si přece na Krásného prince z Kallopane?"

"Ano, samozřejmě. Vždycky říkal, že nám jeho otec bude vděčný, ale nikdy jsem nevěřil... ach, to je od něj velice hezké," řekl Kedrigern a všechna jeho rozmrzelost rázem zmizela při pomyslení na truhlu zlata a drahých kamenů, či nějaké stejně hodnotné pozornosti.

"Ty i tví muži jste vítáni, pane rytíři. Když nám dopřejete několik minut, připravíme pro vás malé občerstvení, Mezitím, pokud máte něco, co byste nám chtěl předat... něco, co jste měli doručit..."

Orbolon postoupil o krok kupředu. Z kazajky vytáhl malý váček z jelenice a vyjmul z něj dva prsteny.

"Od mého pána, Sariaxe Neporovnatelného, jako vyjádření jeho vděčnosti."

Princezna se zatvářila potěšené, ale Kedrigern byl poněkud zklamán. Byly to hezké prsteny, umně vyrobené a s překrásnými kameny, ale připadaly mu jako trochu skoupá odměna od krále, jehož synovi tolik pomohli. Takoví jsou králové vždycky, pomyslel si Kedrigern, chystaje se k hořké vnitřní tirádě; ale Orbolon pokračoval: "Ty prsteny, jak jistě chápete, jsou jen nepatrnou ukázkou odměny, která vás čeká na dvoře Kallopane. Bude vám libo cestovat s námi?"

"S vámi? Ted'?"

"Jeho veličenstvo Sariax Neporovnatelný velice dychtí splatit svůj dluh. Bolí ho pomyslení, že od chvíle, kdy jste jeho synu prokázali své služby, minula už celá léta, a nerad by vyjádření své vděčnosti dál odkládal."

"Jak se daří princovi a jeho ženě?" zeptala se Princezna.

"Jsou bláznivě šťastní a vášnivě oddaní jeden druhému, má paní," řekl Orbolon se zřejmým uspokojením.

"Jsou neustále spolu."

Jejich manželství budí obdiv a úctu ve všech, kdož je znají, radost v Kallopane a závist v celém světě."

"To opravdu ráda slyším. Byli báječný pár. Bude to hezké zase se s nimi setkat."

"To jistě bude, někdy," přisvědčil Kedrigern, "ale Sariax je jistě velice zaneprázdněný muž. Nemohl nám prostě poslat přiměřený výraz své vděčnosti? Pochopili bychom to. Koneckonců tak mocný král-"

"Nebud' nechápavý," skočila mu do řeči Princezna. "Musíme jet do Kallopane."

"Ale má drahá, zrovna jsem se vrátil z dlouhé cesty. Jsem unavený."

"Odpočineš si, až dorazíme do Kallopane."

"Budete moci odpočívat v sybaritském pohodlí," řekl Orbolon.

"Budete mít své vlastní apartmá a služebnictvo."

"Vidíš? Bude to skvělé," zajásala Princezna.

"Vždyť jsem doma nebyl ani jeden celý den. Copak bys mne chtěla vyhnat na další cestu bez pořádného dlouhého odpočinku a aniž bychom byli aspoň den nebo dva spolu?" dovolával se Kedrigern jejího soucitu.

Se sladkým úsměvem na tváři a rozhodným hlasem Princezna odpověděla: "Zatímco ty jsi cestoval, já tady byla sama a společnost mi dělal jenom Spot. Spot je oddaný a pracovitý, ale jako společník je poněkud nedostatečný. Byla bych velice šťastná, Keddie, kdybych si mohla promluvit s lidskou bytostí, která se vyjadřuje v celých větách.

Kallopane je královská rezidence a mně atmosféra právě takových míst velice chybí."

"Ale Kallopane je tak daleko." Kedrigern už se podruhé toho rána cítil v pasti a tahle past byla ještě mnohem horší než ta předchozí.

"Nevadilo by mi, ani kdyby bylo na Měsíci. V Kallopane budeme hosty mocného krále, obklopeni nádherou a královskou dvorností, oslavování, opěvování, ctění a vážení. Zapomínáš, že jsem princezna-"

"Nezapomínám!"

"Pak tedy ten fakt ignoruješ, což je ještě horší. Jsem princezna a potřebuji občasně návštěvy u dvora, abych zůstala au courant. Musím dát šanci trubadúrům, aby složili balady k mé počtě, bardům, aby mi recitovali nové romance, mladým rytířům, aby se ucházeli o čest nosit znamení mé přízně. Lidé takové věci potřebují. A já také."

Zato čarodějové vůbec ne, pomyslel si Kedrigern. Čarodějové potřebují ticho a klid a hodně odpočinku, žádné davy, které nemají na práci nic rozumnějšího než zpívat, recitovat, klevetit, tlachat a podlézat, lichotit a pomlouvat a znemožňovat jakékoliv soustředění; a rozhodně nepotřebují sekání a píchání, mlácení, bušení a ostatní formy ubližování na zdraví, které urození jedinci mužského pohlaví praktikují ve jménu rytířství, cti, odvahy a lásky k půvabným dívkám.

Ale moudře si to nechal pro sebe a místo toho řekl: "Rozumím ti dokonale, má drahá, ale musíme odjet v takovém spěchu? Sariax by jistě pochopil, kdybychom..."

Náhle zmlkl. Začalo mu být jasné, že ho Sariaxova opožděná štědrost dostala do slepé uličky. Mohl odeslat doprovod zpátky do Kallopane třeba okamžitě, kdyby přislíbil, že je bude ve velice blízké budoucnosti následovat. Jenže tím by se nepříjemnosti jen odložily a nevyhnul by se tak dlouhé cestě v parném a dusném létě, po přeplněných cestách z jedné pochybné hospody do druhé, a ta vyhlídka v něm vzbuzovala úzkost. Už jen pouhá ochrana před zkaženým jídlem, blechami a lupiči by ho stála všechnu magii. A kdyby se na druhé straně rozhodl ušetřit magii tím, že si eskortu ponechá po ruce, dokud si neodpočine a nebude připraven vyrazit, pak by brzy zjistil, že zrovna když nejvíc potřebuje klid a odpočinek od světských záležitostí, musí dělat hostitele nejen odekletému obrovi a zakleté včele, ale i menší armádě. Byl v pasti. Nezbyvalo mu nic jiného, než se usmát a zachránit ze svých zmařených nadějí, co se dalo.

"Byl jsem hanebně sobecký, má drahá," řekl, vzal Princezniny ruce do svých a procítěně je stiskl. "Pokud si přeješ jet do Kallopane, pak tam pojedeme. Vyrážíme za úsvitu." Obrátil se k Orbolonovi a dodal:

"Spoléhám se, že ty i tví muži budete připraveni."

"Jak poroučíš, mistře Kedrigerne," řekl rytíř a dvorně se uklonil.

"Tak dobře. Odjedeme za úsvitu."

"Za úsvitu," zopakoval Orbolon. "Dám patřičné rozkazy."

"Udělej to."

"Udělám."

Chvilí stáli a dívali se vyčkávavě jeden na druhého, pak Kedrigern o krok ustoupil a řekl: "Uvidíme se tedy za úsvitu."

"Za úsvitu, mistře Kedrigerne." Orbolon rovněž o krok ustoupil a zůstal stát.

"Připoj se k nám na večeri," řekla Princezna. "Postaráme se o něco pro tvé muže."

"Nemusíte si s námi dělat starosti, má paní. Cestou jsme měli dobrý lov. Pokud nám dovolíte, abychom se utábořili na vaší mýtině, postaráme se o sebe sami."

"Jak je vám libo."

"Jsem vám, má paní, vděčen za laskavé pozvání, ale myslím, že raději zůstanu se svými muži. Musíme toho ještě tolik zařídít, jestliže máme vyrazit za úsvitu."

"Jak je libo, sire Orbolone. Tak tedy za úsvitu."

"Za úsvitu, má paní," řekl Orbolon a znovu se uklonil.

"Ano, dobře - za úsvitu. To už nám nezbyvá moc času, takže pokud nás omluvíš..." řekl Kedrigern a odtáhl svou ženu za ruku.

Uvnitř vilky si Kedrigern zhluboka oddechl a řekl: "Už jsem myslel, že bude říkat 'za úsvitu' až do úsvitu. Ten člověk neví, jak skončit rozhovor."

Princezna odpověděla nepřítomným, sotva slyšitelným 'Hmmm.' Nic víc neřekla, ale pátravě se zadívala na Kedrigerna. Ten jako by náhle překypoval energií, dobrou náladou a nezvyklou upovídaností.

Princezna mu naslouchala mlčky. Konečně řekla: "Zachoval ses skutečně hezky." Její tón byl velice ostražitý.

"Udělal bych cokoliv, abys byla šťastná, má drahá," odpověděl s posunkem, vyjadřujícím nekonečnou blahovůli.

"Ale ty cestování nenávidíš."

"Je-li to otázka tvého štěstí..." Pokrčil rameny a dobrotivě se usmál.

Pozorně si ho dlouze prohlédla. Jeho výraz zůstal nevinný jako výraz malého dítěte. Pomalu zavrtěla hlavou a řekla: "To není jen tak."

Položil si ruku na srdce. Výraz jeho obličeje teď vyzařoval zrazenou nevinnost. "Jsi ke mně nespravedlivá. To mne hluboce zraňuje."

"Nejsem. Zrovna ses vrátil z cesty a od chvíle, kdy jsi prošel brankou, si nepřestáváš stěžovat, že nemáme ani trochu soukromí a že tě nenechají odpočinout, a teď chceš najednou cestovat do Kallopane v doprovodu menšího vojska a strávit tam týden v ruchu a shonu královského dvora. Tomu se mi nechce věřit."

"Věř mi. Je to jen otázka ohleduplnosti."

"Já vím, já vím. A oceňuji to. Jenom mi ta náhlá změna připadá poněkud neuvěřitelná, to je všechno."

"Nemyslím, že by to byla taková náhlá změna. Vlastně to vůbec není změna," řekl Kedrigern, který vypadal zraněně.

"Když si vzpomenu na všechny ty řeči a okolky, které vždycky děláš s obyčejným výletem na hory... No, nechme toho. Raději začneme balit."

"Já jsem ještě nevybalil," zabručel Kedrigern a honem dodal: "Ale nestěžuji si. Alespoň ušetříme čas."

"Vezmi si s sebou něco pořádného na oblečení. Budeme se setkávat s lidmi a já chci, abys vypadal dobře."

"Sbalím si svou druhou hnědou kazajku a ještě jedny kalhoty."

"Řekla jsem 'něco pořádného'. Začni už se konečně oblékat jako čaroděj. Nikdo, kdo se na tebe podívá, v tobě čaroděje nevidí."

"To je dobře."

"To není dobře. Je to hanba."

"Ne pro mne."

"Tak myslí aspoň na ostatní. Orbolon vypadal jako hlupák. A vzpomeň si na toho mladého rytíře, který tě považoval za chalupníka."

"Myslíš Turla Bronzového štítu," řekl Kedrigern a přikývl.

"Ten hoch nebyl zrovna vzorem vnímavosti."

"To není důležité. Jsi čaroděj a ve slušné společnosti by ses měl podle toho oblékat. Nevadí mi ty tvoje

strašné obnošené šaty a sešlapané boty, když jsme na cestách, ale u dvora bys skutečně měl vypadat co nejlépe."

"Proč? Já na nikoho dojem dělat nemusím. Jsem čaroděj."

"To není otázka dělení dojmů, to je otázka protokolu. Líbí se mi, když vypadáš co nejlépe. A bude se ti i lépe pracovat, když budeš vhodně oblečen."

"Bude se mi lépe pracovat, když budu oblečen pohodlně."

"Máš báječné černé šaty a nové černé boty. Budeš v tom vypadat jako čaroděj a zároveň budeš oblečen pohodlně. Vezmi si je. A svůj medailon nos tak, aby byl vidět. Neschovávej ho pod košili."

"Chceš mne předvádět."

"Chci, abys vypadal důstojně."

"Příště budeš chtít, abych si nechal narůst dlouhý bílý plnovous."

"No, vypadal bys s ním úctyhodně."

"Vypadal bych s ním staře, tak to je. Lidé by si mysleli, že ses vydala na cesty se svým pradědečkem. Dost času myslet na plnovous, až mi bude tři sta. Kromě toho, vousy svědčí."

"Jenom zpočátku, když rostou."

"No vidíš. Nečekáš přece, že mi vyrostou za noc, že?" Kedrigern se zamračil, na okamžik se odmlčel a pak dodal: "Vlastně by to šlo, kdybych chtěl, ale znám pro svou magii lepší využití. A dokonce i když vyrostou, jsou jenom na obtíž. Zachycují se v nich různé věci."

"Mohl by sis je umývat."

"A pořád se čuchají a poletují ti kolem obličeje, zrovna když se potřebuješ nejvíc soustředit."

"No dobře, tak si je narůst nenechávej. Ale ty černé šaty si zabal."

A nezapomeň na ten černý plášť s šarlatovou obrubou."

"Sbalím si to, má drahá." Kedrigern vykročil z místnosti, ale ve dveřích se zastavil a otočil se: "A co si vezmeš ty?"

"Nechám si odvézt tu truhlu, co ti dala Ulurel. Víš, že je nevyčerpatelná?"

Nacházím v ní nové šaty pokaždé, když ji otevřu. Všechny jsou báječné. A všechny mi dokonale sedí."

"Ulurel byla čarodějka s velmi vytříbeným vkusem."

"Velice ráda bych jí patřičně poděkovala."

"To není třeba. Ulurel dokázala číst budoucnost. Věděla, že jí budeš vděčná."

"Stejně bych se cítila lépe. Ach Keddie, než začneš balit, neměl by sis promluvit s Gylorlem a oznámit mu, že mu někdo přijde prořezat větve? A řekni Tergusovi, že musí s prací skončit ještě dnes. A požádej Orbolona, aby sem poslal nějaké muže pro tu truhlu."

"Udělám to. A taky řeknu Belsheerovi, co se stalo," odpověděl čaroděj, otočil se a zamířil ke dveřím. Než odešel, prohlédl ještě všechny pokojové květiny, ale Belsheera na nich nenašel. Vyšel před dům a rozhlédl se po louce, kde uviděl Orbolonovy muže, vyvíjející něco, co mu alespoň na tu vzdálenost připadalo jako čínorodá aktivita: Někteří se starali o koně, jiní zakládali oheň a dva stavěli malý stan. Zatímco je Kedrigern pozoroval, objevil se Tergus s těžkým kotoučem provazu ovinutým kolem ramene jako bandalír.

"Ach tady jsi, Tergusi. Jsem rád, že tě vidím," pozdravil ho Kedrigern. "Mohl bys zajít dolů do tábora a požádat Orbolona, aby sem poslal vůz a několik mužů? Princezna potřebuje naložit truhlici s šaty."

"Rád přenesu, cokoliv má paní potřebuje přenést, mistře Kedrigerne."

"O tom nepochybuji, Tergusi, ale máš před sebou perný den."

Ty duby musíš prořezat ještě dnes. Za úsvitu odjíždíme do Kallopane."

Tergusovy oči se údivem rozšířily. "Do Kallopane, mistře Kedrigerne?"

"Správně."

"Co je to Kallopane?"

"Království. Místní král je mi velice zavázán. Možná ti budu moci zajistit místo v jeho službách."

"Ach děkuji, mistře Kedrigerne! Myslíš, že by potřeboval dobrého lovčího?"

"Zeptám se ho, Tergusi. Teď ale předej můj vzkaz a pak běž prořezat ty duby."

Tergus se vydal k tábořišti a Kedrigern pokračoval ke dvěma mohutným dubům, které kralovaly sadu západně od vilky. Když se před ním náhle objevil Belsheer, leknutím sebou trhl: proměněný čaroděj vzlétl

z jetele, třikrát mu s velice hlasitým bzučením obkroužil hlavu a pak mu přistál na rameni. "Máš tu báječný jetel," zabzučel Belsheer. Znělo to docela spokojeně.

"Ale jsi tu úplně nechráněný, ne? Myslel jsem, že se zdržuješ jen v blízkosti domu."

"Jsem velice opatrný. Myslím, že na tyhle oči se mohu spolehnout."

A za to riziko to určitě stojí. Ta vůně a ta chuť... nikdy jsem netušil, že to může být taková legrace."

"Tobě se skutečně líbí být včelou?"

"Zbožňuji to!"

"Mám to chápat tak, že nestojíš o to být co nejdříve odčarován?"

"Žádný spěch, bratře Kedrigerne. Necítil jsem se tak báječně už celé století." Belsheer si bzučivě zavýskl a pak pokračoval: "Griz- ziskův záměr byl sice nekalý, ale prokázal mi velkou službu. Až ho příště uvidím, tak mu co nejsrdečněji poděkuji."

"Raději se předtím nech odčarovat, jinak tě praští plácačkou, než stačíš říct jediné slovo."

"To je pravda. Na to jsem nepomyslel."

"Já bych na to myslel, být tebou, Belsheere. Možná je to legrace, být včelou, ale je to také mnohem nebezpečnější než být čarodějem."

Belsheer zamyšleně zabzučel, ale neodpověděl. Kedrigern šel několik kroků tiše a pak řekl: "Princezna a já jsme byli pozváni na dvůr Kallopane. Odjíždíme za úsvitu."

"Hezké malé království, to Kallopane. Pamatuji se, že to je někde na jihu. V této roční době tam musí růst báječné květiny."

"Celý náš dům je ti k dispozici, zatímco budeme pryč. Zahrada samozřejmě také."

"Děkuji ti, bratře Kedrigerne, to je od tebe hezké. Ale pokud ti to nevadí, jel bych raději s vámi do Kallopane."

"Jsi vítán."

"Jako včela, samozřejmě."

"To záleží jen a jen na tobě. Musel jsem tě upozornit na nebezpečí, které v sobě včelí podoba skrývá, ale nikdy bych si nedovolil nutit k něčemu svého kolegu."

"Jsem si jist, že ti nebude vadit, když budu cestovat na tvém rameni, takže mi žádné potíže nehrozí."

Možná, že když budu v Kallopane nějakou dobu včelou, budu připraven na proměnu. Vadilo by ti to?"

"Ani v nejmenším. Pravděpodobně už mě tam budou ruce svrbět po troše užitečného Čarování."

Belsheer udiveně zabzučel a pak se zeptal: "Copak nejedeš do Kallopane služebně?"

"Byli jsme pozváni, abychom od Sariaxe Neporovnatelného přijali odměnu. Před několika lety jsem pomohl jeho synovi s jistým problémem a on se mi teď chce odvděčit."

"Štědře, doufám."

"Připadá mi jako docela štědrý. Jeho posel nám dal každému krásný prsten jako vzorek toho, co nás čeká v Kallopane. Ale byl bych raději, kdyby poslal rovnou celou odměnu a tím to skončilo."

Nejsem moc nadšený týdnem slavností a oslav, být každému představován a poslouchat - a taky vyprávět - tytéž historky pořád dokola."

"To může být velice nudné."

"Velice," řekl Kedrigern a povzdechl si.

"No co, nikdy nevíš, co se může přihodit cestou do Kallopane, až tam budeš, nebo cestou domů."

"Ne. To nevím." Kedrigern si povzdechl způsobem, který naznačoval velice pochmurná očekávání.

Belsheer setrval v porozuměníplném tichu, dokud nedorazili do stínu dvou dubů, jež dominovaly západnímu koutu zahrady. Když se Kedrigern zastavil a zadíval se do jejich korun, Belsheer se zvedl, zabzučel: "Tak za úsvitu," a odletěl ke skupince lučního kvítí.

Kedrigern si udělal z dlani hláskou troubu a zavolal: "Anlorel!"

Gylorel! To jsem já, Kedrigern. Potřebuji s vámi mluvit."

Vysoko v horních větvích se zableskly jiskřičky světla, pak se začaly slévat, nejprve pomalu, ale čím dál rychleji, dokud se nevytvořil zářící trs ostře se rýsující proti temnému listí. Pak se trs proměnil v stuhu zářících bodů, která se zavlnila dolů, obkroužila kmen dubu a před Kedrigernovýmá očima se proměnila v maličkou, půvabnou dryádu, která ho pozdravila hlasem sladkým jako zvuk vzdáleného křišťálového zvonku. Když jí čaroděj na pozdrav odpověděl, naplnil vzduch hluboký dunivý hlas, horní větve velkého

dubu se k němu sklonily, zatímco dolní mu důstojně pokynuly.

"Je všechno v pořádku, čaroději?" zahřměl Gylorelův hlas.

"V naprostém pořádku. A co ty?"

"Zima byla tuhá, ale jaro bylo dobré," řekl strom a Anlorel dodala s vytrysknutím bledě zelených světel: "Ztratili jsme několik větví. Nic vážného, ale je to nepohodlné."

"Právě proto jsem tady. Přijde sem muž, který vám je prořeže, pokud by vám to nevadilo."

"To by bylo báječné," řekl Gylorel a potěšené se zavlnil. "Pořádné prořezání by mi moc prospělo."

"Myslel jsem, že se raději napřed zeptám, aby ses nepolekal a neshodil ho."

"Postará se také o mou ženu?" zeptal se Gylorel a jeho dunivý hlas zjhl starostí.

"Samozřejmě. Bude muset pracovat rychle, protože Princezna a já za úsvitu odjíždíme na cesty a on pojede s námi."

"Zase na cesty? Tak brzy?" zazvonila Anlorel.

Kedrigern si povzdechl a přikývl. "Bojím se, že se s tím nedá nic dělat. Mohli byste tu na to trochu dohlédnout, zatím co budeme pryč? A na Spota?"

"S potěšením," řekla Anlorel.

"Děkuji vám. Jakmile se vrátím, nějaký čas se z domu nehnu."

Potom si spolu hezky popovídáme."

"Budeme se na to těšit. Šťastnou cestu, čaroději," řekli a jejich hlasy se spojily v melodické harmonii, jako by malý zvonek cinkal do vzdáleného burácení hromu.

Kedrigern jim zamával na rozloučenou a pak se pomalým krokem vydal zpátky k vilce. Nezbyvalo už nic než zabalit. Měl by říct Spotovi, aby na večeri připravil některou ze svých specialit - malý trol byl báječný kuchař, když obdržel přesné a jednoznačné instrukce - a otevřít si k ní láhev Vosconova nejlepšího vína. Dnes večer budou hody.

A zítra, za úsvitu, ho čeká cesta do Kallopane.

Pět

Královská pohostinnost

Uváží-li se všechny okolnosti, patřila cesta do Kallopane k těm příjemnějším. S výjimkou dvou přerušovaných ranních deštů bylo nebe jasné a dny slunečné. Malý průvod nezastavoval v žádné hospodě, ale nocoval vždy v táboře pečlivě zbudovaném Orbolonovými muži, v němž stan čarodějů stál vždy na nejvybranějším místě. Hmyzu bylo málo, a dokonce ani v poledne nebylo vedro nesnesitelné. Princezna vítala každý nový den s nadšením: až na krátké přehánky bylo počasí ideální na létání. Tergus se báječně sžil s Orbolonem i jeho muži a jeho zásluhou byla každého dne na večeri čerstvá zvěřina. Po večeri se všichni sesedli u ohně, aby si povídali historky a zpívali písně. Kedrigern nezpíval, ale jednou večer se nechal přemluvit k tomu, aby přidal k lepšímu svůj oblíbený příběh o Flaine Čtvera osudu. Princezna se sice v průběhu jeho vyprávění nedokázala ubránit častému zívání, ale jinak bylo jeho vyprávění skutečně dobré. Příštího dne Kedrigernovi někteří z Orbolonových mužů řekli, že lepší historku nikdy v životě neslyšeli.

To vše Kedrigerna trápilo a působilo mu lehce nepříjemný pocit.

Cestoval a cestování byla bezesporu nepříjemná záležitost, protivná a nepohodlná; a přitom se každý choval tak báječně a všechno šlo tak hladce, až zjišťoval, že ho cesta skoro těší. Vlastně by se dalo říct, že kdyby se ustavičně neovládal, mohl by být docela šťastný a to nebylo v pořádku. Jistě, stěžoval si každý den: buďto na cesty, nebo na počasí, na prach, na příležitostný hmyz, tábořiště, jídlo nebo rychlost jejich postupu - něco se našlo vždycky - ale nešlo mu to od srdce.

Jeho stěžování nebylo tak procítěné, jak by se na stěžování patřilo; byla to jen rutina, něco, co člověk dělá, aby nevyšel z cviku. Jednoduše se necítil tak mizerně jako obvykle, když opustil svou vilku v Horách tichého hromu. Stávalo se mu, že se uprostřed noci probudil, ležel na zádech, pozoroval hvězdy a přemýšlel, jestli už náhodou neměkne.

Samozřejmě, Princezna byla s ním a to působilo zásadní rozdíl v jeho postoji. A necestovali do nějaké nebezpečné a nevzhledné pustiny přeplněné temnými kouzly, ale ke královskému dvoru, kde je čekalo

oslavování, děkování a štědrá odměna. To také hrálo svou roli. A v průběhu jejich pobytu v Kallopane se mu pravděpodobně podaří najít nějaké dobré řešení Tergusova a Belsheerova problému, takže se budou moci vrátit bez doprovodu a konečně se oddat úplné samotě. Přes to všechno, mohlo to být horší. Když člověk cestoval, obvykle to horší bylo.

Dokonce i doprava byla vyřešena celkem uspokojivě. Princezna jela na průhledné klisně, kterou obvykle používala, a Tergus měl koně, kterého mu zapůjčil Orbolon. Jelikož Kedrigernův hřebec byl zaneprázdňen srdečními záležitostmi, čaroděj jel na velkém černém válečném koni, který kdysi náležel barbarskému bojovníkovi Burokovi Zvrhlému. Vždycky před tím koněm, kterého nazval Vztekoun, cítil trochu obavy, ale huňatý oř se choval jako vzorný dopravní prostředek: byl odpovědný, ovladatelný, a když už ne poslušný, tak přinejmenším nevzpouzející se. To Kedrigernovi stačilo a příjemný vedlejší účinek toho byla úcta, kterou vzbuzoval před Orbolonovými muži. Který muž, jenž rozumí koním, by necítil úctu a obdiv k tomu, kdo dokáže ovládat barbarského válečného koně směsicí mistrovství a přátelství.

Dny mýjely bez příhod až do jednoho jitra, kdy Kedrigern stál u ohně a zahříval své tělo ztuhlé ranním chladem. Tehdy se objevil Orbolon a Kedrigern si dokonce i v slabém světle a oparu všiml, že na rytířově tváři hraje široký úsměv.

"Dobrý den ti přeji, mistře Kedrigerne. Doufám, že ses ty i má paní Princezna vyspali dobře," přivítal ho.

"Docela dobře. Je trochu chladno, nemyslíš?"

"Velice netypické pro tuto roční dobu. Až do této chvíle jsme se těšili z pravého letního počasí," odpověděl Orbolon poněkud zmateně a napřáhl ruce k ohni.

Kedrigern přikývl a zimomřivě si zamnul své vlastní ruce.

Každá jiná odpověď by ho překvapila. Ve svém dlouhém životě ještě nikdy neslyšel, aby při cestování někdo řekl: "To báječné počasí je mi opravdu líto. V květnu tu obvykle bývá zima a vlhko," nebo "Nechápu, proč je teď tak hezky. Naše jara jsou vždycky hrozná." Špatné počasí jako by bylo v konverzaci vždy výjimkou, ačkoliv každý věděl, že ve skutečnosti je to naopak.

Po krátké odmlce se Orbolon obrátil k čaroději a řekl mu s úsměvem: "Dnes v noci už však budeme spát v pohodlí a luxusu."

"Opravdu?"

"Určitě ano. Jsme pouhý den jízdy od královského paláce v Kallopane. Hranici překročíme dnes ráno a do soumraku budeme v paláci."

Kedrigern si ulehčeně oddechl. "To je skvělá zpráva, Orbolone.

Báječná zpráva."

"Dva muži už byli posláni napřed, aby ohlásili náš příjezd," dodal Orbolon, který se při Kedrigernových slovech celý rozzářil.

"Celé Kallopane nás bude očekávat, aby tě přivítalo."

"To je hezké. Ale mě zajímá spíš to spaní v pohodlí a luxusu."

"Prostěradla z čistého hedvábí. Nejměkčí polštáře. Přikrývky lehké jako pírko a přitom teplé jako paprsky slunce."

"Přikrývky?"

"Rána jsou v Kallopane chladná dokonce i v létě - což jen přispívá k vydatnému a zdravému odpočinku."

"Raději to řeknu Princezně. Potěší ji to," řekl Kedrigern a otočil se, aby se vrátil do svého stanu. Než mohl udělat dva kroky, stan se otevřel a objevila se Princezna. Na sobě měla teplý plášť s nasazenou kapuci a její úsměv zářil skrz mrazivý opar. "Slyšela jsem to," řekla. "Za soumraku v Kallopane!"

"Za soumraku," zopakoval Orbolon.

"Nezačíněj s tím zase," napomenul ho Kedrigern. "Jaký je náš dnešní program?"

"Ráno se zastavíme v králově loveckém záměčku. Je to skrovné místo - sotva tucet sluhů - ale budete se moci občerstvit, než vás královský kočár odveze do paláce," řekl Orbolon.

"A čím dřív odtud odjedeme, tím dřív tam přijedeme, co, Orbolone?"

"Přesně tak, mistře Kedrigerne. Vyrazíme co nejdřív."

Když odešel, Kedrigern řekl Princezně: "To je tvůj nejteplejší plášť, má drahá. Je ti zima?"

"Myslím na svá křídla. Chci si je udržet v teple."

"Nemusíš přece létat. Král pro nás pošle vlastní kočár."

"Já vím. Chtěla jsem při našem příjezdu z kočáru vylétnout. Na lidi to většinou dělá dojem."

"Pravda," řekl Kedrigern a přikývl. "Škoda, žeš mi nikdy nedovolila, abych ti daroval pletené návleky na křídla. V takovém počasí, jako je dnes, by se ti skvěle hodily."

"Já nechci pletené návleky na křídla. Vypadala bych s nimi jako můra."

"Ale jsou velice praktické."

"Ne! Možná, že tobě na tom nezáleží, že bych vypadala jako můra-" "Záleží mi na tom moc!"

"Tak už mě přestaň přesvědčovat, abych nosila pletené návleky na křídla."

Kedrigern pokrčil rameny: "Už se o nich nezmíním, má drahá."

Do králova loveckého záměčku dorazili ještě dopoledne. Brzy odpoledne, poté, co se Kedrigern a Princezna vykoupli, převlékli a snědli prostý, ale chutný oběd, nasedli do kočáru a vyrazili k paláci, do něhož přijeli, právě když slunce zapadalo za jeho nejvyšší věž.

Přivítání bylo přesně takové, jak jim bylo přislíbeno. Dlouhá třída vedoucí od bran k paláci byla lemována jásajícími a mávajícími davy, které vyvolávaly jejich jména, provolávaly slova chvály a vděčnosti, úcty a obdivu, házely jim do kočáru květiny a posílaly vzdušné polibky. Zvědavci obsadili i střechy a horní okna okolních domů. Na schodech paláce stála dvojřádková řada zbrojnošů v blyštivých kyrysech a lesklých helmicích a zástup nádherně oděných dvořanů čekal ve velkém sále. Jelikož Princezna nikde nezahlédla ani stopu po přítomnosti krále, rozhodla se vystoupit z kočáru normálním způsobem.

Létání mohlo počkat na příhodnější chvíli.

Jakmile vykročili k paláci, utvořil se před nimi špalír sluhů.

Když Princezna odkryla svá křídla a nechala je zatřpytit se ve světle pochodní a svíců, zašuměl dav úžasem a obdivem. Roztomile se na ně usmála, zavěsila se do Kedrigerna a vydala se s průvodem za Orbolonem ke královskému trůnu.

Kedrigern se cítil hrozně a nepatřičně. Nesnášel pozornost lidí a tady jí měl víc, než považoval za zdravé nebo rozumné při opatrném rozložení na takových dvacet let. Pravda, v ohnisku pohledů byla Princezna, ale ti, kteří se na ni dívali, museli pozorovat i jeho, i když jen okrajově a letmo, a to ho znepokojovalo, protože věřil, že čaroděj by měl být mocný, a ne zajímavý na pohled. Černý oblek, který si vzal na Princeznino naléhání, mu sice seděl docela pohodlně, ale cítil se v něm poněkud hloupě a teatrálně. Prsty si pohrával s medailonem - nošeným tak, aby mohl být všemi viděn a komentován - a přitom se nervózně rozhlížel kolem.

"Uklidni se," zašeptala Princezna.

"Jak se mám uklidnit, když na mne civí davy lidí?"

"Neciví, vzhlížíjí k tobě s obdivem."

"Já to považuji za civění a nelíbí se mi to."

Tři mladíci v oslnivých oblecích se uklonili až k zemi. Princezna se na ně usmála. Kedrigern si znechuceně odfrkl.

"Nebud' nevychovaný," napomenula ho Princezna.

"Proč ne? Připadá mi, že je to tady místní zvyk. Zírat na cizince je přece taky nevychovanost, ne?"

"My nejsme cizinci, ale hosté."

"Tím je to horší. Lidé obvykle neciví na své hosty."

"Nemáš žádné společenské vychování. Hned se pozná, že tě vychovali sedláci a poustevník."

"My jsme nikdy na nikoho necivěli."

"Nikdy jste neměli na koho civět."

Kedrigern se zamračil, upjaté se podíval přímo před sebe a řekl: "Jsem to, co jsem: obyčejný hloupý čaroděj."

"To je vidět."

Dva bělovlasí hodnostáři se uklonili před Princeznou a tři velice elegantně oděné a přitažlivé dvorní dámy udělaly před Kedrigernem pukrle. Kývl a téměř neznatelně jim pokynul.

"To už je lepší. Snaž se vypadat, jako bys byl na takové věci zvyklý," řekla Princezna a usmála se na všechny kolem.

"Příšerné pomyšlení," odpověděl bolestným hlasem.

"Kdybychom častěji cestovali, věděl bys, jak se chovat."

"Já vím, jak se chovat. Zato tihle lidé to nevědí, s tím svým zíráním a civěním. Proč nám Sariax nemohl prostě poslat vůz naplněný poklady? Proč musíme postoupit tohle všechno?"

"Nebud' tak protivný. Králové své záležitosti rádi vyřizují velkoryse."

"Králům se líbí, když se lidé stavějí na míle kolem do špalířů a ztrácejí čas i energii na hloupé ceremonie. To dělají králové rádi."

Princezna ho sjela mrazivým pohledem a zamávala skupince dvořanů. "Ty už se nezměníš," řekla.

"A taky se jim líbí, když se lidé oblékají jako kašpaři a cirkusové opice. Podívej se na mne!"

"Poprvé za tu dobu, co tě znám, vypadáš úctyhodně."

"Vypadám jako Grodz. Slizký Grodz z Grodziku. Nebo Černý šašek. Nechci nic, než-" "Ach, podívej se! Krasavec a Lazica! Nejsou rozkošní, Keddie?"

Na malém pódiu před nimi stáli Krásný princ z Kallopane a jeho žena, a každý z nich objímal rukou toho druhého kolem pasu.

Volnými rukama kynuli davu, ale příliš pozornosti mu jinak nevěnovali.

Něco si spolu spiklenecky šeptali. Krasavec jemně kousl Laziku do ucha. Ta se otočila a vášnivě ho políbila. Pohled na ně Kedrigerna poněkud obměkčil a on se usmál.

"Vidím, že nápoj lásky stále ještě účinkuje," zašeptala Princezna.

"Jako kouzlo," řekl a mrkl na ni.

Na pódiu za Krasavcem a Lazikou teď zahlédli trůn. Orbolon se zastavil a poklekl na jedno koleno. Pak se zase zvedl, vykročil kupředu a s dvornou úklonou ohlásil: "Velký Sariaxi Neporovnatelný, králi Kallopane a všech připojených zemí, krajů, enkláv a teritorií v horách i údolích, sluncem zahříváných i sněhem pokrytých, osídlených i pustých, vykonal jsem posláni, kterým mne vaše královská výsost poctila. Představuji vašemu neporovnatelnému veličenstvu Kedrigerna a Princeznu z Hor tichého hromu." S tím se pozpátku vzdálil, ukláněje se na každém schodě.

"Hezky se ukloň," zašeptala Princezna a udělala pukrle.

Král Kallopane vstal. Všichni dvořané okamžitě ztichli. Sariax byl muž asi tak průměrné výšky, ale zavalitý a obdařený četnými podbradky, a ačkoliv bylo možno vysledovat jakousi podobu mezi ním a jeho synem Krasavcem, jeho verze rodinných rysů nebyla příliš výrazná. Ale hlas měl jako zvonící železo a způsob, jakým vydával příkazy, víc než dostatečně vyrovnal handicap jeho zjevu.

"Vítáme vás, dobří čarodějové," řekl. "Prokázali jste Kallopane velkou službu a váš čin bude odměněn tak, jak se sluší na krále."

"Vaše výsost je velice laskavá," řekla Princezna.

"A štědrá," dodal Kedrigern.

"Celé Kallopane je vašim dlužníkem. Vyhlášíme sedmidenní slavnost na vaši počest. Začneme velkou oslavou dnes večer. V příštích dnech bude následovat ples, vojenská přehlídka, magické iluze, klauni, minstrelové, šašci, recitace, maškarní plesy, bankety a-" Sariax náhle ztichl, když Princezna zamávala křídly a zvedla se do vzduchu, ale hned se vzpamatoval a pokračoval: "-jiná potěšení příliš početná na to, abych je tu všechna vyjmenovával. Ale teď, šlechetni čarodějové, přistupte k trůnu, abych vás mohl náležitě přivítat."

Kedrigern a Princezna vystoupili ruku v ruce po stupíncích trůnu.

Sariax je uchopil za ruce a hřejivě se na ně usmál, ale jeho oči prozradily, že se cítí nespokojen. "Má paní Princezna má malá duhová křídla."

"To opravdu mám, vaše veličenstvo."

"Taková křídla se obyčejně vyskytují u vil, nemám pravdu?"

"Řekla bych, že ano, vaše veličenstvo," odpověděla Princezna a Kedrigern přikývl, aby vyjádřil zdvořilý zájem.

"Ale vy sama nejste víla," pokračoval Sariax.

"Ach ne, vaše veličenstvo, vůbec ne. Jsem jen obyčejná princezna."

"Obyčejná sotva, má drahá - ale princezna určitě," dodal Kedrigern.

"Děkuji. Děkuji vám oběma, že jste mi v té věci sjednali jasno," řekl Sariax, z jehož hlasu i výrazu bylo

možné číst úlevu. "Pohled na ta křídla mne poněkud rozrušil. Poslední žena, u které jsem viděl křídla, byla bahenní víla, a ta proměnila mého nejmladšího syna v ropuchu. Snažil jsem se ze všech sil, abych byl zdvořilý, ale něco ji zřejmě urazilo, a než jsem pochopil, co se děje, byl Krásný ropuchou a pak zmizel i s vílou. Od té doby se cítím při jednání s okřídlenými ženami poněkud nesvůj."

"Pochopitelně," zamumlal Kedrigern.

"Ujišťuji vás, vaše veličenstvo, že víla nejsem, bahenní ani žádná jiná. Ve skutečnosti jsem sdílela nešťastný osud vašeho syna právě z rukou bahenní víly," řekla Princezna.

Sariaxova tvář se rozzářila úlevou a porozuměním. "Pak jste ta princezna, která byla ropuchou."

"Byla jsem jedna z nich."

Zmatený výraz opět zavládl na králově tváři: "Jedna z nich?"

Kolik těch ropuch vlastně bylo?"

"Čtyři, včetně vašeho syna."

"Ale ne všechny ve stejnou dobu," dodal Kedrigern.

"A ani ne všechny kvůli bahenní víle."

Sariax několikrát přešel pohledem z jednoho na druhého a pak řekl: "Možná byste mi, dřív než odjedete, mohli vyprávět celý příběh."

Krásný už mi sice něco řekl, ale přiznám se, že jsem stále zmaten.

Tolik ropuch... a všechny princezny nebo princové."

"Jedna byla pouhý rytíř," upřesnila Princezna.

"Ah. Tak je to tedy. Ano, doufám, že mi to budete vyprávět."

Ale teď: slavnost čeká. Následujte mne do hodovní síně. Královna se k nám připojí tam."

Síň byla nádherná. Slavnost byla velkolepá. Mísa za mísou, všechny plné skvěle připraveného jídla byly přinášeny z královské kuchyně na stůl, až se pod jejich vahou prohýbal a jeho deska se docela ztratila pod zlatem a stříbrem nádobí a ozdob. Lesy květin, řeky jiskřivého vína, cukrové hrady a maličké figurky z piškotového těsta vytvářely mezi talíři, příbory a poháry nejrozmantějších tvarů a velikostí miniaturní svět.

Kedrigern a Princezna seděli v čele tabule, každý po jednom Sariaxově boku. Prázdné místo rezervované pro královnu se nacházelo mezi Kedrigernem a králem. Po čarodějově druhém boku seděla mohutná a příšerně vyparáděná žena, která ho nudila k smrti vyprávěním neobyčejně hloupých historek o léčení bradavic, křečových žil a ječných zrn druhým bratrancem jejího manžela, který se ve volném čase věnoval čarodějnictví. Kedrigern v pravidelných intervalech přikyvoval a říkal: "Ach!" nebo "Opravdu?" a soustředil se při tom na jídlo, které bylo nad všechna očekávání lahodné. Převyšovalo dokonce i Spotovu kuchyni.

Královna se stále neobjevovala a příštího dne se Sariax zmínil o tom, že Neúplatného nejmladšímu zrovna rostou zuby, což mohl být důvod její absence. Na ještě vybranějším banketu, který se konal druhý večer po jejich příjezdu, jim bylo oznámeno, že se druhý syn Metodického nejstarší dcery nachladil a královna se od něj nemůže vzdálit. Promeškala rovněž kejklíře, kteří vystupovali třetího večera, drezuru divokých zvířat čtvrtého a žongléry pátého. Princezna už hořela zvědavostí, když konečně šestého večera, poté, co služebnic- tvo odneslo zbytky koláčků, sladkých mandlí, zavařovaného ovoce, želé, kandovaného ovoce a fenyklu v cukru z třetího chodu, vklouzla královna na své místo po choťově boku. Políbila Sariaxe na tvář, stiskla Princezně ruku a obrátila se na Kedrigerna. "Nemohu se zdržet moc dlouho. Chtěla jsem vám jen poděkovat," řekla zadýchaně.

"Jsme poctěni, že se s vaším veličenstvem setkáváme, jakkoliv to bude krátce," odpověděl čaroděj.

"Dokázali jste s mým Krásným opravdové divy. To vám musím říct. Divy. A ta skvělá dívka, kterou jste mu našli, je mému drahému chlapci skutečně oddaná."

"Je docela sympatický."

"Zbožňováníhodný, absolutně zbožňováníhodný. Ale znáte lidi."

Vždycky si nějakou tu chybičku najdou. Žárlí, tím to je. Ale díky vám jim všem ukázal," řekla královna a vstala.

"Musí vaše veličenstvo opravdu odejít tak brzy?"

"Kvůli Obezřetného synkovi. Má koliku. Musím za ním, než začne křičet a vzbouří celý palác. Ach,

skoro bych zapomněla." Podala Kedrigernovi měšec z měkké kůže, který příjemně cinkal v dlani.

"Dobrá práce, čaroději." A byla pryč.

Zatímco Kedrigern dumal nad náhlým zjevením a stejně náhlým zmizením královny, jejíž jméno mu stále ještě bylo neznámé, Sariax se nahnul přes prázdné místo a řekl: "Jsem rád, že jste měli příležitost setkat se s Jussibee. Nevěnuje se příliš státním záležitostem.

Má mnoho starostí s dětmi a vnoučaty. Má s nimi velkou trpělivost."

"To jsem si všiml."

"Jak je může mít tak ráda, když má dvanáct vlastních, to vůbec nechápu. Ale taková už je moje Jussibee."

"Připadá mi velice laskavá. A štedrá."

"Příliš štedrá, zajímá-li vás můj názor. Darovala by i svou korunu, kdybych ji nehlídal."

Kedrigern stiskl měšec. Přes tenkou kůži ucítil obrysy velkých mincí a usmál se. Měl slabost pro královské dary, čím štedřejší, tím lépe. Z jeho hlediska byl pojem 'příliš štedrý' pro vladaře naprosto nepatřičný.

"Ach, mimochodem, čaroději-" Sariax se rozhlédl a pak se naklonil blíže ke Kedrigernovi. Ztišeným hlasem pak pokračoval: "Chtěl bych si s tebou promluvit soukromě. Už jsem to chtěl udělat dávno, ale nějak mi zatím nevyšel čas. Zítra je poslední den oslav a pak vyrazím s Nezdolného nejstarším synem na kontrolní cestu k západní hranici. Přijď za mnou zítra v poledne do korunního sálu."

"V poledne, vaše veličenstvo."

Sariax odpověděl krátkým kývnutím a obrátil svou pozornost jinam. Kedrigern si vložil do úst sladkou mandli a podíval se po Princezně. Její pohled se mu zachytit nepodařilo. Právě klábosila se třemi oslněnými mladíky a nepřála si být rušena. Milovala dvorní klevety, ruch a shon při oslavách, trochu náměsíčnou pozornost pohledných mladých dvořanů a všechnu tu rutinu palácového života.

Koneckonců, patřilo to k vzpomínkám na její dětství.

Uvědomil si, že od jejich příjezdu do Kallopane se nezmínila o svých vracejících se vzpomínkách, a trochu ho to překvapilo. Bylo velice nepravděpodobné, že by se vzpomínky začaly vybavovat a pak náhle přestaly; na druhé straně si byl jist, že pokud by si vzpomněla na něco významného, byl by on ten první, kdo by se o tom dozvěděl.

Neměla ve zvyku něco před ním tajit.

Možná, uvažoval, to bylo jen ustavičné pomalé odkapávání bezvýznamných detailů, o kterých prostě nemělo význam se zmiňovat - oblíbená hračka, píseň, zpívaná před spaním, letní výlet, oblíbené domácí zvířátko - a tak podobně. Možná si tiše a v duchu každý den doplňovala mozaiku svých dětských dnů, zamýšlejí se mu s ní svěřit, až bude úplná. Současné dění, které bylo svou povahou příbuzné jejímu někdejšímu životnímu způsobu, mohlo vzpomínkám na minulost jen napomoci. Král, královna, palác, dvořané a dvorní protokol, obřady a ceremoniály, okázalé oslavy a rafinované zábavy kdysi bývaly součástí jejího každodenního života; právě prožívané události se mohly odrazit ozvěnou od událostí minulých a probudit vzpomínky setřené šokem z neustále se opakujícího zaklínání a odeklinání.

Možná ji přítomnost zaujala natolik, až zapomněla, že zapomněla všechno, co zapomněla, a jakmile se vrátí do klidné pohody vilky v Horách tichého hromu, vybaví si své vzpomínky najednou.

To všechno byly delikátní a složité věci, daleko za dosahem možností čarodějnictví. Člověk nemohl dělat nic jiného než čekat.

Do té doby jídlo tu bylo báječné, ubytování přepychové, život pohodlný, královna štedrá a král sliboval být také. Princezna se výborně bavila, Belsheer hýřil v královské zahradě, Tergus se spřátelil s kdekým a nikdo Kedrigerna neobtěžoval a nechtěl po něm práci nebo radu. Nejhorší, co se mu tu přihodilo, byly chvíle strávené při jednom obědě ve společnosti povídavého starého ministra prací, který ho nutil vést konverzaci na téma vysušování bažin a údržba hradního příkopu; v ostatních ohledech byl život v Kallopane příjemný a občerstvující.

I on sám si musel připustit, že se mu tam líbí. Zítra ho čeká rozhovor se Sariaxem, bezpochyby završený bohatou odměnou za služby jeho synu. A pak už jim nebude nic bránit, aby se připravili na zpáteční cestu do Hor tichého hromu.

Ten večer je bavili minstrelové a iluzionisté. Hudebníci už se shromažďovali ve středu síně, ladili, mávali a

ukláněli se svým obdivovatelům.

Kedrigern se pohodlně uvelebil v křesle, natáhl si nohy a spokojeně si povzdechl. Tahle cesta se vyvinula pozoruhodně dobře.

A zítra se to může ještě zlepšit.

Šest

Královské dilema

"Přála bych si, abys mohl jít se mnou," řekla Princezna, když si zapnula plášť. "Je takový báječný den na piknik."

"Nádherný den, má drahá. Ale když monarcha zavolá-" Kedrigern pokrčil rameny a rozpráhl ruce v gestu vyjadřujícím marnost odporu proti povinnostem vůči koruně.

"Je to zřejmě tvá jediná příležitost setkat se s královskými vnoučaty. Královna Jussibee bude zklamaná."

"Já sám jsem hořce zklamán."

"Tomu se dá těžko věřit, když se tak šklebíš."

"Myslím na odměnu, má drahá. Vždycky se usmívám, když myslím na štědrnou odměnu."

"Nedělej si zbytečné naděje. Jussibee nás už odměnila."

"Pouhým měšcem zlata. Maličkost, když uvážíš, co jsme udělali pro jejího nejmladšího syna, zřítelnici jejího oka. Očekávám, že se Sariax překoná."

"Sedm dní slavností, dva báječné prsteny a čtyřicet zlatáků, tomu se těžko dá říkat skoupost," namítla Princezna. "Sariax má zřejmě jiný důvod, aby se s tebou setkal."

"Možná, že si chce pohovořit i o něčem jiném, ale jsem si jist, že hlavní důvodem je odpovídající odměna za dobro, které jsme prokázali Krásnému."

"Proč si nás tedy Sariax nezavolal oba?" zeptala se Princezna, která se právě chystala otevřít dveře.

Kedrigern na okamžik zaváhal a pak řekl: "Ví o královnině záměru a nechce připravit svá vnoučata nebo svou ženu o potěšení z tvé společnosti. To je přece jasné."

"Neřekla bych, že je to jasné. Možné to je, to připouštím. Ale myslím, že malá princátka už viděla princezen víc než dost a raději by se setkala s čarodějem."

"Ty jsi čaroděj, má drahá."

Princezna zavrtěla hlavou. "Pro ně budu jen další princezna."

"Máš křídla," připomněl jí.

"Tak budu princezna s křídly. To na ně dojem neudělá. Budou chtít vidět čaroděje. Všechny děti chtějí vidět čaroděje."

"Co se dá dělat," povzdechl si Kedrigern, políbil ji a pak otevřel dveře. "Dej těm andílkům pusy i za mne," řekl jí na rozloučenou.

Teprve když zmizela za ohybem chodby, vzpomněl si, že se jí chtěl zeptat na její vzpomínky. Příliš pozdě. Zeptá se jí večer, než slavnost vyvrcholí. Nebo až po ní. Ano, po ní. Tento večer je čekala recitace hrdinné básně složené na počest činů Tasarandy Sirotka, legendární postavy Kallopane a okolních krajů. Hezký příběh o rytířství a bravurních činech může Princeznu paměti jen a jen pomoci.

Kedrigern byl do korunního sálu vpuštěn přesně v poledne. Byla to úzká a dlouhá místnost, v níž mnoho místa zabíral velký kulatý stůl s několika křesly. U vzdálené zdi stála kredenc a po jejích bocích dva lokajové. Sariax seděl sám u stolu, na kterém nebylo nic než jediný stříbrný pohár.

Král Kedrigernovi pokynul, aby se posadil, a pak gestem poslal sluhu pro druhou číši. Sluha ji postavil před čaroděje a naplnil sytě rudým vínem. Když se sluha vrátil na své stanoviště, Sariax pozvedl svůj vlastní pohár.

"Král připíjí Kedrigernovi - na jeho zdraví, prosperitu a stálý úspěch."

Kedrigern se usmál a uklonil se a pak upil vína. Bylo velice dobré. Pohodlně se usadil v křesle, dychtivý zvědět, jak miní Sariax naplnit své přání prosperity. Půdou a hrady? S tím jsou jen potíže.

Tituly a vyznamenání? Pouhé cetky. Místem ve svém paláci? Nemyslitelné.

Soudkem tohoto výborného vína? Výborně. Velkým pytlek zlatáků, truhlou smaragdů, žokem perel velkých jako švestky?

Ještě lepší. Mnohem lepší. To by bylo to pravé. Ještě jednou zaokrouhlil rozměry svých představ a dychtivě vyčkával králova další slova.

Sariax odložil číši, předklonil se a s očima sklopenýma k zemi řekl: "Viděl jsem výsledky tvé práce a musím přiznat, že ve mně zanechala silný dojem."

"Vaše veličenstvo je příliš laskavé."

"Mluvím jen čistou pravdu. Měl jsem o tom chlapci vážné pochyby."

Chůvy ho rozmazlovaly, jeho matka ho rozmazlovala, jeho bratři ho rozmazlovali, lid Kallopane ho rozmazloval - dokonce i já sám jsem ho rozmazloval. Nemohli jsme si pomoci. Byl překrásné nemluvně, půvabné dítě a vyrostl v pohledného mladého muže. Ze všech mých synů byl on ten nekrásnější. Ale byla to jenom fasáda.

Pod ní byl ten nej povrchnější, nejhloupější, nejegocentričtější, nejsobečtější a nejtupější fracek, jakého jsem kdy viděl. Byla to pro nás skoro úleva, když ho bahenní víla proměnila v ropuchu a odnesla ho pryč. Ale teď - je to úplně jiný člověk."

"Zakletí někdy mají tu moc."

Sariax zavrtěl hlavou. "Nebud' tak skromný. Zakletí mohou proměnit muže v ropuchu a ropuchu zpátky v muže, ale nikdy jsem neslyšel o magii, která by proměnila protivného naparáděného hejska v oddaného syna, milujícího manžela a otce, věrného bratra, duši dvora, vzor princovského chování a model pravého rytířství. Odvedl jsi skvělou práci."

Kedrigern s očima skromně sklopenýma řekl: "Vaše veličenstvo je nanejvýš laskavé. Svou zásluhu má i Lazica."

"Ta pěje chválu na tvou osobu stejně hlasitě jako on. Ach, Lazica je báječné děvče a má na mého chlapce dobrý vliv, ale za to, že je, čím je, a že jsou dnes spolu, dává plnou zásluhu tobě a tvé ženě."

Kedrigern jen mávl rukou a upil vína. Vyvíjelo se to lépe, než čekal. Na Sariaxův pokyn sluha dolil obě číše a vrátil se na své místo u kredence. Čaroděj a král pozvedli své poháry a napili se.

"Učinil jsi pro mého Krásného divy, mistře Kedrigerne, a já se postarám, abys za to byl náležitě odměněn."

"Velice vašemu veličenstvu děkuji."

"A zajímalo by mne - když už jsi tady v Kallopane a možná ti čas ubíhá pomaleji, než by sis přál - jestli bys mohl udělat pro Hrozivého totéž co pro Krásného."

"Hrozivého, vaše veličenstvo?"

"Mého desátého syna. Jmenuje se Hrozivý. Jenže není - v poslední době."

"Co že není?"

"Hrozivý. A právě teď by království někoho hrozivého potřebovalo."

Neohrožený a Silný by se o to postarali bez zaváhání, ale...

no, o těch se teď bavit nemá cenu. Takže potřebujeme Hrozivého a já se spoléhám na tebe, že mu pomůžeš vyrovnat se se svým jménem a povinností vůči Kallopane."

Kedrigern se poškrábal na bradě, chvíli o králových slovech přemýšlel a pak se zeptal: "Předpokládám správné, že tvůj syn je Hrozivý jen jménem, ale nikoliv povahou a ty si přeješ, abych dal jeho jméno a povahu do souladu?"

"Hrozivý není jen jeho jméno, je to jeho nálepka, viněta. To je tady v Kallopane takový zvyk. Možná bych to měl raději vysvětlit," řekl král.

"Myslím, že by to pomohlo."

"Tak dobře. Ještě víno?"

"Ne, děkuji."

Sariax odstrčil svůj vlastní pohár stranou, ale stále na dosah, pak se zaklonil, natáhl si nohy a zkrřížil je v kotnicích jako člověk, chystající se vyprávět dlouhý a kratochvilný příběh. Kedrigern zaujal stejný postoj a připravil se na poslouchání. Dal by přednost podrobnému popisu pokladů, kterými král míní projevit svou vděčnost, ale věděl, že všechno má svůj čas, a pokud mezitím bude moci pro Sariaxe ještě něco vykonat, tím lépe.

"Můj otec, předchozí král Kallopane, byl moudrý muž, čaroději."

Hodně cestoval, o všechno se zajímal a dlouze a hluboce přemýšlel o principech správné vlády. Jedna z

věcí, které odhalil, byla, že lidé obvykle žijí podle toho, co se od nich očekává. Zjistil, že pokud budeš někoho už od dětství přesvědčovat, že je statečný, moudrý nebo spolehlivý - přijde na to - a stejně tak i všichni v jeho okolí, stane se ten člověk doopravdy statečným, moudrým, či spolehlivým," začal Sariax. "Zajímavá a nezvyklá teorie," řekl Kedrigern.

"Nejen teorie. Zavedl ji do praxe. Jako jeho prvorozený syn jsem byl jeho následníkem a dědicem trůnu Kallopane. Zamýšlel ze mne udělat prvotřídního panovníka, takže jsem byl už od kolébky znám jako Neporovnatelný princ. Když se narodil můj bratr, zamýšlel z něj můj otec udělat lorda nejvyššího kancléře; takže byl pojmenován Moudrým princem. Můj nejmladší bratr byl nejvyšším maršálem ozbrojených sil. Nazval ho Neporazitelným princem. A časem jsem se opravdu stal ideálním monarchou, dekrety mého nejvyššího kancléře slouží za vzor i v okolních královstvích a náš nejvyšší maršál vybojoval jednašedesát bitev a v žádné nebyl poražen."

"To je přesvědčivé potvrzení teorie tvého otce," přiznal čaroděj.

"Tak přesvědčivé, že jsem se rozhodl použít ve výchově svých vlastních dětí stejné metody. Můj prvorozený syn byl nazván Velkolepým princem Kallopane. Pak přišla dvojčata. Předpokládal jsem, že úřad nejvyššího kancléře bude čím dál obtížnější a zodpovědnější, a tak jsem se rozhodl, že až přijde čas, rozdělím jeho povinnosti na úřední a právní. Úředními se pak bude zabývat Metodický princ, právními Obezřetný. Můj čtvrtý syn byl nazván Nezdolným a předán do výchovy mému bratru nejvyššímu maršálovi. Pátý syn byl pojmenován Přívětivým a předurčen pro úřad velvyslance. Šestého jsem nazval Neúplatným."

"A stane se lordem správcem pokladu."

"Jistěže."

"Pozoruhodná prozíravost, vaše veličenstvo."

Sariax přijal kompliment lehkým úsměvem a nedbalým mávnutím ruky. Odkášlal si, zhluboka se napil vína a pak pokračoval. "V té době už jsem tedy měl klíčové pozice obsazeny a viděl jsem potřebu dlouhodobějšího plánování. V souladu s tím jsem svého sedmého syna nazval Filozofický princ a poslal ho studovat filozofii. Můj osmý a devátý syn byli zase dvojčata. Jelikož znám smysl lidí pro romantiku a dobrodružství, nazval jsem je Silným princem a Neohroženým princem a naplnil jejich dětství příběhy o hrdinských činech. Sami si zvolili osud potulných rytířů a vydali se do světa, aby vyhledávali příležitosti k velkým činům, které by šířily slávu Kallopane. Můj desátý syn, Hrozivý princ, byl plánován pro hrdinské činy blíže k domovu, jako třeba zabíjení místních draků a krocení lidožravých obrů. Tím byly světské záležitosti uspokojivě pokryty. Svého jedenáctého syna jsem nazval Zbožným princem a poslal ho do kláštera, kde se nyní modlí za svou rodinu a celé království. A když se narodil můj dvanáctý syn, cítila manželka i já, že je čas myslet i na vnější vzhled, a tak byl náš dvanáctý, a jak se zdá i poslední potomek pojmenován Krásným princem Kallopane."

"Mají vaši synové i jména, vaše veličenstvo?"

"Samozřejmě, že mají. Nebyli ochuzeni o nic. Ale používali jsme je tak zřídka, že si je skoro nikdo nepamatuje - dokonce ani oni sami ne. Je to mnohem snadnější mluvit o nich jako o Krásném, Zbožném, Hrozivém a tak dále."

"To jistě je. A zdá se, že teorie vlivu přídomku se ukázala být účinnou."

"U všech kromě Hrozivého a problém s ním je nedávného data."

Proto bych chtěl, abys pro něj něco udělal. A rychle. V našich východních teritoriích by bylo jeho služeb velice třeba," řekl král, napřímil se, pak se předklonil a podíval se čaroději zpřímá do očí. "Je tam obluda, kterou je třeba zabít. Není sice ještě na území našeho království, ale otálet nemá smysl. Chci, aby se o to postaral Hrozivý."

Kedrigern se opřel lokty o desku stolu a přitiskl ukazováčky obou rukou proti sobě. Zamyšleně se zamračil a pak řekl: "Pokud ta věc tak spěchá, nemohlo by vaše veličenstvo najít jiného zachránce?"

"Ne, nemohu. Nezdolný je na trestné výpravě proti lidem z vysočiny."

Může se to protáhnout na celé roky."

"A co Neohrožený a Silný, hrdinská dvojčata?"

Sariax sklopil oči. "Neohrožený se před několika lety vydal vykonat hrdinský čin. Něco ho při tom sežralo. Silný se vydal svého bratra hledat. Sežralo ho to taky."

"To je mi opravdu líto, vaše výsosti."

Sariax pokrčil rameny. "Když pojmenuješ své syny Neohrožený a Silný, musíš s něčím takovým počítat." Povzdechl si, zvedl se ze židle a začal přecházet po místnosti. Pak se vrátil zpátky ke stolu, ale neposadil se. "Nikdo jiný než Hrozivý na tu práci nezbyvá. Velkolepý, Metodický, Obezřetný, Přívětivý a Neúplatný se už usadili; mají své povinnosti tady v království a jejich rodiny a známí by o ně měli starost. Mimoto jsou příliš otlí, než aby se vešli do zbroje. Filozofický je ve škole na severu a má před zkouškami. Stejně není bojovník."

Je spíš jako starý Říman, než jeden z nás. Zbožný nepřipadá v úvahu. Krásný se nedokáže vzdálit od své ženy ani na minutu. Takovou oddanost jsem ještě neviděl. Takže zbývá jen Hrozivý."

"Vypadá to tak. Pokud jsem vašemu veličenstvu správně rozuměl, je v jeho jednání něco nepatřičného."

"Přesně tak, čaroději. Pořád ještě vypadá velice hrozivě a dokáže jediným úderem svého velkého meče Embrenoru prorazit plátové brnění i kroužkovou košili, ale ztrácí vůli být hrozivým. Už do toho nedává srdce. Abych to řekl zkrátka, myslím, že se bojí oblud."

"Většina lidí se jich bojí," připomněl Kedrigern monarchovi.

"Můj syn je silný a houževnatý princ, výborný jezdec, mistr všech zbraní, netečný k těžkostem, pohrdající bolestí a slabostí, dychtivý po slávě. Neměl by se bát oblud, měl by je zabíjet. Chci, abys udělal nějaké kouzlo a obdařil ho lví odvahou!"

"Lvi se oblud bojí také."

"Viš, jak to myslím, čaroději."

"Ano, myslím, že vím. Ale tohle není můj obor. Já se specializuji na odekletí a protikouzla. Kdyby byl tvůj syn postižen nějakou kletbou... Chová se snad nějak divně?"

"Kromě toho, že nechce jet zabít obludu, je dokonale normální."

"Aha. Odmítá se té stvůře postavit?"

Královy oči se zúžily. Jeho obličej zbrunátněl a jeho spodní čelist se výhružně vysunula. "Odmítá? Jestli odmítá?!" Udeřil pěstí do stolu, až poháry poskočily. "Jsem král a jeho otec! Neodváží se mi odmítnout!"

"To jistě ne. Omlouvám se, veličenstvo."

"Váhá. Je nerozhodný. Otálí. Zdržuje. Nejprve se potřeboval procvičit s kopím, potom chtěl zvláštní štít, který se dal vyrobit jen velice pomalým procesem, pak zchroml jeho válečný kůň, potom nemohl najít meč, a když ho našel, byl celý tupý a rezavý, pak si zase namohl zápěstí - a obluda mezitím ničí vesnice a požírá lidi." Sariax začal znovu přecházet s hlavou sklopenou po místnosti a něco si při tom neslyšně mumlal. Po třech kolečkách se zastavil u stolu a hořce řekl: "Není to špatný hoch, čaroději, a určitě není zbabělec. V srdci je stále hrozivý. Potřebuje jen postrčit správným směrem."

"Pokusím se o to postrčení postarat."

"Učiň tak hned. Za dva dny odjízďím na cesty do západních končin a chtěl bych, aby ta věc byla vyřízena, než vyrazím."

"Bude, vaše veličenstvo," řekl Kedrigern, aniž se pohnul.

"Zasloužíš si tak mou neskonalou vděčnost," řekl Sariax.

Kedrigern vstal a výraz v jeho obličeji zvážněl. "Kde najdu Hrozivého prince?"

"Pravděpodobně ve zbrojnici. Když nebude tam, bude na kolbišti."

Pomoz mu, čaroději."

"Jako by se stalo, vaše veličenstvo."

Cestou ke zbrojnici procházel Kedrigern kolem královských stájí, kde jeho pozornost upoutalo zvláštní stvoření skotačící ve stínu.

Nahlédl dovnitř a uviděl několikabarevné hříbě se štíhlým chobotem.

Jeho hlava a nohy byly nebesky modré, tělo měl poseto nepravidelnými červenými, žlutými a zelenými pruhy, chobot měl fialový s tenkými krémově bílými proužky. Hříbě ho zahlédlo a okamžitě mu chobotem začalo prohledávat kapsy a pátrat po pamlskách. Kedrigern se zasmál a jemně ho odstrčil.

Do stáje vešel podomek, chvíli se na ně díval a pak řekl: "Je to pěkný rošťák, vidíte, pane."

"To tedy je. Máte ještě jeho otce?"

"Ach ano, máme. Je to kouzelný hřebec, který přinesl našeho Krásného prince a jeho nevěstu zpátky domu ze zakletých míst. Nevyměnili bychom ho za celý svět."

"Má ještě jiné potomky?"

"Ach ano, má. Ta dvě hříbata v posledním stání," řekl podomek a ukázal dozadu.

"Jsou stejně barevná jako tohle?"

"No, jedno je zelené a modré s oranžovými pruhy a červenými tečkami a dlouhým purpurovým chobotem. To druhé je černé."

"Aha. Takže magické znaky vždycky dědičné nejsou."

Podomek na něj chvíli upíral prázdný pohled a pak řekl: "Když to říkáte vy, pane."

"Chtěl jsem říct, že se hříbata vždycky nepodobají svým otcům."

"To je pravda, pane. Všichni ne. Některá se podobají svým matkám."

Kedrigern naposledy pohladil hříbě po chobotu, pokynul podomkovi na rozloučenou a pokračoval ve své cestě ke zbrojnici. Jeho krok byl lehký. Všechno šlo dobře a on byl v té nejlepší náladě.

Zodvážňující kouzlo byla rychlá a jednoduchá záležitost a Sariax se vyjádřil o své vděčnosti velice jasně.

Poněkud konkrétnější specifikace by samozřejmě neškodila, ale králové byli mlhavostí svého vyjadřování notoricky známí; v tom ohledu je to s nimi skoro tak špatné jako s proroky. Ale není třeba si dělat starosti, pomyslel si Kedrigern. Jakmile Hrozivý vycválá z brány s kopím napřaženým, lesknoucím se očima a válečným pokřikem na rtech, začne kolem sebe Sariax rozhazovat zlato jako konfety. Je třeba se spolehnout na jeho otcovskou pýchu a impulzivní štědrost. A příštího dne - maximálně za dva - se vrátí do Hor tichého hromu, kde stráví svou letní dovolenou. Navíc bylo pravděpodobné, že během několika let bude mít celou stáj černých hřebců se stříbrnými rohy a ohnivými očima a několik hezkých šedých k tomu.

Tak šel, blaženě se usmívaje při pomýšlení na domov, a když se přiblížil asi na padesát kroků ke zbrojnici, zjistil, že dveře jsou otevřeny dokořán. Zastavil se a díval se, jak z nich vycházejí dva podsadití muži, prohýbající se pod tíhou tlusté železné tyče. Za nimi šli další dva, klopýtající pod štítem neobyčejné velikosti, a ještě dva, kteří nesli meč velký skoro jako člověk. Průvod uzavíral vysoký muž, kráčející dlouhými kroky.

První dva zbrojníci připevnili tyč vodorovně mezi dva nízké sloupky nedaleko od místa, kde Kedrigern stál. Další umístili štít na solidní trojnožku kousek od ní. Třetí pár zastavil a pozvedl meč. Vysoký muž si sundal košili, hodil ji sluhům a vytáhl ze své prosté železné pochvy meč.

Po následující dvě minuty předvedl takovou ukázkou šermířské dovednosti, jakou čaroděj ještě neviděl. Točil velkým mečem nad hlavou, pod nohama, kolem boků, přehazoval si ho lehce z ruky do ruky, sekal jím tu jednoručně, tu dvouručně před sebe, nad sebou, pod sebou i za sebou; nakonec ze sebe vyrazil hlasitý výkřik, jediným tnutím přesekl železnou tyč vedví a dalším úderem přerazil železný štít dřív, než se kusy tyče dotkly země. Pak si pečlivě prohlédl ostří svého meče od jílce až po špičku. Se spokojeným:

"Ostrý jako vždycky", zasunul meč do pochvy a natáhl ruku pro košili.

"Hrozivý!" zavolal Kedrigern.

"Ano. A vy?" odpověděl bojovník.

"Jsem Kedrigern z Hor tichého hromu."

Bojovníkovy rysy zjihly do potěšeného úsměvu. "Čaroděj, který pomohl mému bratru Krásnému! Vítej v Kallopane. A přijmi můj dík za pomoc naší rodině."

"Jsem vždycky rád, když mohu pomoci."

Hrozivý si ho pátravě prohlédl. "Je to jen zdvořilost, že to říkáš, nebo jsi opravdu ochoten pomoci?"

"Stačí říct," odpověděl čaroděj. Musel se přemáhat, aby si potěšené nezamnul ruce. Ten mladík nebyl jen přístupný, on byl přímo vstřícný, jak jen si mohl přát. On chtěl, aby mu bylo pomozeno. Situace se lepšila každým okamžikem.

"Poslal tě za mnou můj královský otec, nemýlím se?"

"Ano. Je přesvědčen-" Hrozivý zvedl ruku, aby ho umlčel. "Raději si promluvíme v soukromí. Za zbrojnicí je pěkné stinné místo. Připoj se ke mně k malé svačince."

Na princův příkaz sluhové odběhli do kuchyně. Hrozivý si přehodil košili přes svá svalnatá ramena a hrud', řekl jen: "Pojďme," a zamířil dlouhými kroky za zbrojnici.

Tam, pod košatým kaštanem, stál hrubě opracovaný stůl a dvě lavice. Čaroděj a princ se posadili a Hrozivý se opřel svalnatými lokty o stolní desku, podepřel si bradu dlaní a povzdechl si.

"Můj otec, král, si přeje, abych zabil Velkou plazivou odpornost z Hor mrzutostí. Poslal tě, abys mne k tomu přesvědčil a v případě nezbytnosti použil magie. Je to tak?" řekl.

"Tvůj otec se zmínil o obludě, kterou chce, abys zabil, ale neřekl mi její jméno. Předpokládám, že je to ta, o které jsi mluvil."

"Je. Schází každých několik let z Hor mrzutosti, nějaký čas plení a pak se vrátí zpátky do hor. Říká se, že je nezničitelná."

"Jestli je tohle tvůj problém, pak ti mohu pomoci."

"Nepotřebuji pomoc tohoto druhu. Můj velký meč Embrenor je kouzelný."

"Ach tak." Následovalo dlouhé ticho a pak Kedrigern řekl tak taktně, jak jen to dokázal: "Během svého života jsem se setkal s několika hroznými obludami a znám ten pocit kolem žaludku, když jen sedíš a čekáš. Ale mohu ti pomoci i s tím."

"Myslíš si, že se té obludy bojím?" zeptal se princ tichým, lhostejným hlasem.

"To není nic, za co by ses musel stydět. Strach je docela rozumná reakce, když máš čelit nezničitelné obludě."

Hrozivý se hlasitě zasmál. Byl to sebejistý, dobromyslný smích. "Pak nejsem rozumný, čaroději. Nebojím se oblud. Já se nebojím ničeho," řekl.

"V tom případě jdi a zabij ji a učíš svého otce šťastným."

"To není tak jednoduché. Chybí mi důvod."

"S tím si nedělej starosti. Jakmile jí staneš tváří v tvář, budeš důvod mít."

"Ale proč bych jí měl stanout tváří v tvář? Tahle obluda ani není naše. Plení království, o kterém skoro nic nevím. Proč bych měl vyhledávat obludu, abych ji zabil? Zabil jsem doposud čtyři a nejsem proto ani šťastnější, ani lepší."

Jaký v tom bude rozdíl, když zabiji Velkou plazivou odpornost z Hor mrzutosti? Ptám se tě, čaroději - jaký to má smysl?"

"Přežít?" navrhl Kedrigern.

"A co přežití obludy? Jak to tak vypadá, budou obludy brzy vzácné. Cožpak nemají i ony právo na život?"

Hrozivého otázka zasáhla Kedrigerna v jeho citlivém místě.

Někteří z jeho nejlepších a nejstarších přátel byli tím, co by omezenější lidé mohli považovat za obludy. Udržoval přátelský vztah s několika draky, jeho oddaný a užitečný domácí pomocník byl malý trol, byl shovívavý k obrům, démonům a ifritům v situacích, kdy by jiní jednali krutě. Princ si jeho váhání všiml a pokračoval v argumentaci.

"Obludy jsou hubeny ve velkém měřítku. Brzy zmizí poslední."

Jen si to představ, mistře Kedrigerne - svět bez oblud!"

"Někteří lidé by to považovali za vylepšení. Víš, obludy nadělají spousty škod."

Hrozivý tento argument přešel mávnutím ruky. "To jsou nedorozumění."

"Možná, že ano, ale ke škodám dochází. Ta, o které je řeč, ničí vesnice a pojídá lidi. Takové chování je neospravedlnitelné."

"Vesnice nebo dvě, pár tuctů nevolníků - ti se dají nahradit."

Obluda je unikátní."

"Jak to, že se tak najednou zastáváš oblud, Hrozivý? Někdo tě přesvědčil?"

Princ přikývl. "Můj bratr Filozofický. Na vánoce přijel ze školy a tehdy jsme se spolu bavili o jeho studiu. Ve chvíli osvětlení jsem pochopil absurditu života stráveného nesmyslným vybíjením oblud a rozhodl jsem se, že toho do budoucna zanechám."

"Proč jsi to prostě neřekl svému otci?"

"Rozhněval by se. Já nejsem Filozofický princ. Jsem Hrozivý princ a očekává se ode mne, že se budu chovat hrozivě."

Předchozí krátká konverzace se Sariaxem Kedrigerna přesvědčila, aby princův důvod uznal: jeho otec, jako ostatně většina králů, nebyl muž přístupný rozumným argumentům. Oba byli po nějakou dobu zticha a pak Kedrigern řekl: "Podívej se na to takhle. Ta věc může začít brzy požírat otcovy poddané. Pak bude představovat hrozbu pro království."

"To nebezpečí je bezvýznamné. Když budeme obludu ignorovat, brzy zase na nějakých dvacet nebo třicet let zmizí. Možná i na déle."

"Jak si tím můžeš být jist?"

"Vždycky to tak dělá."

"Ale jak víš, že to tak udělá i tentokrát? Hovořil jsi s ní?" naléhal čaroděj. Sotva ta slova vyřkl, pochopil, že našel řešení králova problému a princova dilematu. Poklepal prsty na Hrozivého předloktí.

Bylo to, jako by se dotkl dubového trámu. "To je to, co musíš udělat, chlapče! Jdi a promluv si s tou obludou - pokud se chceš postavit za obludy, měl bys s nimi mluvit."

"To mne nikdy nenapadlo," přiznal se Hrozivý rozpačitě.

"Teď jistě chápeš, že je to nezbytné. Musíš vyrazit rychle, nebo ta obluda zase zmizí. Kdyby se to dlouho odkládalo, může se stát, že se po svém návratu setká s novou generací drakobijců."

"Ano, to je pravda," řekl princ. Zdálo se, že jeho zájem roste.

"A jak jsi řekl sám, už jich mnoho nezbylo. Možná, že je to tvoje poslední příležitost promluvit si s obludou."

"To je velice pravděpodobné. Opravdu velice pravděpodobné," řekl Hrozivý a vstal. "Musím odjet ihned."

"Zítřka ráno by to mohlo stačit."

Hrozivý se opět posadil. "Ano. Samozřejmě. Budu potřebovat čas, abych si uspořádal myšlenky. A musím jet neozbrojen."

"Ach jemine. Neozbrojený ne."

"Ale jedu tam jako přítel."

Kedrigern rozhodně zavrtěl hlavou. "Nesmíš dát obludě falešný pocit bezpečí. Tvým cílem je zachránit ji před vyhynutím, ne?"

"Jistě."

"Pak ji musíš seznámit s nebezpečím, kterému čelí. Ukaž jí svůj kouzelný meč a své kopí, svou palici a luk a bojovou sekyru.

Setni pár stromů a rozdrť nějaký ten balvan. Pak tě bude brát vážně a ty s ní budeš moci komunikovat mnohem efektivněji."

"Myslíš tedy, že bych měl cestovat s ozbrojeným doprovodem?"

"No, do extrémů bys zacházet neměl. Myslím, že by se to tím příliš vyhrotilo."

"Pravda, pravda. Musím jet sám."

"To je také extrém; opačný."

Hrozivý byl chvíli zticha a přemýšlel, pak se natáhl a stiskl čarodějovo předloktí svou železnou pěstí.

"Pojeď se mnou. Ty mi pomůžeš domluvit se s Velkou plazivou odporností tím správným způsobem."

"Rád bych, ale nejde to."

Hrozivý ho pustil. Zatvářil se sklesle. Navzdory jeho mohutné postavě a bujným svalům náhle vypadal jako ustaraný malý chlapec.

Kedrigern poněkud zjhl. Stále ještě neměl v úmyslu souhlasit s výpravou za obludou, když ho od návratu domů dělil jen den nebo dva, ale mohl pomoci i jinak. "Kdybych ti něco mohl navrhnout..."

řekl. Hrozivý se rozzářil a dychtivě přikývl na znamení, že poslouchá.

"Vezmi si s sebou silného a spolehlivého muže, který se vyzná ve stopování a v lesích. Můj vlastní muž Tergus - lovec s dlouholetou zkušeností - vyjádřil své přání vstoupit do služeb prince. Pošlu ti ho ještě dnes."

"Ty bys mi dal svého sluhu?"

"Potřebuješ ho víc než já."

Skoro celou minutu neřekl Hrozivý vůbec nic, jen zíral na Kedrigerna a v obličeji měl velice vážný výraz.

Když promluvil, jeho hlas byl tlumený. "Jsi stejně štědrý jako moudrý, mistře Kedrigerne.

Jsem tvým velkým dlužníkem," řekl.

"Jsem rád, že jsem mohl pomoci."

"Jak jen se ti za to odvděčím?"

Kedrigern si všiml, že se tři ze sluhů vracejí a nesou tácy a korbele. "Promluvíme si o tom při svačině,"

řekl.

Sedm

Vzpomínky, vzpomínky

Pozdě odpoledne, poté co vykonal příjemnou zdravotní procházku kolem hradeb Kallopane, aby povzbudil své trávení, vrátil se Kedrigern do svého pokoje. S posledním vývojem situace byl docela spokojen.

Hrozivý teď překypoval dychtivostí vypravit se hledat Velkou plazivou odpornost z Hor mrzutostí. Pokud se mu podaří tu věc přesvědčit, aby se napravila, bude to opravdu pamětihodná výprava. Pokud ne, má svůj kouzelný meč a svou zručnost a sílu, aby se z toho dostal. Ať už tedy setkání dopadne jakkoliv, výsledek přispěje k Sariaxově dobré náladě; a dobře naladěný Sariax bude jistě štědrý.

Tergus teď má místo ve službách prince, tedy právě takové postavení, v jaké doufal. Jakmile se to dozví, bude jistě rovněž vděčný.

A nejlepší ze všeho je, že už se s nimi nevrátí do vilky v Horách tichého hromu, aby se tam bůh ví jak dlouho poflakoval a pletl se Spotovi pod nohy.

Jediný problém, který zůstal, bylo Belsheerovo včelství; a ten si musel vyřešit Belsheer sám. Starý čaroděj se od jejich příjezdu do Kallopane příliš neukazoval. Možná se pořád ještě kochal královskými zahradami, které byly plné květin, možná potkal královnu a plánoval, že se usadí ve svém vlastním úlu a vychová si roj malých dělnic. Pro čarodějnictví by to byla velká ztráta, ale konečné rozhodnutí bylo jen a jen na něm. Pokud by už o sobě nemohl rozhodovat muž téměř pět set let starý, zač by ten svět stál, pomyslel si Kedrigern.

Skopl boty z nohou a svalil se na postel. Den se přehoupl do ospalých odpoledních hodin a on měl před sebou dlouhý večer. Oslavy se jistě protáhnou až do rána a příběh Tasaranda Sirotky určitě neskončí dřív než za úsvitu. Jak takový truver jednou spustí, hned tak se nezastaví. Kedrigern měl rád dobré lyrické básně a balady a dokázal ocenit umný rým a slovní hříčku, dával jim přednost před epikou, rytířskými romancemi a chansons de geste, které mu všechny připadaly příliš dlouhé na to, aby mohly být příjemné. A také příliš sentimentální.

Autoři těch nekonečně dlouhých děl se do nich vždycky pokoušeli propašovat magii a nikdy to neudělali jak se patří. Člověk by si myslel, že básník, který věnuje svůj čas napsání padesáti tisíc řádků elegantních veršů, by mohl věnovat trochu času navíc zjištění faktů; ale člověk se mýlil, protože tohle básníci nikdy neudělali. Raději nechali Medina dělat a říkat věci, jaké by žádný čaroděj nikdy neudělal ani neřekl.

Nechali své čarodějky a zaklínače vykonat pravé divy a vzápětí je nechali udělat nějakou triviální a hloupou chybu jen proto, aby nafoukaný hrdina vypadal lépe. Truveři byli zkrátka protivové.

Co mě se týče, pomyslel si Kedrigern, dám vždycky přednost starému dobrému minstrelovi.

Vyhlídka na dlouhou noc naplněnou posloucháním nepřesných veršů u něj vyvolala zívnutí. Samozřejmě, byl čas trochu se prospat.

Pohodlně se uložil a usnul skoro okamžitě.

Posilující sny o nejasných, ale příjemných věcech byly přerušeny bzučením, které sílilo tak dlouho, až ho docela probudilo. Otevřel oči a uviděl velkou včelu, poletující divoce kolem jeho obličeje.

"Už jsem začínal mít starost, jestli je s tebou všechno v pořádku," řekl a pozvedl se na loktech. Včela odpověděla pouze neartikulovaným bzučením a zuřivým poletováním. "Děje se něco? Jsi přece Belsheer, že?"

Včelí bzučení se postupně proměnilo ve slova: "Darebáci! Vrazi!

Stěží jsem vyvázl životem!"

"Kdo se tě pokusil zavraždit?"

"Ti malí odporní surovci - násilníci - sestra Princezna to všechno viděla!"

"Nerozumím ti. Co s tím má společného Princezna?"

Belsheer se nacházel ve stavu, který činil srozumitelnou verbální komunikaci nemožnou. Jeho poletování bylo čím dál zběsilejší a Kedrigern už začínal mít strach, aby si v rozrušení sám sobě neublížil.

"Belsheere, starý brachu, musíš se ovládnout. Proč si neodpočineš tamhle na té váze? Princezna mi může všechno vyprávět, až se vrátí," řekl Kedrigern.

Zuřivé včelí bzucení přešlo do hlubokého vrčení. Belsheer se na okamžik zastavil ve vzduchu před Kedrigernovým obličejem, pak se obrátil a odletěl k váze, kde se okamžitě ztratil v záplavě zářivých květů. Kedrigern si oddychl a znovu ulehl na postel. Byl zmaten.

Kdo mohl chtít zavraždit Belsheera? A proč by Princezna něčemu takovému nečinně přihlížela? Upřel oči do stropu a zamyslel se. Při tom zavřel oči, aby se mohl lépe soustředit. Krátce na to už zase spal.

Tentokrát ho probudila Princezna. Dívala se na něj s výrazem, který naprosto neodpovídal skutečnosti, že právě prožila báječný piknik.

"Jaký byl den, má drahá?" zeptal se Kedrigern, doprovázeje svou otázku pořádným zívnutím.

"Bylo to strašné! Královská vnoučata jsou ta nejhorší smečka spratků, jakou jsem kdy viděla!" Odhodila plášť a založila si ruce na prsou. Její oči metaly blesky. "Snažila jsem se být na ně hodná. Tetička Princezna, samý smích a objímání. Nejmladší z nich spadl a rozbil si koleno. Vzala jsem ho na malý výlet vzduchem, jen ke korunám stromů, aby na to bolístko zapomněl. Sotva jsem se dotkla země, ostatní princátka trvala na tom, že je musím vzít taky. Všechny, jedno po druhém, podle postavení. Velkolepého nejmladší syn - dvanáctiletý tlustý fakan - požadoval, abych s ním letěla třikrát kolem hradeb, protože jeho otec převyšuje všechny jejich otce. Ach, jsem na ně tak rozzlobená," řekla a dupla si nožkou.

"A co na to Jussibee?"

"Vůbec mi nepomohla! Ona očekávala, že to udělám! A když jsem odmítla, slíbila těm malým nestvůrám, že povolá jejich oblíbené akrobaty a nechá je vystupovat každý večer po celý týden."

"Sariax se zmínil, že má pro svá vnoučata velkou slabost."

"Slabost? Kazí je. Příšerně je rozmazluje, jedno jako druhé."

"Babičky už to tak dělávají," řekl Kedrigern konejšivě. "Co bys řekla tomu, kdybych ti ta tvá křídla pořádně promasíroval?"

"Ze všeho nejraději bych všechnu tu pakáž proměnila v červy a pak je vzala na ryby. Potom bych se pokusila nalít do Jussibee trochu rozumu," odpověděla Princezna zlověstným hlasem. Na chvíli se odmlčela, pak se otočila a řekla: "Možná by s těmi spratky mohl něco udělat Belsheer. Víš, pokoušeli se ho rozmáčknout."

"Proč by to dělali?"

"Z čiré zlomyslnosti. Belsheer letěl kolem a já jsem ho představila dětem. Metodického dcera řekla: 'To není žádný čaroděj. To je jen přerostlá včela,' a ostatní se za ním pustili s klacky. Jen tak tak se mu podařilo uniknout. Pořád doufám, že se tam vrátí s rojem kamarádů a dá jim co proto."

"Přiletěl sem. Byl velice rozrušený. Řekl jsem mu, aby si odpočinul ve váze s květinami."

"Prožil si svoje, ubožák." Princzina hlas poněkud zjhl. Posadila se na postel, povzddechla si a řekla:

"Upřímně řečeno, celá tahle cesta je vlastně jedno velké zklamání. Sariax je nafoukaný tyran, Jussibee je prakticky nezastihnutelná, jejich vnoučata jsou malé zuřivé bestie, zábava druhořadá, konverzace mezi dvořany nanicovatá a žádný z nich neumí pořádně tančit. Dokonce ani jídlo se nevyrovná Spotovu. A ty v tom černém vůbec nevypadáš tak dobře, jak jsem si myslela. Víc se mi líbíš v obyčejných pracovních šatech. Nikdy bych nemyslela, že tohle jednou řeknu, ale nemohu se dočkat, až budeme zase doma."

Kedrigernova tvář se rozjasnila. "Opravdu?"

"Pokud je Kallopane typická ukázka královského dvora, pak raději zůstaneme v Horách tichého hromu se Spolem a několika dobře vychovanými stromy. Na hradě mého otce to takové nikdy nebylo."

"Vzpomněla sis zase na něco?"

"Pouze útržky, ale jsou to hezké útržky. Vzpomněla jsem si na ukolébavku, kterou mi zpívala maminka... na poníka, kterého jsem dostala na své dvanácté narozeniny... a takové věci."

"To je dobré znamení," řekl Kedrigern a vzal ji za ruce.

"Vzpomínky se ti začínají vracet jasněji a přesněji."

Zamračila se a zatvářila se trochu bolestně. "Ano, ale jsou tak roztříštěné. Nedokážu je složit do ucelenějšího obrazu mé minulosti."

A někdy... někdy mám nejasný pocit něčeho velmi nepříjemného...

nějaké rodinné tragedie ukryté hluboko v mé paměti, milosrdně zapomenuté...

To mě děsí, Keddíe."

"Všechny rodiny mají svá temná tajemství, má drahá."

"Doufala jsem, že ta moje ne. Ale řekla bych, že se s tím musím smířit, pokud chci, aby se mi mé vzpomínky vrátily."

"Odvážně řečeno."

"A jak jsi strávil den ty?" zeptala se Princezna. Kedrigern jí to stručně vypověděl a zdálo se, že ji jeho zprávy potěšily. Když skončil, sladce ho políbila. V náhlém záchvatu inspirace vykřikla: "Proč by ses nemohl pokusit proměnit Belsheera zpátky v člověka? Jsem si jista, že po tom, co se mu přihodilo dnes, je připraven, a byl by to opravdu krásný konec naší návštěvy."

Vyskočil z postele a přistoupil k váze s květinami. Chvilí mu trvalo, než Belsheera ukrytého hluboko v květinách našel. Tichým hlasem na něj zavolal: "Belsheere, jsi vzhůru?" Včela sebou trhla, ale nepromluvila. Kedrigern pokračoval: "Nemyslíš, že je ta správná doba vrátit se do své původní podoby? Když mi zopakuješ Grizziskovo zaklínadlo, pustím se hned do práce a ještě stihneš dnešní slavnost." Belsheer vyletěl z vázy a několikrát obkroužil Kedrigernovu hlavu. Zalétl i k Princezně, která ho srdečně pozdravila, a pak se vrátil ke svým květinám. Pořád nepromluvil.

"Rozmysli si to. Není třeba spěchat. Stačí, když mi povíš, jakých slov Grizziscus použil, a já z tebe udělám zase člověka," řekl Kedrigern.

Belsheera jako by zachvátil amok. Začal divoce poletovat po pokoji od jedné zdi ke druhé, vrhal se až ke stropu a pak zase k zemi, až se nakonec zastavil před Kedrigernem a zabzučel: "Nemohu si vzít... pomenout... Grizz... zzzz-klínadlo!"

"Ach, jemine. Když nebudu znát zaklínadlo, může se odekletí podstatně protáhnout."

"Já vím, já vím! Vzzzpomíná... se mi zzz... zzzmátly!"

"Nepropadej panice. Tohle je závažná věc. Vrať se do vázy a zůstaň tam. Uklidni se. Pořádně si odpočiň. Nepřepínej svou paměť."

Princezna, která mezitím přistoupila k němu, dodala: "Má pravdu, Belsheere. Měl jsi velice perný den."

"Ty zzzatracené děti!"

"Zapomeň na ně," řekla. "Pokus se usnout. Paměť se ti vrátí sama."

Belsheer se vrátil k váze a zmizel v okvětních lístcích.

Kedrigern a Princezna se odkradli do vzdáleného konce místnosti, on kroutě hlavou, ona hledíc upřeně na zem.

"Tohle by mohlo být vážné. Zakletí, zdá se, sílí a včelí část jeho osobnosti začíná převažovat. Nečekal jsem, že k tomu dojde tak brzy," řekl Kedrigern.

"Jak dlouho to bude trvat, než zapomene všechno?"

"To záleží na tom, jak mocného zakletí Grizziscus použil. A jsem si jist, že použil to nejmocnější, jaké znal." Kedrigern si povzdechl.

"Měl jsem se ho na ta slova zeptat hned, jak jsem ho našel."

"Sebe neobviňuj. Jestli tady někdo za něco může, pak jsem to já. Neměla jsem ho představovat těm rozmazleným spratkům."

"Neměli jsme ho sem vůbec vodit."

"Neměla jsem na tebe naléhat, aby ses do Kallopane vypravil okamžitě. Měla jsem tě poslechnout a počkat," řekla Princezna.

Chvilí stáli oba v ponurém tichu s hlavami skloněnými a očima sklopenými a pak Princezna vzhledla a řekla: "Na druhé straně, nenutíme Belsheera, aby jel s námi."

"Ne, nenutíme. Sám chtěl jet."

"Tak tedy... myslím, za těch okolností..."

"Ano. Belsheerovi je skoro pět set let. Je sám za sebe zodpovědný," řekl Kedrigern.

"Má, o co si říkal."

"Ano. Je to tak jen spravedlivé."

"Doufám, že ho to naučí dávat si příště pozor."

Jeden na druhého se šťastně usmáli. Princezna si zhluboka oddechla a řekla: "Teď se cítím mnohem lépe."

"Já taky, má drahá. Je to dobré, takhle si o tom popovídat. Oblékneme se na večeri?"

Večeře poslední den slavnosti se zúčastnila i Jussibee, i když její účast byla přerušována. Během prvních pěti chodů zmizela alespoň tucetkrát a pokaždé se vrátila zadýchaná, aby referovala o zubních potížích a bolestech hlavy toho vnoučete, špatných snech jiného, záhadných skvrnkách u jednoho nebo nadýmání u druhého. Když byla na svém místě, nedovolilo jí procesí sluhů, přinášejících nejnovější zdravotnická hlášení, nikdy pozít víc než sousto nebo dvě. Milosti od nároků svých neduživých prapotomků se dočkala až při pudinku a ovoci šestého chodu. Poté, co snědla několik lžic flameri a kousek ovocného pudinku, obrátila se s unaveným úsměvem na Kedrigerna.

"Báječná věc, to flameri. Docela mne postavilo na nohy."

"Vaše veličenstvo je mimořádně čilé," odpověděl čaroděj.

Flameri sice nebylo ideální téma k živé konverzaci, ale on osobně mu dával přednost před rozebíráním dětských potíží.

"Chlapce bych bez něj vůbec nevychovala."

"Báječní mládenci, ti vaši synové. Všechna okolní království vám mají co závidět. Zdraví silní hoši, to je něco, po čem touží každý královský pár."

"Ano," řekla královna a povzdechla si. "Sariax je velice šťastný, že je má. A všechno jim tak hezky naplánoval." Povzdechla si znovu, tentokrát mnohem pochmurněji. "Stejně je škoda, že nejsou raději dívky, nemyslíte?"

Kedrigern, zaskočen touto otázkou, se zmohl jen na rozpačité: "Vážně? Vždycky jsem měl dojem, že královské rodiny touží spíš po synech? Kvůli následnictví a tak."

"Králové ano. Lidé obecně taky, myslím. Ale královny chtějí holčičky."

"Nikdy bych tomu nevěřil."

"Holčičky jsou mnohem hodnější než chlapci. Takové sladké a jemné, jako malé květinové víly, a taky mají tak melodické hlasy."

Jsou pořád tak upravené a hezky voní. Tančí a skotačí, zpívají jako malí andílci a jejich smích je jako cinkot zvonků. Naproti tomu chlapci jsou samá ruka a noha, pořád se potí, křičí a rozbíjejí si nosy. Opravdu, to se vůbec nedá srovnat."

"Vaše veličenstvo přede mnou otevírá nový obzor."

"Byla bych s dvanácti princí dokonale spokojena, kdybych k nim měla také dvanáct princezen," pokračovala Jussibee zasněně s očima upřenými do flameri. "Bohové vědí, že místa bychom pro ně měli dost. Už jsem pro ně taky měla připravené tituly, stejně jako Sariax. První by byla Obzvláště půvabná princezna Kallopane. Půvabné by byly všechny, víte, ale ona by byla přece jen o trošičku půvabnější než ostatní. Pak Citlivá, Starostlivá... kdybych měla dvojčata, nazývaly by se Veselá a Melancholická princezna. A Tvůrčí, Elegantní a Ohleduplná..."

Po královnině boku se objevil sluha, padl na kolena a zadýchaně ze sebe vydal výčet nářků, stížností a apelů na nezbytnost babiččiny okamžité pomoci. Jussibee vstala a odešla bez jediného slůvka na rozloučenou. Kedrigern si pomyslel, které asi z protivných princů - tek to bylo tentokrát. Zašklebil se a začal přemýšlet, jak by přídomková tradice na Kallopane dopadla pro nejmladší generaci, kdyby se aplikovala v souladu se striktní spravedlivostí. Bylo mezi nimi Protivné princátko Kallopane? Nebo Odporné princátko, nebo Vzдорovitě?

Určitě ano, ale nikdo je oficiálně neprohlásil a tyto tituly formálně nepoužíval. Ale bylo by to poctivé vůči sousedním královským rodinám, jejichž děti se možná jednou budou chtít s Kallopane svázat sňatkem. Kedrigern se sám pro sebe usmál. Náhle si začal uvědomovat, že slyší monotónní hlas truvera. Chlapík recitoval zpěvy, sloky nebo strofy - či jak tomu říkal - příběhu Tasaranda Sirotky mezi jednotlivými chody, a čaroděj to zpozoroval až u třetí. Na legendárního hrdinu měl Tasarando poněkud jednotvárný život. Všechna jeho dobrodružství spočívala ve slavnostní přísaze, setkání s darebákem v začarovaném lese, únavném dialogu, ve kterém se darebák chvástá svým darebáctvím a Tasarando na něj naléhal, aby se polepšil, z bitvy, ve které byl darebák rozetnut od koruny až k pupku, a ze zjevení ducha, který Tasarandovi pomohl přísahu naplnit.

Je mnohem lepší být čarodějem než legendárním hrdinou, pomyslel si Kedrigern. Čarodějové vedou život spíš přemýšlivý než násilnický, používají svůj rozum a ne své svaly. Čarodějové nejsou pořád celí žhaví

přísahat, že něco zabijí nebo někoho osvobodí; mnohem častěji jsou k záchraně přizváni těmi, kdož přísahali.

"Sss! Čaroději!" zavolal na něj někdo.

Kedrigern se otočil a uviděl, jak se k němu naklání Sariax. Král si celý večer ostentativně hleděl jídla, ale zdálo se, že teď je nakloněn menšímu rozhovoru. Kedrigern se přisunul blíž.

"Mluvil jsi už s Hrozivým?" zeptal se král.

"Hned, jak jsem od vás odešel, vaše veličenstvo."

"Ano? A posílils ho?"

"Zítřka ráno odjíždí hledat Velkou plazivou odpornost z Hor mrzutostí," řekl Kedrigern s pečlivě nacvičenou ledabylostí.

Královské obočí vylétlo vzhůru. "Opravdu?"

"Přál si jet sám. Přesvědčil jsem ho, aby vzal s sebou mého sluhu."

"To je skvělá zpráva, čaroději!"

Kedrigern se usmál a s očima sklopenýma skromně mávl rukou.

Sariax si z prstu stáhl prsten a podal ho čaroději. Zdálo se, že je neobvykle ochotný je rozdávat, neobvykle dokonce i na krále.

"Přijmi tohle a dík Kallopane k tomu," řekl král.

"Vaše veličenstvo je štědré. Velice štědré," řekl Kedrigern, když uviděl kámen a prsten potěžkal. To nebyla jen tak nějaká cetka.

Byla to drahocennost oslňující oči, tak velká a těžká, že by dokázala unavit ruku, která ji bude nosit.

"Zasloužil sis naši vděčnost. Nos ho ve zdraví, štěstí a prosperitě," odpověděl král.

"Doufám, že budu."

Sariax po něm netrpělivě šlehl pohledem. "Nevyzkoušíš ho?"

"Samozřejmě, že ano, vaše veličenstvo." Kedrigern si nasadil prsten na prst a pak ho podržel ve světle pochodně, aby ho mohl obdivovat.

Prsten zářil teple a jasně. Byla to nádherná věcička: květ z drahokamů, který měl ve svém středu smaragd velký jako mandli, obklopený sedmi rubíny o velikosti lesních jahod, vše umně zasazeno ve zlatě. "Opravdu velice děkuji," řekl, ale Sariax už svou pozornost obrátil jinam.

Kedrigern sice oceňoval královu impulzivní štědrost a nesmírná hodnota prstenu na něj učinila velký dojem, ale současně se cítil mírně rozmrzelý, protože klenoty obvykle nenosil. Zkušenost ho varovala před přílišnou okázalostí. Byl ochoten připustit, že král se na to mohl dívat jinak: pokud měl někdo ve zvyku rozdávat prsteny jako vyjádření svého uznání a vděčnosti, musel jich mít samozřejmě pořád několik po ruce, a neexistuje příhodnější místo, kde nosit prsteny, než na prstě.

Ale pro čaroděje se příliš nehodilo, aby chodil ověnčen klenoty a šperky, ani když se snažil vypadat co nejlépe z důvodu návštěvy patřičně honosného místa. Jediný předmět, který chtěl nosit a který by mohl být považován za ozdobu, byl medailon Cechu čarodějů, který nikdy nesundával z krku - ale to nebyla žádná zbytečná cetka.

Byl to odznak, nástroj, štít a zbraň dohromady. Alespoň v jednom případě ho ochránil před ošklivými a možná i osudnými potížemi a v mnoha jiných mu byl velice užitečný.

S prsteny to bylo jiné. Položil ruku na stůl a pozoroval hru světla na broušené gemě. Hezké, to ano, ale poněkud povrchní. Jistě, kdyby mu prsten zaručoval neviditelnost, imunitu proti jedům, splnění tří přání nebo okamžitý přenos na dalekou vzdálenost, byl by to důvod k tomu, aby ho nosil. O některých prstenech bylo známo, že takovou moc mají, a Kedrigern by byl šťasten, kdyby viděl jeden z nich na svém prstu. Jinak byly prsteny jen na ozdobu a tedy nic pro čaroděje. Rád se považoval za muže, který dovede ocenit krásu, ale rozumněji než ostatní. Praktičtější. Užitečnější.

Uprostřed svých úvah si náhle všiml, že se hodovní síň znatelně ztišila. Živá konverzace se změnila v strohé šeptání, smích zněl jen tlumeně, zvuky jídla a pití umlkly. Truverův hlas teď byl jasně slyšitelný a všichni mu pozorně naslouchali. Očividně se jednalo o nějakou zajímavější část Tasarandova příběhu.

Kedrigern se pohodlně uvelebil v křesle a zaposlouchal se.

Truver udeřil do strun lyry, planoucím zrakem se rozhlédl po sále, pak zaujal slavnostní pózu a pokračoval v přednesu: "Pak Tasarando smělý takto promluvil maně: 'Ó ty lotře zbabělý!

Ó ty proradný hade!
Ó ty červe nedomřelý!
Ó muži odvahy malé!

Můj mocný meč už zkrotí tě rychle a rázně!" Než moh dát mu odpověď ten rytíř proradný, z lesa ozval se řev a objevil se před nimi nestvůrný, strašný zjev, slizký, jak noc černý: Obluda hrozná, jež krev v žilách člověka mrazí.

Vaší hádky už mám dost zvolala mocným hlasem: "Velká plazivá odpornost z Hor mrzutostí jsem!

Ted' poznáte mou zlost, nadešel poslední váš den.

Vaši krev bude už brzy pít černá lesní zem!" Leč Tasarando silný zvolal nebojácně-" Jakoby na ilustraci básnickových slov, ozval se náhle tichý výkřik.

Kedrigern se otočil a uviděl, jak se Princezna vrávoravě zvedá ze židle. Byla bledá, oči měla rozšířené hrůzou a úžasem. Napřáhla ruku, jako by se snažila získat ztracenou rovnováhu, druhou si položila na prsa a pak klesla v mdlobách k zemi.

Osm

Změna plánů

Princezna zasténala a zavzdychala a pak zůstala na okamžik ležet bez hnutí. Vzápětí se však začala neklidně zmítat, házet hlavou ze strany na stranu, divoce gestikulovat a vykřikovat nesrozumitelné věty, jako člověk, kterému se zdá nějaký děsivý sen.

Kedrigern, který klečel vedle ní, se podíval na Sariaxe: "Musím ji okamžitě odnést nahoru do našeho pokoje."

"Zavolám sluhy," řekl král.

"Raději ji odnesu sám. Víte, s jejími křídly je třeba zacházet opatrně."

Sariax si prohlédl Kedrigernovu štíhlou postavu a řekl: "K vašemu pokoji je to dost daleko. A je to po schodech."

"Jsem silnější, než vypadám," odpověděl Kedrigern a vstal. "A ona je lehká jako peříčko."

"Jak si přeješ, čaroději." Král pokynul světlonošům s pochodněmi a sluhům, aby se o pár postarali.

Kedrigern vzal Princeznu do náručí a vyšel z hodovní síně, následovaný zvědavým civěním hostů a uraženým pohledem truvera, přerušeno v nejlepším bodě svého vystoupení.

Jejich pokoj byl opravdu poněkud vzdálen a počet schodů, které bylo nutné vystoupat, byl ohromující. Při svých minulých pochůzkách po paláci byl Kedrigern vždy v něčí společnosti, nebo byl zaměstnán nějakou záležitostí a vzdáleností si příliš nevšímal. Nyní si bolestně uvědomoval každý schod. Když konečně dosáhl vrcholu posledního schodiště, funěl jako kovářské měchy a pořád před ním ještě ležela dlouhá chodba. Byl čas přiznat porážku. Rychle udělal malé, jednoduché kouzlo, které krátkodobě zmenšilo Princezninu váhu na jednu pětinu původní, a tak když vešel do svého pokoje, nebylo na něm znát ani stopy po únavě. Nařídil sluhům, aby přinesli mísu s růžovou vodou, připravili na postel čisté šaty a zapálili svíce, a pak je všechny propustil.

S mimořádnou péčí položil Princeznu na postel, přičemž zvláštní pozornost věnoval jejím křídům. Křídla, zvláště tak jemná, jako Princeznina, se mohla během spánku snadno ohnout nebo pomačkat a pak by jim trvalo větší část dne, než by se zase narovnala.

Když byla Princezna náležitě uložena, namočil do růžové vody čistý ubrousek, vyždímal z něj přebytkovou vláhu a jemně jí ho přiložil na čelo.

Princezna otevřela oči, trochu zmateně se rozhlédla, pak si ulehčeně oddechla a znovu zavřela oči.

Kedrigern sevřel obě její ruce ve svých.

"Už je to v pořádku, má drahá. Jsme v našem pokoji," řekl.

"Já... já jsem omdlela, že?"

"Omdlela. V hodovní síni bylo poněkud přetopeno."

"To nebylo z horka."

"Tak tedy z omáčky? Řekl bych, že omáčka byla velice těžká."

"Ne, bylo to něco... ta báseň!"

"No jistě. Mně samému se nelíbila a ty jsi mnohem citlivější, takže-" "Ne, ne ne, to bylo něco v té básni!" řekla a naléhavě mu stiskla ruku. "Bylo to... nemohu si vzpomenout!"

Kedrigern odložil obklad a zamnul si bradu. "Opravdu jsem moc neposlouchal. Nebyla to nijak zvlášť zajímavá báseň."

"Byla hrozná. Ale bylo tam něco..." Zamračila se a nakrabilila čelo ve snaze rozpomenout se.

"Vzpomínám si na spoustu chvástání. Tasarando právě skončil s urážením jednoho člověka a chystal se na dalšího. Zdá se, že to dělával často. Velice nepříjemný chlápek."

"Kdybych se jen dokázala soustředit. Jsem stále ještě celá omámená."

"To je pravděpodobné tím kouzlem. Za pár minut to přejde."

"Kouzlem?"

"Trošku jsem si tě odlehčil, abych tě mohl bezpečněji přenést."

"Cože? Skutečně to bylo nutné?"

"Však víš, ta moje záda, drahá," řekl Kedrigern a okázale si promnul okolí ledvin.

"Tvoje záda jsou naprosto v pořádku."

"Ale nemusela by být, kdybych tě nosil po chodbách a těch dlouhých schodištích. Ale vraťme se k té básni a zkusme, jestli si vzpomene, co se stalo. Tasarando se zrovna chystal k řeči, když tu ho někdo vyrušil-" "Obluda!"

"Správně. Ano, jistě. Jak jen jsem na to mohl zapomenout?"

Vždyť jsem si té shody okolností všiml okamžitě."

"Jaké shody okolností?"

"V té básni byla zrovna ta obluda, na kterou se zítra vypraví Hrozivý: Velká plazivá odpornost z Hor mrzutostí."

Princezna záúpěla a sklesla zpátky na polštář. Řasy se jí zachvěly.

Kedrigern zavolal její jméno a jemně ji popleskal po tváři.

Právě namáčel obklad do růžové vody, když se zase vzpamatovala.

"Obluda," řekla slabým a rozechvělým hlasem. "Byla to ta obluda."

"Byla to jen báseň, má drahá. Nic, čeho by ses musela bát. Už jsme se setkali s horšími obludami."

"Ta obluda má něco společného s mou minulostí, s dobou, kdy jsem byla velice malá dívenka. Ve chvíli, kdy jsem uslyšela její jméno, se mi vybavil jasný obraz mých rodičů, jak sedí vedle sebe a o něčem se baví tlumeným hlasem. Přišla jsem dovnitř, ale oni si mne hned nevšimli. A jeden z nich - myslím, že to byla má matka - řekl, že se nikdy nesmím dozvědět o Velké plazivé odpornosti z Hor mrzutostí."

"Možná jen nechtěla, abys měla zlé sny."

"Ne, tak to nebylo. Tím jsem si jista, protože můj otec odpověděl, že se nedá zabránit, abych se o rodinné tragédii dozvěděla. Pamatuji si to docela jasně. Použil přesně ta slova: 'rodinná tragédie'."

Když jsem uslyšela to jméno, bylo to, jako když do mne udeří blesk."

Zasténala a zakryla si oči předloktím. Na okamžik tak zůstala bez hnutí, pak se vymrštila a zvolala: "Ale Hrozivý zítra vyrazí, aby Velkou plazivou odpornost zabil! Musíme ji najít první, Keddie - ta obluda je spojení s mou minulostí!"

"Uklidni se, má drahá, Hrozivý si s ní chce jen promluvit."

Možná přinese nějakou zprávu."

"A co když ji zabije?"

"Je rozhodnut to neudělat. Chce obludy chránit, ne je zabíjet."

Věř, že obludám hrozí vyhynutí."

"On to musí vědět nejlépe. Podle toho, co jsem slyšela, jich sám už několik zabil."

"Změnil postoj."

"Ať už je jeho postoj jakkoliv mírumilovný, Hrozivý je zkušený zabíječ oblud a jede se plně ozbrojen setkat s legendární obludou."

Zvyk může nabýt vrch nad dobrým přesvědčením. Nebo může být přinucen zabít ji v sebeobraně."

"To už mě také napadlo," přiznal se Kedrigern. "Sariax by byl velice šťasten, kdyby to udělal."

"To nemůžeme dovolit! Alespoň ne, dokud nebudeme mít možnost si s tou obludou promluvit."

"To ne. Má drahá, proč se tvé vzpomínky nevrátily už to odpoledne, kdy jsem se o obludě zmínil já?"

"Tedy jsi mi řekl, že se Hrozivý jede utkat s nějakou obludou.

Nezmínil ses o ní jménem."

"Opravdu?"

"Nikdy nejsi moc konkrétní, když se mnou mluvíš o své práci.

Už jsem ti to říkala ani nevím kolikrát," postěžovala si.

"Nechci tě nudit podrobnostmi."

"Některé podrobnosti jsou velice významné."

"Ano, ale většina jich je nudná."

Chvíli se dívali jeden na druhého a pak Princezna řekla věcně: "Musíme jet s Hrozivým. Chápeš to, že ano?"

Kedrigern něco nesrozumitelného zavrčel. Vypadal velice nešťastně.

"Já vím, že toužíš po tom vrátit se domů," pokračovala. "Já taky.

Ale tahle obluda je moje první konkrétní spojení s minulostí.

Když ji Hrozivý zabije, nebudu už možná nikdy mít příležitost zjistit, kdo jsem a kdo byli moji rodiče."

Kedrigern zachmuřeně kývl. "Řekl, že ji nezabije. Řekl to."

"Předpokládejme, že si s ní jen popovídá a ona se vrátí do svého doupěte, sluje, brlohu, nebo kde vlastně přebývá, když zrovna neplení. Několik let nebude k maní. A nám nezbude nic jiného než čekat."

Kedrigern si zhluboka povzdechl. "Myslím, že máš pravdu."

"Prostě jen půjdeme a promluvíme si s Velkou plazivou odporností a pak se vrátíme do Hor tichého hromu. To nám nemůže zabrat víc než pár dnů," řekla Princezna.

"Jedině, že by nám obluda prozradila, kudy do království tvých rodičů."

"No... pokud bychom si moc nezajeli..." řekla a sáhla po plášti.

"No dobře. Dobře, tak tedy pojedeme. Pošlu sluhu se vzkazem k Hrozivému a pak dám Tergusovi... A jemine, Tergus! Slíbil jsem ho Hrozivému. Napadlo mne, že to je právě takové místo, o jaké by stál."

"Chtěl být lovčím velkého pána," připomněla mu.

"Pracuje pro prince. To není nic, na co by si člověk musel stěžovat.

Doufám, že mu Hrozivý dovolí, aby nám taky pomohl."

"Určitě ano. Chtěl, abys jel s ním, že? Bude rád, že jedeme."

"Ano. Myslím, že ano. Pro Hrozivého je to štěstí náhoda."

"A Belsheer - musíme vzít s sebou Belsheera."

Kedrigern se nejistě podíval směrem k váze s květinami, "To je trochu ošidné. Když bude venku, se všemi těmi květinami, mohl by se ve včelu proměnit úplně."

"Bude se muset kouzlu vzepřít."

"To není jednoduché, ani pro čaroděje ne."

"Mne se to povedlo," řekla Princezna a bojovně vysunula čelist.

"Tobě nebylo skoro pět století, má drahá. V tom věku se člověk lehce unaví."

Princezna se zatvářila zamyšleně. Pak přikývla a řekla: "Nemohl by použít nějaké kouzlo?"

Kedrigern se na ni podíval poplašeně. "Nikdo nemůže zaklít sám sebe - zvláště když už zakletý je. Výsledek by mohl být katastrofální."

"Nemohl bys...?"

Zavrtěl hlavou. "To by nebylo bezpečné. Zaklínadlo na zaklínadlo, to je velice nerozumná směs. Odeklení je samozřejmě něco úplně jiného."

Po chvíli zamyšlení se ho zeptala: "Co tedy můžeme pro ubohého Belsheera udělat?"

"Jak jsi sama řekla, musí tomu vzdorovat. Poskytneme mu veškerou morální podporu, ale je to hlavně na něm, aby vydržel, dokud se nedostaneme do mé pracovny."

"Nebo dokud si nevzpomene na slova kletby."

"To je nepravděpodobné. Má co dělat, aby nezapomněl ještě víc."

"Ubohý starý Belsheer. Je mi to opravdu líto, že se kvůli mně zdrží, ale pokud si nepromluví s Velkou plazivou odporností, nikdy se nedozvím pravdu o své minulosti. Chápeš mě, že ano?"

"Ano. Jenom doufám..." Kedrigern si povzdechl, pak zavrtěl hlavou a neřekl nic.

Po chvíli napjatého ticha se Princezna zeptala: "Co doufáš?"

"Doufám, že pak nebudeš nešťastná. Jsou věci, které je lépe nevědět. Vzpomeň si na slova svého otce: 'rodinná tragédie'."

"Pokud má rodina trpěla, chci to vědět."

"Existuje mnoho druhů tragédií, má drahá, a některé z nich jsou velice nepříjemné. Pátrání v minulosti je jako když obrátíš kámen: člověk nikdy neví, co-" "Byla bych ti vděčná, kdybys mou rodinnou historii nesrovnával s něčím, co se nachází pod kamenem," přerušila ho mrazivé.

"Bylo to jen takové řečnické přirovnání."

"Nech toho."

"Tak dobře, pak ti to tedy vysvětlím na jednom příběhu. Je to o Parmangardovi Temného tajemství, mocném vojevůdci-" "Ach, dej mi pokoj s Parmangardem a všemi vojevůdci a příběhy!"

vybuchla Princezna. "Chci vědět, kdo jsem a odkud pocházím.

Chci znát své jméno! Jsem dospělá žena, vdaná žena s domovem, kariérou... domácím trolelem... křídly... zasloužím si jméno!"

"Co je špatného na 'Princezně'?"

"To není jméno, to je titul. Nazývat lidi podle titulů je sice v Kallopane na denním pořádku, ale já osobně to považuji za hloupost.

Krásný princ a Hrozivý princ... Takový nesmysl! Jak by se tobě líbilo, kdyby ti říkali prostě 'Čaroděj'?" zeptala se.

Kedrigern se zamyslel a pak řekl: "Moc ne."

"Tak se mi snaž pomoci."

"Pomohu, má drahá, slibuji ti to. Chci jen, abys věděla, že se můžeš dozvědět i něco, co tě učiní nešťastnou."

"Mnohem nešťastnější budu, když promeškáme příležitost promluvit si s tou obludou."

"Pak si s ní tedy promluvíme a pak půjdeme, kam nás pošle," řekl Kedrigern. Pak vstal a pokračoval:

"Vzkážu okamžitě Hrozivému a pak se začnu balit."

"Je to od tebe velice hezké, Kedrigerne. Já vím, že chceš pomoci Belsheerovi a vím, jak nenávidíš cestování. Ale nemáme jinou možnost."

"Už nemusíš nic říkat, má drahá. Půjdeš balit, nebo si raději na chvíli odpočineš?"

"Myslím, že si odpočinu. Kdyby ti to nevadilo..." Významně kývla směrem k váze s květinami. Kedrigern přikývl.

V několika příštích minutách poslal sluhu s poselstvím k Hrozivému, sbalil si své cestovní zavazadlo a zbavil se černých šatů, kterých už měl plné zuby. Cestování je skoro snesitelné, pomyslel si, když má člověk na sobě zase své staré pohodlné šaty. Skoro. Ale úplně ne.

Cestování nikdy nebylo snesitelné a výprava byla nejhorší způsob cestování vůbec - a pátrání po obludě byl nejhorší druh výpravy.

Vydat se na výpravu znamenalo doslova vyhledávat potíže. Někteří lidé - z nichž většina zůstávala v pohodlí a bezpečí svého domova - to nazývali dobrodružstvím, vzrušením nebo rytířstvím. Kedrigern používal jiné, méně nadnesené termíny, z nichž nejmínějším byl 'idiotství'.

Nikdy neviděl jediný rozumný důvod, proč by člověk měl vyhledávat potíže. Tu touhu prostě vůbec necítil. Stačilo mu jen zout si boty, posadit se do křesla u krbu, vzít si nějakou starou kroniku a potíže už se samy hmuly přes práh. Bez jakékoliv námahy byl za chvíli až po kolena v problémech svých přátel, známých, úplných cizinců a občas i svých nepřátel; od urozených, bohatých a mocných až po ty nejchudší a nejbezvýznamnější, od prokletých, zakletých a začarovaných až po ty pouze nespokojené. Byl prošen, přemlouván, vyzýván, zapřísahán a někdy mu bylo (bezúspěšně) i rozkazováno, aby opustil pohodlí, klid a bezpečí své vilky, společnost své ženy, úsluhy svého domácího trolla a odpočinek ve své zahradě, vzrušení své pracovny, útěšnost svých knih a potěšení svého vinného sklepa, aby cestoval pustinami plnými nebezpečí, setkával se s lidožravými obry, obludami a zlosyny všech možných druhů, aby pak dorazil na nějaké vzdálené a nepřívětivé místo, kde jeho přítomnost často vůbec nebyla zapotřebí, jeho cesta byla marněním času a úsilí, a pozvání počátkem řetězu strastí a nepohodlí. A když se někdy stalo, že ho skutečně čekala oběť zlé magie, byly její těžkosti většinou toho druhu, s jakými by si s minimem úsilí poradil každý čarodějnický učeň.

Tahle výprava se pravděpodobně vyvine v typickou ukázkou.

Děšť, bláto, mouchy, lidožraví obři, bandité, temné kletby, nečekané obludy, neobvyklá zakletí a nikde trocha slušného jídla. A nakonec mohou docela dobře zjistit, že se Velká plazivá odpornost na dalších padesát let odplazila do svého skrytého doupěte. Nebo se s ní setkají a ona Princezně odpoví na její dychtivý dotaz třeba takto: "Jistě, tvou rodinu znám dobře. Sežrala jsem tvé prarodiče," a pak zmizí v oblaku smrdutého dýmu, zanechávajíc ubohou ženu v ještě horším rozpoložení mysli, než byla předtím. Mohl jsem tušit, že k něčemu takovému dojde, pomyslel si hořce. Cestou do Kallopane šlo všechno tak hladce, Hrozivého problém byl vyřešen tak snadno, jak Sariax, tak Jussibee vyjádřili svou vděčnost za jeho snahu formou slovní i hmotnou, Princezna poprvé přiznala, že dává vilce v Horách tichého hromu přednost před královským palácem i s dvorem a slavnostmi. Rozumný čaroděj by měl být ostražitý, když jde všechno zdánlivě tak hladce. Ale ne on, pomyslel si. Ne Kedrigern. Byl příliš zaměstnán veselím, počítáním zlata, prohlížením prstenů a plácáním sama sebe po zádech. Takže najednou zjišťuje, že přislíbil účastnit se výpravy, na kterou před nějakými osmi hodinami ani nepomyslel.

Navíc se zakletou včelou, která pomalu ztrácí paměť, na rameni.

A manželkou, která pomalu získává příbuzné. A drakobijcem, který začal filozofovat.

Tahle výprava rozhodně nebude žádná legrace.

Devět

Most Kropenaté ježibaby

První sluneční paprsky se právě začaly prodírat mlžným ranním vzduchem, když se Kedrigern a Princezna s očima oteklýma a neschopni potlačit zívání připojili v královských stájích k Hrozivému a Tergusovi. Hrozivý už seděl v sedle; Kedrigernův černý huňatý hřebec, Princeznina průhledná klisna a nádherný hnědák už byli osedláni a čekali.

Hrozivý přivítal oba čaroděje jediným slovem pozdravu a oni mu odpověděli stejně stručným způsobem. Tergus byl mnohomluvnější.

Očividně překypoval energií, kterou se ochotně snažil rozdávat kolem.

"Děkuji ti, mistře Kedrigerne, i tobě, má paní Princezno - dovoďte, abych to udělal já - že jste mi obstarali místo ve službách - já to zavážu, má paní - hrozivého prince Hrozivého," šveholil. "Slibuji vám, že mu budu sloužit oddaně a dobře - já to naložím, mistře Kedrigerne - takže nikdy nebudete mít důvod své laskavosti litovat."

"Dobře," zamumlal Kedrigern.

"Dal mi tohoto skvělého koně, a až se vrátíme z té výpravy, nechá mi vyrobit skvělou livrej a zbroj, vhodnou pro sluhu - dovoďte, abych to udělal já, má paní - prince, a k tomu budu každoročně, vždy o vánocích, dostávat dvanáct zlatých," pokračoval Tergus.

"Skvělé," řekla Princezna a zakryla zívnutí.

"A to ještě není všechno, bude mne učit-" Náhle Tergus zmlkl uprostřed věty, zahleděl se do šedé mlhy a řekl: "Ale tiše - někdo přichází. Král! To je král!" zvolal a padl na kolena.

A také byl. Sariax k nim došel rázným krokem a pozdravil je jasným, zvukným hlasem. Zblízka prozrazovaly jeho krví podlité oči únavu, ale fakt, že Hrozivý odjíždí na výpravu za Velkou plazivou odporností z Hor mrzutostí, mu očividně dodal novou energii. Kedrigern, kterému nepřípadalo vhodné informovat ho o mírumilovném cíli jejich mise, teď cítil jisté napětí. Ale nedostatek času rozloučení zkrátí a na žádná zahanbující odhalení se nedostalo.

"Jdi, můj synu, moje pozhénání tě bude provázet. Přeji ti, abys na své odvážné výpravě slavil úspěch," řekl Sariax.

"Díky, tati," odpověděl Hrozivý a stiskl královi ruku.

Sariax se obrátil na Kedrigerna a Princeznu. "A děkuji i vám, že jste v tuto časnou ranní hodinu vstali jen proto, abyste mému synovi popřáli hodně štěstí. Už jste se zotavila, má paní?"

"Ach, docela."

"Vlastně odjíždíme s ním," dodal Kedrigern.

"Jedete s Hrozivým? Oba dva?" zvolal Sariax v radostném překvapení.

"Mysleli jsme, že bychom mohli být užiteční. Na výpravě se může přihodit spousta nečekaných věcí a přítomnost čarodějů nemusí být na škodu."

Sariax jim oběma stiskl ruku a pak řekl hlasem chvějícím se pohnutím: "Kallopane je vám velice zavázáno. Až se vrátíte, štědře vás odměním." Ucoulvl o několik kroků a zamával jim na rozloučenou.

"Teď jedte a štěstí necht' vás provází!"

Hrozivý vyrazil, s Tergusem těsně v patách. Kousek za nimi jela Princezna a Kedrigern průvod uzavíral.

Brány Kallopane se za nimi s lomozem zavřely. Sjeli dolů z kopce a dorazili k vlhkému, mlžnému lesu, když se Princezna náhle otočila a zvolala: "Belsheer!"

Zapomněli jsme na Belsheera!"

"Ne, nezapomněli, má drahá." Kedrigern ukázal na Vztekounovu hlavu. Tam, hluboko v jeho husté černé hřívě, se při bližším pohledu dalo rozeznat něco černožlutého. "V mé kapuci jet nechtěl.

Bál se, že se kvůli něčemu zakloním a rozmáčknu ho. Tak jsem ho usadil tady."

"Aha. Cítíš se pohodlně, Belsheere?"

"Doczzzela," zabzučela včela ospale.

Oba zivli. Dál jeli tiše. Žádné další slovo nebylo proneseno ani zabzučeno, dokud se nezastavili k odpočinku. A i pak byla konverzace velice strohá.

Den minul bez příhod a stejně tak následující. První setkání s neobyčejným zažili teprve třetího dne časně odpoledne. Přijeli k úzkému kamennému mostu, jehož oba konce byly lemovány hromadami kostí, lebek, kusů staré zrezivělé zbroje, zbraní a shnilých ko- rouhví. Byly zřejmě už staršího data, neboť zespod obrůstaly trávou, mechem a odporně vyhlížejícími houbami, ale lidské i jiné pozůstatky v horních částech vypadaly poměrně čerstvé. Vstup na most byl zahrazen tenkým řetězem, který se táhl z jedné strany na druhou.

Jeho články byly vyrobeny z čistého skla, které se blýskalo v odpoledním slunci.

Zastavili se v jedné řadě, aby si tu neobvyklou scénu pořádně prohlédli. Hrozivého výraz byl dokonale netečný, Tergus vypadal neklidně, Kedrigern byl hluboce zaujat a Princezna se znechuceně ušklíbala.

Ticho přerušil Hrozivý.

"Co to znamená, čaroději? Je v tom magie?"

"Mně to připadá jako typická ukázka činnosti nějakého potulného rytíře," řekla Princezna.

"A co si myslíš ty, mistře Kedrigerne?"

"Já myslím, že je to něco víc. Cítím přítomnost magie," odpověděl Kedrigern. Seskočil z koně, nabral si hrst hlíny, rozmělnil ji mezi prsty a pak se špičkou jazyka dotkl ukazováčku. Nasál vzduch, zavětril a nakonec sáhl do záňadří pro medailon Cechu čarodějů.

Hrozivý se na něj díval, mračil se a jeho netrpělivost rostla.

Pak se chopil své válečné sekery. "Pojedeme dál. Přetnu řetězy, abychom mohli projet," řekl a popohnal svého koně k mostu. Kedrigern pozvedl medailon k oku, podíval se Hledáčkem pravdivého vidění v jeho středu a zvolal: "Ne! Nedotýkej se ho!"

Hrozivý se zastavil s rukou napřaženou a Kedrigern se rozběhl, aby překážku prostudoval pečlivěji.

Zblízka si prohlédl upínací kruhy a pak opatrně natáhl ruku k zdánlivě křehkému řetězu, ale rychle ji zase stáhl, aniž se ho dotkl. "Zakletý. Nade všechny pochyby," prohlásil.

"A velice ošklivým způsobem."

"Co by se stalo, kdybych řetěz přesekl?"

"Ty hromady kostí by ožily a tebe by čekal boj s ozbrojenými a nesmrtelnými kostlivci."

"Přemohl bych je. Mám kouzelný meč."

"Oni jsou taky kouzelní. Musel by ses spolehnout na své vlastní ruce."

"Bojování je to, co umím nejlépe," řekl Hrozivý a položil ruku na jílec meče.

"Pokud si to s nimi chceš rozdat, počkej prosím na zpáteční cestu. Teď svedeme koně z břehu dolů a řeku přebrojíme."

"Řetěz dosahuje sotva po pás. Naši koně ho lehce přeskočí," namítl Hrozivý.

"Most je zakletý také."

"To je hrozné," řekla Princezna, která při první zmínce o magii přijela blíž a teď stála Kedrigernovi po boku. "Kdo mohl nastražit tak krutou léčku na nevinné pocestné?"

"Řekl bych, že je to práce Kropenaté ježibaby z Grotcliffu."

"Z Grotcliffu, říkáš?" Hrozivý ukázal na skalnaté hřebeny hor, zvedající se v dáli. "Tohle je Grotcliff."

"Pak je to práce Kropenaté ježibaby. Nenávidí všechny a všechno. Myslím, že nás po cestě čeká víc podobných překvapení."

"Co uděláme s tím mostem?" zeptala se Princezna.

Kedrigern se poškrábal na bradě a zamyslel se. "Mohli bychom tu zanechat výstrahu pro pocestné a Hrozivý se sem později může vrátit a přetnout řetěz, když bude chtít."

"To nemůžeme udělat. Co když sem nějaký nic netušící pocestný přijede dřív, než se vrátíme?"

"Přečte si naši výstrahu. Napíšeme ji velkými písmeny."

"Ne každý umí číst."

Kedrigern si povzdechl. Pak řekl váhavě: "No dobře. Něco s tím udělám. Raději bych si šetřil magii pro případ nouze, ale jestli doopravdy chceš, abych to kouzlo zrušil..."

"Chci," řekla Princezna pevně. "Je to tvá povinnost."

"Pak to tedy udělám. Ale jestli se setkáme s něčím desetkrát horším, než je tohle, a moje magie bude vyčerpaná, tak si pamatuj -" "Budu si pamatovat, žes splnil svou povinnost vůči veřejnosti."

"Báječný epitař."

"A nezapomínej, že i já vládnu magií. Budeš-li vyčerpaný, ochráním nás já."

"Možná se nám bude hodit všechno, co máme." Kedrigern se obrátil na Terguse a řekl: "Jak dobrý střelec jsi?"

"Když něco vidím, mistře, tak to taky trefím."

"Dobře. Přebrodíme se a pak ti řeknu, co máš udělat."

Když byli bezpečně na druhém břehu, řekl Kedrigern lovcímu, aby vybral dobrý šíp. Pak jej od něj vzal, navrhl ostatním, aby si odpočinuli, a sám se pustil do práce na odeklinadle. Po chvíli se zase vrátil, podal šíp Tergusovi a řekl: "Zamíř na řetěz."

Tergus vyzkoušel vítr, poklekl na břehu řeky a velice pečlivě zamířil. Jeho šíp čistě přetřel střední článek řetězu. Z hromad se okamžitě ozvalo sténání a mumlání a pak se s chřestěním kostí a řinčením kovu začaly hýbat. Před očima poutníků se vybledlé a zrezivělé úlomky pospojovaly, a než se nadali, stál kolem vstupu na most šik možná tři tuctů kostlivců.

"To není příliš impozantní armáda," poznamenal Hrozivý a vytáhl s tichým zasvištěním svůj kouzelný meč.

"Nebud' tak horlivý," řekl Kedrigern a zadržel ho. "Myslel jsem, že se na válčení díváš filozoficky."

"Neplet' si filozofický pohled na věc se zbabělostí. Filozoficky se dívám jen na vraždění oblud. Tihle kostlivci mi připadají jako dobrá příležitost k rozvevičce."

"Neměl by ses teď mezi ně míchat. Mohlo by to narušit mé kouzlo."

Kostlivci se začali rozhlížet, jejich pohyby byly pomalé a toporné.

Chovali se jako velice hloupí lidé, kteří něco hledali, ale nevěděli kde, co a proč. Jeden z nich udeřil druhého palicí, až mu pukla lebka. To posloužilo jako signál k akci. Zasvištěly meče, palice a válečná kladiiva stoupala a zase padala, dýky páraly a bodaly a zvuk tříštěných kostí naplnil vzduch, jak se mrtvolná energie vybíjela v těžkopádné, ale mimořádně systematické mele. Kostí a úlomky kostí létaly do všech směrů, jak se kostry, čtvrcené údery svých soukmenovců, sekaly a drtily s šílenou metodičností navzájem.

Když to trvalo nějakých deset minut a řady bojovníků se z poloviny proměnily v křečovitě se zmítající paže, kopající nohy a zející lebky rozhozené všude kolem, Kedrigern jim vykročil vstříc a zapískal.

Vybělené lebky na něj upřely své prázdné oční důlky. Čaroděj začal divoce mávat rukama, poskakovat a křičet: "Tady! My jsme tady!"

"Konečně boj," řekl Hrozivý a obnažil čepel svého meče.

"Pokud se některý z nich dostane až sem, je tvůj," odpověděl čaroděj.

Kostlivci zanechali svého bratrovražedného boje. Pomalu a neohrabaně vyrazili po mostě, provázeni zuřivým kousáním a křupáním zbytku svých druhů pod nohama. Když poslední z nich položil svou kostlivců hnátu na most a první byl ještě asi tucet kroků od poutníků, most sebou škulbl jako tlapa spícího psa, kterému se zdá o lovu, a pak se jeho obě půlky s pololidským zavrčením zvedly a sklaply nad děsivou smečkou jako obrovské čelisti. Křuplo to, chruplo a zapraskalo, a pak se s řevem, při němž

stydla krev v žilách, most oťrásl, prolomil a zřítíl se v dešti úlomků kostí a kovu do řeky.

"A je to," řekl Kedrigern. "Hezká ukázka lukostřeleckého umění, Tergusi. Příště budeš mít víc štěstí, Hrozivý. Víš, co se stalo, má drahá?"

"Myslím, že ano," přikývla Princezna. "Bylo to dvoustupňové kouzlo, a ty jsi jeho části obrátil jednu proti druhé, takže se zneškodnily navzájem."

"Přesně tak. Zbyl jen kámen, kosti a kov. Všechna magie je pryč."

"Takže je po pasti?" zeptal se Tergus.

"Úplně."

Hrozivý zasunul svůj meč zpátky do pochvy a zabručel: "A já si ani nesekl. Ani jedinkrát."

"Ne, a je to tak lépe pro nás pro všechny."

"Ale tohle je moje výprava! To já bych měl konat hrdinské činy!"

"Hrozivý, chlapče můj, domluvme se na jedné věci. Když půjde o fyzické ohrožení, kde může situaci rozhodnout meč nebo válečná sekyra, nechám to na tobě. Když se bude jednat o magii, čáry nebo zakletí, jsem na radě já. Pokud ti to nepřipadá přijatelné, rozdělíme se raději tady a hned," řekl čaroděj.

Hrozivý se zamračil a zvážil podmínky ultimata. "A co draci a tak podobně? Jsou fyzičtí nebo magičtí?" Tentokrát byla rada na Kedrigernovi, aby se zamyslel. Po chvilce řekl: "Přijde na to. Mohou být to i to."

"Ale z větší části jsou fyzičtí. Patří mně."

"V pořádku, dokud nepoužijí magii. Jakmile začnou používat magii, případnou mně."

"Souhlasím," řekl Hrozivý. Napřáhl svou velkou mozolnatou ruku. Kedrigern ji přijal opatrně, ale Hrozivý nebyl žádný surovec.

Jeho stisk byl pevný, ale ne bolestivý. Úmluva byla potvrzena.

Zatímco pokračovali v cestě, snažila se Princezna vyzvědět další informace o Kropenatě ježibabě z Grotcliffu. Kedrigern jí mohl říct jen velice málo, protože o jejím původu a příčinách její všezahrnující zloby toho moc nevěděl, stejně jako o důvodech, které ji vedly k tomu, že se usadila na Grotcliffu.

"Nenávidí jednoduše všechny a všechno a své děti učí dělat totéž."

Pozoruhodně odporné stvoření," řekl.

"Dá se čekat, že se s ní střetneme?"

"Ach ne, je už dlouho pryč. Narazila na někoho ještě horšího, než je ona sama."

"Na koho?"

"Na dábla. Podle toho, co jsem slyšel, ho vyvolala a pokusila se s ním uzavřít obchod, ale tehdy už byla tak zkažená, že s ní nechtěl nic mít. Vyhrožovala mu, a tak ji odeslal do jedné z odlehlých končin pekla." Ta informace Princeznu silně rozrušila a trvalo to nějakou chvíli, než se zeptala na děti, které po sobě Kropenatá ježibaba zanechala.

Kedrigern se usmál, aby ji uklidnil.

"Zmizela tak rychle, že ani neměla možnost přenést na ně svou magii," řekl.

"A to jim nezanechala nic?"

"Delegovala na své děti některé schopnosti a nadání ještě v průběhu svého života, ale jen proto, že na ni naléhaly. Jeden z jejích synů má moc přivolat si sám na sebe hroznou migrénu, kdykoliv se mu zachce. Druhému dala Plášť bezvýznamnosti; stačí, aby si ho přehodil přes ramena, a nikdo nebude poslouchat jediné slovo, které pronese. Její dcera se mohla stát neviditelnou, ale kouzlo účinkovalo jen tehdy, když byla sama v temné místnosti. Její nejmladší syn obdržel schopnost nevzpomenout si na důležité věci vždy, když je nejvíc potřeboval."

"To nejsou příliš praktické dary."

"Kropenatá ježibaba nemilovala své děti o nic víc než zbytek lidského rodu. Byla velice špatná matka."

Opoledne přijeli k hezkému místu na táboření a rozhodli se tam zůstat na noc. Zbývalo sice ještě několik hodin světla, ale před nimi ležel hustý, kopcovitý les a nedalo se čekat, že brzy narazí na jiné vhodné místo. Stinný kopec, otevřený svým východním svahem rannímu slunci, poblíž bystrý potok a kolem širé louky, umožňující dobrý rozhled do všech směrů, ho činily ideálním tábořištěm. Tergus vybalil, napojil a vyhřebelcoval jejich koně, postavil stany a pak se vydal ulovit něco na večeři. Hrozivý a Kedrigern odpočívali pod stromy, zatímco Princezna se šla k potůčku vykoupat.

Konverzace mezi oběma muži už se omezila na ospalé jednoslabičnosti, když Princezna, bosá, mokrá a

en déshabillé, vletěla do tábora a poplašeně křičela: "Ozbrojení muži! Čtyři! Jedou sem!"

Jako šipka se mihla do stanu, zatímco Kedrigern a Hrozivý vyskočili na nohy. Rozhlédli se a Kedrigern uviděl postavy, vystupující z lesa na opačném konci louky. "Tam!" zvolal a ukázal na ně.

Hrozivý pozvedl ruku, aby si zastínil oči a prohlédl si vetřelce.

Byli to čtyři muži na koních, přesně jak řekla Princezna, ale brzy se objevili ještě další muži, kteří šli pěšky a tak se jejich počet zvětšil na šestnáct. Kedrigern si je prohlížel přes Hledáček pravdivého vidění a při tom je popisoval nahlas.

"Ti jezdci jsou v plné zbroji a jejich koně také. Vypadají jako bojovníci, to je jisté. Pěšáci už tak dobře vyzbrojeni nejsou - nějaká ta kroužková košile, pár kyrysů, sedm helem - a jen pět z nich má meč. Ostatní mají kyje. Připadají mi jako tlupa banditů vedená loupeživými rytíři," řekl čaroděj, schoval medailon a protřel si oči.

"Je to Sproggart Plenitel a jeho tlupa. Už jsem o nich slyšel."

Hrozivý se usmál a připjal si opasek s mečem.

"Takže když už víš, o koho se jedná, měli bychom-" "Měli? Jsou moji. Dohodli jsme se na tom."

"Ano, ale je jich šestnáct. To si myslíš-" Hrozivý zvedl ruku, aby ho umlčel. Způsobem, jakým učitel uvádí na pravou míru elementární omyl, řekl: "Ti jezdci jsou obtíženi brněním a jejich koně budou pomalí. Pěší muži jsou jen neorganizovaná smečka rabijátů. Se svým velkým kouzelným břítem Embrenorem, svou odvahou a svým bujným ořem Kariakolem mezi ně vpadnu jako vlk do kurníku."

"Nevadilo by ti, kdybych jel s tebou a díval se?"

"Vůbec ne. Ale drž se prosím zpátky. Potřebuji prostor na manévrování."

"Pak tedy do sedel. Raději - okamžik, Hrozivý. Vysílají posla."

Jeden z pěšáků se dlouhými skoky rozběhl loukou k nim. Zastavil se na úpatí kopce, zvedl ruku, aby je pozdravil, a když nabral dech, řekl: "Můj pán, Sproggart Plenitel, vám posílá své pozdravy a vítá vás ve své zemi. Dejte mu všechno, co máte, včetně té dámy, která se koupala v řece, a můžete pokojně projet. V opačném případě zemřete."

Hrozivý poslouchal se založenýma rukama, měře si banditu mrazivým pohledem. Pak si odplivl a pronesl tónem, jakým uděluje mistr popravčí příkazy odsouzenému: "Tvůj pán je podlý a zločinný zrádce, zbabělec, jehož dny jsou sečteny. Jsem Hrozivý princ Kallopane.

Tato země patří mému otci a mým posláním je zbavit ji od takových zahnívajících mršin, jako je Sproggart Plenitel. Jdi a pověz mu, aby se připravil na smrt."

Posel zůstal na okamžik stát v ohromném tichu, pak se otočil a rychle seběhl z kopce ke svým čekajícím druhům.

Když se Hrozivý s Kedrigernem připravili a nasedli na své koně, zjistili, že bandité živě rokují.

"Myslím, že bys je mohl zastrašit," usoudil Kedrigern.

"Doufám, že ne. Stálo by nás to spoustu času, kdybychom je měli shánět jednoho po druhém."

"To bys udělal?"

"Je to moje povinnost. Ach, ale naštěstí to nebude třeba. Zvolili boj. Pojd'me, ale ty se drž zpátky," řekl Hrozivý a pobídl svého koně do kroku.

Lupiči na koních už jim vyrazili pomalým klusem vstříc. Hrozivý přehlédl jejich volnou formaci, jezdci vpředu, pěšáci běželi za nimi a po jejich levici. Pokračoval přímo a pak náhle zabočil ostře doleva. Jezdci strhli koně, aby mu zkrížili cestu, a zrychlili. Náhle Hrozivý popohnal svého koně do ostrého klusu, objel jezdce a dostal se jim do zad. Jejich zběsilá snaha obrátit své vlastní koně vedla skoro ke kolizi, vyvolala zmatek a Hrozivému značně ulehčila práci.

Říchnění ocele o ocel se neslo po louce, a než se kdo nadál, všichni čtyři koně stáli bez jezdců na okraji lesa.

Hrozivý teď zaměřil svou pozornost k pěšákům, kteří se mezitím rozprchli. Kedrigern viděl, jak dva nejbližší padli s'ati k zemi a zahlédl Terguse, jak pečlivě míří na třetího.

Než dojel na bojiště, Hrozivý už sesedal, aby se vypořádal s raněnými. Tergus se pomalu blížil od lesa.

"Dokonalá práce," řekl čaroděj.

"Díky. Nic tak rafinovaného, jako jsi vykonal ty s tím mostem, ale cíle bylo dosaženo." Hrozivý si otřel dýku do kabátce padlého muže, zastrčil ji do pochvy a pak si změřil louku spokojeným pohledem.

"Je tady ovšem jedna potíž," řekl.

"Jakého druhu?"

"Měl bych Sproggartovu hlavu doručit co nejrychleji do Kallopane.

V tomhle počasí dlouho nevydrží. Ale to by znamenalo ztrátu tří nebo čtyř dnů a my nemáme času nazbyt."

"Je opravdu nutné odnést hlavu zpátky?"

"Mého otce by to velice potěšilo. A uklidnilo by to lidi. Sproggart si za posledních pár let získal v zdejším kraji velkou reputaci.

Já jsem zabíjel obludy a Nezdolný byl na tažení proti lidem z vysočiny, takže měl volné ruce."

"Nemohl bys s hlavou poslat Terguse?"

"Myslím, že to tak budu muset udělat. Ale raději bych ho měl s sebou, aby si vypěstoval patřičné návyky," řekl Hrozivý, který byl z nastalé situace doopravdy nešťastný.

Kedrigern sesedl a prohlédl si padlé muže. "Už jsi Sproggartovi oddělil hlavu?" zeptal se.

"Ne, ale moc pevně mu nedrží. Sekl jsem ho do krku, takže mu visí jen na vlásku. Pojd'me ho vyhledat."

Přišli k místu, kde ležely čtyři ozbrojené postavy v groteskních pozicích v krví potřísněné trávě. Jejich koně se popásali nedaleko. S výjimkou mrtvol a té krve to byla docela pokojná scéna.

Hrozivý se zastavil a zvedl štít. Oškrábal z něj špínu a ukázal ho čaroději. Na černém pozadí tam byly dvě pěsti v železných rukavicích, zkřížené nad hromadou kořisti. Jedna pěst svírala dýku, z níž kapala krev, a druhá planoucí pochodeň. Pod tímto obrazem bylo Sproggartovo heslo: *Semper laetitia mons spoliatorum est*.

"Hromada kořisti je věčná radost," přeložil Kedrigern.

"V dřívějších dobách míval jiné heslo. Něco o cti, víře a čistém srdci, jak se pamatuji. Když se stal loupeživým rytířem, změnil si ho," řekl Hrozivý.

"Což alespoň ukazuje na jistý smysl pro úměrnost. Který z nich je Sproggart?"

"Ten v tom černém brnění." Hrozivý převrátil tělo špičkou nohy.

Hlava zůstala ležet tam, kde byla, a on se usmál. "Vida. Ťal jsem ho čistěji, než jsem si myslel." Odepjal mu přilbici, vzal hlavu a pozvedl ji. Byla ošklivá a zlovlná i po smrti.

"Ta Kallopane příliš krásy nedodá," poznamenal Kedrigern.

"Ne. Ale můj otec po ní touží už dlouho." Hrozivý hlavu odložil, prohlédl si mrtvolu a řekl: "Možná bych měl do Kallopane poslat i jeho koně a zbroj. Škoda, že jsem s sebou nevzal víc mužů."

Jak tak stáli mezi padlými lupiči, uslyšeli vzdálený křik.

Ohlédl se a uviděli Terguse, který stál na okraji lesa a mával na ně.

Rozběhli se k němu, ale když vystoupil ze stínu, uviděli malou postavičku, sedící na jeho rameni.

"Dítě?" zeptal se Kedrigern.

Hrozivý si zaclonil oči a prohlédl si přichozi pečlivěji. "Trpaslík," řekl pak.

Deset

Moudrá rčení

Trpaslík překypoval dychtivostí vypovědět svůj příběh stejně jako Tergus, ale Hrozivý trval na tom, že vyprávět nebude ani jeden, dokud nedokončí, co bylo třeba udělat. Teprve když byla z banditů i koňů svlečena zbroj a úhledně zabalena, stejně jako Sproggartova hlava, když cestovatelé snědli vydatnou večeři, usadili se u ohně, byl ochoten poslouchat. Nejprve začal mluvit Tergus.

"Poté, co jsem složil třetího banditu, viděl jsem, že můj pán další pomoc nepotřebuje, a tak jsem se uchýlil do lesa, abych zadržel ty, kteří by se tam snad chtěli ukrýt," řekl, rozhlížeje se divoce kolem.

"Nikoho jsem nenašel. Ale natrefil jsem na pytel, který visel na stromě." Na tomto místě trpaslík entuziasticky přikývl a ukázal na sebe. "Velice zvláštní pytel to byl, pomalu se pohyboval nanejdvůh záhadným a nezvyklým způsobem, ačkoliv nefoukal ani ten nejslabší vánek. Už už jsem jím chtěl prohnat šíp, dokonce jsem už pozvedal luk- ale právě ve chvíli, kdy jsem napínal tětívu, se z pytle ozvalo zasténání. Užasle jsem luk odložil a přistoupil blíž. Nějaký hlas namáhavě zašeptal: 'Zachraňte mě! Pomozte mi!' Tak jsem pytel odřízl a vytáhl z něj jeho obsah, z něhož se vyklubal tento mužíček."

Trpaslík vstal, uklonil se všem kolem, pak si vylezl na kámen, kde jeho houževnatou, podsaditou postavu ozařoval oheň, a zaujal řečnickou pózu. Jeho šat nebyl zrovna v dobrém stavu pro slušné nošení a on sám se pyšnil modřinou na oku, ale jeho způsoby připoutaly pozornost a jeho řeč ji udržela, když oznámil: "Jsem Bledge, služebník Dobré Glynfynnyn. Čtyřicet nebezpečných dní a nocí jsem putoval těmito lesy a hledal silného hrdinu, který by mou paní ochránil před hrozbou Velké plazivé odpornosti z Hor mrzutostí, a nyní je mé pátrání u konce." Hbitě seskočil ze svého bidýlka, padl před Hrozivým na jedno koleno, rozpráhl doširoka ruce a řekl: "Odvažný bojovníku, zastánce slabých a vítězi nad bandity, pojed' se mnou na hrad, kde se Glynfynnyn choulí strachy, zatímco obluda běsní a vyhrožuje, šíří zkázu krajem, požívá nevolníky a dobytek, ničí překrásné háje a naplňuje vzduch odporným puchem a výpary! Zabij Velkou plazivou odpornost a osvobod' nás!"

Hrozivý vstal, vytáhl meč a zamával jím nad hlavou. Pak mocným hlasem pronesl: "Hrozivý princ Kallopane zachrání Dobrou Glynfynnyn a její hrad před Velkou plazivou odporností! To ti slibuji, na sílu svých paží a ostří svého meče, Bledge!"

Tergus a Bledge hlasitě zajásali a Princezna s Kedrigernem zatleskali.

Kedrigern si byl jist, že se konečně projevila Hrozivého pravá povaha; mezi bojovníkem a obludou nemohlo být žádné détente, Kallopane bude zachráněno před potencionálním nebezpečím, stejně jako Glynfynnyn před reálným a aktuálním, Sariax bude mít další důvod k hrdosti na svého syna, což podpoří jeho vděčnost a štedrost zároveň. Celá cesta bude přece jen úspěšná.

Ted' tu však byl jiný problém: Bledge hovořil o čtyřiceti dnech cesty, které mu zabralo jeho hledání. To mohlo znamenat celkem osmdesát dní cesty plus čas na boj, pak další dny v Kallopane, kde budou oslavováni a odměňováni, a nakonec ještě cesta domů. Než se on a Princezna dostanou zpátky do Hor tichého hromu, bude léto pryč. Vlastně budou moci hovořit o štěstí, když se jim podaří uniknout prvnímu sněhu. Zasténal a zakryl si oči dlaněmi.

"Co tě rmoutí, mistře Kedrigerne?" zeptal se trpaslík, který k němu mezitím přistoupil.

"Čtyřicet dní cesty ke Glynfynninu hradu a čtyřicet dní cesty zpátky, to mne rmoutí. Nesbalil jsem se na tak dlouhou cestu."

"Pak se upokoj. Hrad Dobré Glynfynnyn je pouhé tři dny cesty odtud."

"Ale říkal jsi, že jsi těmito lesy putoval čtyřicet dní a nocí."

"A je to pravda. Jenže jsem to zkoušel i v jiných směrech. Čas od času jsem taky zabloudil. Plánoval jsem dorazit do Kallopane a zrovna jsem našel správnou cestu, když mne zajal Sproggart. Stalo se to hned ráno, když jsem vycházel ze stáje."

"Ze stáje?" zeptal se Hrozivý.

"Ze stáje na blízkém statku, Hrozivý princí. Sproggart ušetřil jejich životy, ale museli živit jeho i jeho muže a koně, kdykoliv se objevil. Leží na naší cestě. Budeme tam zítra v poledne, vyrazíme-li časně," vysvětlil Bledge.

"Pak necháme koně a trofeje prozatím tady."

"Starý Clurt ti Sproggartovu hlavu rád naloží do octa. Zrovna minulý večer vyjádřil své vroucí přání tak učinit."

"Pak jsme domluveni. Odpočínme si. Vyrazíme za úsvitu," řekl Hrozivý, vstal a protáhl se.

Princezna zívla. "Půjďme, Keddie?"

"Myslím, že se ještě raději podívám po Belsheerovi. Po boji se pustil na tu louku a už jsem si s ním dlouho nepromluvil."

"Zdá se, že ti to dělá starosti."

"Dělá," řekl Kedrigern a podíval se do ohně. "Zakletí nabývá na síle. Musí se velice snažit, aby nepřišel o všechny své vzpomínky."

"Ale ty bys ho dokázal odeklít, i kdyby k tomu došlo."

"Pravděpodobně ano. Ale když se ve včelu promění úplně, nedostanu ho domů, abych na něm mohl pracovat. Kdyby se jednoho dne rozhodl odletět..."

"Včely dlouho nežijí, že ne?"

"S největší pravděpodobností by se nedožil zimy," řekl Kedrigern, vstal a vzal ji za ruku.

"Nemůžeme něco udělat, abychom mu pomohli vzdorovat zakletí?"

"Musíme se postarat, aby jeho mysl byla pořád něčím zaměstnána.

Dokud bude myslet, bude člověk. Když se jeho vzpomínky vytratí, zanikne i on. Promluví si s ním a pokusím se vzbudit jeho zájem o nějakou duševní aktivitu."

"Hodně štěstí," popřála mu Princezna, políbila ho a pak zmizela v jejích stanu.

Belsheer odpočíval na Vztekounově hlavě, pohodlně uhnížděný v jeho hřívě, ale nespál. Na Kedrigernův pozdrav odpověděl abstraktním zabzučením.

"Měl jsi dobrý den?" zeptal se Kedrigern.

"Krázzzný. Našel jzzzem báječné květiny."

"Nemysli na květiny, příteli, mysl na svou magii. Mysli na zakletí.

Čarodějnictví. Kouzla."

"Kouzzzla...? Ano! Vzzzpomínám si, kouzzzla."

"Musíš si vzpomenout, jestli chceš být zase čarodějem."

"Chci zzzase být," zabzučel Belsheer zoufale.

"Pak musíš udržovat svůj mozek aktivní. Procvičuj si paměť'.

Mysli. Cvič se na hádankách a hlavolamech. Zpívej písně. Recituj básně."

"Znám jenom jednu píseň. Nemohu si vzzzpomenout slova."

"No dobře, tak písně ne. Nemusí to být zrovna písně. Určitě si pamatuješ nějaké verše."

Belsheer se na chvíli zamyslel, než odpověděl: "Všechny verše, které zzznám... jsou zzzaklínadla.

Nemyslím, že by bylo prozzzíravé opakovat je... zzza těchto podmínek."

"Velmi rozumné. Správně. Vidíš, už to začíná působit!"

"Tak o čem mám přemýšlet?"

"Co třeba pořekadla a rčení?"

"Myslíš aforizzzmy a prűpovědky? Naučil jsem se jich zzztovky u Pozzzluchačů."

"To je ono. Jako začátek je to skvělé. Jen si je nepřestávej opakovat.

Dělám to taky tak, když si chci zapamatovat kouzla."

"Budu. Třeba tohle: Pečený pták nelétá, jedině zzza obzzzvlast' neobvyklých okolností."

"Výborně. Skoro vůbec jsi nebužel."

"Zkusím další: Mrtví muži nevyprávějí historky, ale bývají velice špatní kováři."

"Skvělé!"

"Nikdo nekulhá proto, že se jiný zranil na noze, ale dobrý advokát bude ječet velice hlasitě. Funguje to, bratře Kedrigerne - ono to doopravdy funguje!"

"Teď musíš pokračovat. Ráno hned, jak se probudíš, pak několikrát přes den - hlavně když zjistíš, že tě vábí květiny a jetel - a pak před spaním, vždycky pár tuctů prűpovědek. A nebud' takový samotář.

Mluv s lidmi."

"O čem s nimi mám mluvit?"

"Řekni jim nějaká ta pořekadla."

"Dobře. Cítím se teď mnohem lépe. Děkuji ti, bratře Kedrigerne."

Kedrigern se s ním rozloučil a v mnohem veselejší náladě se vrátil do svého stanu. Pokud se Belsheer udrží, než se vrátí do Hor tichého hromu, bude z něj moci zakletí sejmout. Ta mentální stimulace ho udrží v kondici a pokud mu pomůžou vzpomenout si na Grizziskova slova, tím lépe. Pak by ho Kedrigern mohl změnit zpátky do jeho lidské podoby v okamžiku. Informoval Princeznu o příznivém vývoji situace a pak spal celou noc klidně a pokojně.

Následujícího dne se probudili do rána tak mrazivého a šedého, že měli pochyby, jestli slunce vůbec vyšlo, nebo jestli jen nějakým způsobem nezřídil soumrak. Sotva stačili zbourat tábor a vyrazit na cestu, když začalo mrholit. Kedrigern navrhl Belsheerovi, aby se schoval do jeho pláště, ale nedostal žádnou odpověď. Hrál do Vztekounovy hřívky, ale po vše nenašel ani stopy. Pomyslel si, že Belsheer už asi odletěl, aniž si ho všiml, a našel si někde nějaký sušší a teplejší příbytek, a zapomněl na něj.

Mrhnutí se brzy proměnilo ve vytrvalý déšť. Vzduch v lese byl mlhavý a vlhký, ale těžké baldachýny korun stromů většinu vody zachytily, a tak cestovatelé nebyli ani příliš promočeni. Když se po několika hodinách zastavili pod několika prastarými duby, našli i kousek suché země. Tergus a Bledge se vydali nasbírat dřevo na oheň, který by je zahrál a vysušil jejich pláště.

Kedrigern si všiml, že se ho Bledge pokouší horlivými gesty a kýváním odlákat od ostatních. Zvedl se od ohně a vykročil do porostu a trpaslík ho krátce na to následoval. Vypadal poněkud zmateně.

Přidušeným hlasem řekl: "Cestuje s tebou včela, mistře Kedrigerne.

Obrovská včela."

"Ano. Jmenuje se Belsheer."

"Dnes ráno, když jsme vyjeli, na mne promluvila."

"To je dobře. Řekl jsem mu, aby víc mluvil s lidmi."

"Zastavila se kousek od mého levého ucha a řekla: 'Je lépe sedět na hedvábných poduškách a jíst chléb s medem, než umírat hlady v zavšiveném vězení.'" "V tom měl jistě pravdu."

"To uznávám, mistře Kedrigerne. Ale hned nato přelétla k mému druhému uchu a řekla: 'Jeden přítel je stříbro, dva přátelé jsou dřevo, nepřítel je rezavý hřebík, žena je bavlna, děti jsou ovesná kaše, ale kůň zůstane vždycky koněm.'" Kedrigern se poškrábal na bradě a zadíval se do mlhy. "To že řekl?"

"Řekl. A chvíli na to: 'Moudrý muž rozezná své střevíce od rukavic a nikdy si jedny ani druhé neplete s chřestem.' Nerad bych řekl, že ta včela plácá, protože se bojím urazit tak velkého čaroděje, jako jsi ty, tím, že bych byl nezdvořilý k jeho mazlíčkovi. Ale co mám-" "Tak moment, Belsheer není můj mazlíček," přerušil ho Kedrigern.

Pak v krátkosti vypověděl Belsheerův příběh a vysvětlil svůj návrh, který včera večer začarované včele dal. Bledge byl dojat.

"Jak smutné, mistře Kedrigerne! Mocný čaroděj proměněný v pouhou včelu se nachází v nebezpečí, že jí zůstane navěky!" zvolal a zalomil rukama. "Mohu mu nějak pomoci?"

"Trpělivě ho poslouchej a neříkej mu, že plácá. Nechtěli bychom podkopávat jeho sebevědomí."

"Nic takového. Pomohlo by, kdybych mu odpověděl vlastními průpovídkami? Ty moje dávají smysl a mohly by stimulovat jeho mentální schopnosti."

"Báječná myšlenka, Bledge. Belsheer strávil nějaký čas mezi Posluchači neviditelných osvícenců - to je taková neškodná, ale poněkud pomatená sekta - a zdá se, že se toho od nich hodně naučil."

"Až ho příště uvidím, řeknu mu: Kdo rychle dává, dvakrát dává nebo Můžeš viset stejně dobře za ovci jako za jehně."

"To je ono. Jsem rád, že jsme si spolu promluvili. Myslím, že Belsheerovi opravdu hodně pomůžeš," řekl Kedrigern a poplácal trpaslíka po rameni.

"Velice mne to rozrušilo. Myslel jsem si, že je to tvůj domácí mazlíček."

"Žádné nemám. Většina čarodějů žádné nemá," řekl Kedrigern a zamířil zpátky k ohni. "Mazlíčky si drží čarodějnice a někteří černokněžníci, ale čarodějové jen zřídka."

"Copak nejsou užiteční?"

Kedrigern zavrtěl hlavou. "Je s nimi víc potíží, než kolik přinášejí užitku, řekl bych. Pokud si za ně nenajdeš něco jako lenochoda.

Znal jsem jednoho černokněžníka, který měl lenochoda. Línějšího chlapa jsem v životě nepotkal."

"Říká se, že velice populární jsou kočky."

"Ano, ale kočku si člověk snadno zamiluje a její ztráta pak pro něj může být velkou ránou. Před lety jsem znal jednu čarodějnici - byla přítelkyní mého učitele - která měla kočku. Pěkná mourovatá číča to byla, pořád v dobré náladě, pořád se šklebila. Jednou vběhla do králičí nory a víckrát už jsme ji neviděli. Dlouho ji tehdy oplakávala."

Ušli kus cesty, než čaroděj dodal: "Kdysi, když jsem byl ještě starý mládenec, jsem si držel Mannyho."

"Manny byl kocour?"

"Ne, pavouk. Pořádný chlapák. Dokázal upříst pavučinu pevnou jako kroužková košile a měl velký smysl pro humor. Byl spíš můj spolubydlicí, než domácí mazlíček." Kedrigern si nostalgicky povzdechl a dál šli oba mlčky.

Odpoledne dorazili na malou mýtinu, na které se uprostřed zanedbaných políček a rozbitých plotů choulilo několik rozedraných chýší. Šedá a větry ošlehaná stavení Kedrigernovi připomínala tlupu opilých venkovanů, kteří se ve své bezvládnosti navzájem podepírají.

Na rozdíl od opilých vesničanů však stavení byla tichá. Na celé mýtině se neozývalo ani hlásku, ani stopy po životě tam nebylo vidět.

"Hospodářství starého Clurta a Vubb," oznámil trpaslík a uklonil se, jako by představoval svého známého.

"Nikoho nevidím," řekl Hrozivý.

"Pravděpodobně se chvějí strachy někde ve sklepe. Dělají to vždycky, když se ukáže cizinec."

"Nevidím ani dobytek."

"Mají jen jednoho koně a ten je skoro tak starý jako oni. Většinu času tráví ve stáji. Prasata a drůbež se už naučila včas se před přichozími schovat."

Mezitím je dojeli Kedrigern a Princezna. Princezna řekla: "Clurt a Vubb toho ze života moc nemají, co?"

"Nestěžují si, má paní," řekl Bledge. Na okamžik se zamyslel a pak pokračoval: "Aspoň myslím, že si nestěžují. Někdy jim je dost těžko rozumět."

"Nepřišli jsme sem kvůli konverzaci. Mají stáj i místo, kde mohou uskladnit mé trofeje, zatímco budeme pokračovat v naší výpravě," řekl Hrozivý a pobídl koně.

"Pokud mohu něco navrhnout, můj Hrozivý princ: Dovol mi, abych šel první a ukázal jim Sproggartovu hlavu. To je velice potěší."

Hrozivý se upjatě usmál a pak mu hodil vak se strašnou trofejí.

Bledge si ji strčil pod paži a rozběhl se k jednomu ze stavení. Pomalu ho následovali.

Než dojeli k chatrči, objevil se Bledge zase ve dveřích a spolu s ním letitý muž a žena. Jak přesně letití byli, se nedalo určit. Práce, počasí, nouze a čas vysušily jejich těla jako lodyhy v zimě a daly jejich tvářím vzhled vlašských ořechů. Ale jejich malé usazené oči zářily a poutníky vítali s širokými úsměvy, které odhalovaly po jediném zkaženém zubu na každá ústa.

"Arrg varrgle narrgen garg," zabručel jeden z nich.

"Dard narf farrgen bardle," dodal druhý.

"Vítají vás," řekl Bledge. "Ta s šátkem je Vubb." Jelikož byli oba oblečeni ve stejných beztvarych a pytlovitých šatech a hrubých dřevácích, byla ta poznámka docela případná.

Vydali ještě několik zvuků, které Kedrigernovi připadaly jako chřestění dobře naladěného kostlivce, a Bledge se chopil role tlumočníka.

Clurt a Vubb byli šťastni, že mohou přivítat přemožitele Sproggarta, postarají se o jeho trofeje a nakonzervují hlavy banditů, dají všem najíst a ubytují je na tak dlouho, jak jen si budou přát. Vše, co žádali odplatou, byla kštice Sproggartových vlasů na kouzlo proti problematickým sousedům.

To připoutalo Hrozivého zájem. "Jací sousedé? Loupeživí rytíři?"

Lidožraví obři?"

Po krátkém projevu, který zněl, jako když se uhrabuje šterk, Bledge vysvětlil, že dvojice mívá občas potíže se třemi obry, syny Kropenaté ježibaby.

Hrozivý se při té zprávě šťastně rozzářil. "Obři! To je skvělé!"

Obrátil se na Kedrigerna a řekl: "Pamatuj, vypořádám se s nimi sám."

Dohodli jsme se na tom."

"Jen pokud nepoužiji magii," připomněl mu čaroděj.

"Samozřejmě. Tergus se postará o koně a já se poohlédnu po vhodném místě pro naše trofeje."

Tergus se pochybovačně rozhlédl. "Připadá mi, jako by tu všechno mělo každou chvíli spadnout."

"Tak našlapuj opatrně a nebouchej dveřmi."

Hrozivého doporučení bylo rozumné a všichni se jím řídili. Po špičkách vešli dovnitř a zjistili, že interiér malé farmy je čistý, ačkoliv zase ne přehnaně. Clurt a Vubb jim s mnohým mumláním a nesrozumitelným bručením nabídli večeři. Byla to lepivá nazelenalá substance konzistence hustšího bláta, a nijak zvlášť chutná. Kedrigern i všichni jeho společníci byli vyhládlí, ale i tak je stálo značné přemáhání dostat to do sebe a udržet to tam. Aby nějak odvrátil svou mysl od chuti jídla, pokoušel se čaroděj rozpoznat jednotlivé jeho ingredience. Nepodařilo se mu to. Ať už se jídlo skládalo z čehokoliv, bylo to vařeno tak energicky a tak dlouho, že to ztratilo všechnu individualitu. Pravděpodobně se jednalo o zeleninu. Snad bylo lépe doufat a nepokoušet se vyzvědět podrobnosti.

Po večeři se sesedli kolem krbu. Jedinou židli dostala Princezna, ostatní si na překvapivě čisté podlaze rozprostřeli své pláště nebo přikrývky. Moc toho nenamluvili a spíš se soustředili na trávení.

Zakrátko se k nim připojil i Belsheer. Posadil se na špičku Kedrigernovy boty a ihned začal pečovat o

svůj zevnějšek. Čaroděj uklidnil Clurta a Vubb, kteří drmolili něco nesrozumitelného a kývali při tom hlavami, takže měl Belsheer klid. Po chvíli vzlétl a zastavil se ve vzduchu mezi Princeznou a Kedrigernem. "Pero je mocnější meče. Představte si to," zabzučel a vrátil se na Kedrigernovu botu.

"To bylo velice dobré, Belsheere," pochválila ho Princezna.

"Ano. Začínáš už si vzpomínat na rozumné věci," přisvědčil Kedrigern.

"Vlastně to není z mé hlavy."

"Řekl jsem mu to já, mistře Kedrigerne," ozval se Bledge pyšně.

"Cestou jsme si vyměnili mnoho průpovědek."

"Chytrý hoch, ten Bledge," zabzučel Belsheer.

"Řekl bych, že jeho průpovědky jsou moudřejší než ty, které jsi slyšel u Posluchačů," řekl Kedrigern.

Belsheer se na chvíli zamyslel a pak řekl: "Ano, řekl bych, že jsou. Abych řekl pravdu, z poloviny jsem vůbec netušil, o čem Posluchači mluví."

"Jenom z poloviny?" zeptala se Princezna.

Belsheer se znovu odmlčel, tentokrát déle než před tím, a pak přiznal: "Čestně řečeno, sestro Princezno, nerozuměl jsem jim jediného slova. Jen jsem nechtěl přiznat svou omezenost. Chápejte, často jsem míval pocit, že téměř chápu, o čem je řeč. Víte, jak to myslím?"

"Samozřejmě," řekla a Kedrigern přikývl v tichém souhlasu.

"Ale když za mnou Bledge přišel s věcmi jako Pes, který štěká, nekouše, nebo Dvakrát měř a jednou řež... no, to jsou moudré průpovědky, o tom není pochyb. A všechny tak jasné a srozumitelné."

"Tak moment," řekl Hrozivý. Jeho čelo bylo podmračené snahou soustředit se. "Pero přece není silnější než meč. Není příliš rozumné to někomu říkat, pokud si člověk nepřeje být rozsekán na kousky."

"Nesmíš to chápat doslova, Hrozivý. Nemyslí se tím skutečné pero a skutečný meč," vysvětlil Kedrigern.

"Doufám, že ne. Meč je mocnější pera. Teď to dává smysl. Ale říkat to naopak je prostě hloupost. Mohl bys stejně tak dobře tvrdit, že Blecha je větší koně!"

Kedrigern se na okamžik zamyslel a pak řekl: "No, s patřičným zaklínadlem..."

"Bez zaklínadel. O žádných zaklínadlech prve nebyla řeč. Nikdo se o zaklínadlech nezmiňoval. Mluvili jsme o tak zvaně moudrých průpovědkách."

"Gardle fargle zark rargen," zamumlal Clurt rozhodným hlasem a v jeho malých očkách se zablesklo.

"Co říkal, Bledge?" zeptal se Hrozivý.

Trpaslík sklíčeně přeložil: "Clurt říká, že ten, kdo si myslí, že pero je mocnější než meč, by se mohl pokusit vypořádat se za pomoci pera s těmi třemi obry."

"Už se nemusíš bát obrů, starce," řekl Hrozivý. "S pomoci svého meče Embrenoru tě jich zbavím navždy."

"Marmengargg," odpověděl pár jednohlasně.

"Velice ti děkuji," vysvětlil Bledge.

"Je to moje povinnost. Pamatujte: Síla zajišťuje právo."

"Ne, správně je Právo zajišťuje sílu," zabzučel Belsheer.

Hrozivý si včelu změnil s výrazem, ve kterém se mísila nedůvěra stejným dílem se soucitem a znechucením. "Pokud právo skutečně zajišťuje sílu, čaroději, proč jsou nevinné, bezmocné princezny vždycky ohrožovány zlosyny nebo obludami? Proč čestní lidé vždy vyhledávají silné muže s meči, aby je ochránili od zla? Ne, Síla zajišťuje právo, stejně jako Meč je mocnější pera. Jsem dobrý, protože jsem silný."

"Je to naopak. Jsi silný, protože jsi dobrý," řekl Kedrigern.

"Tvá dobrota ti dodává sílu."

"Proč tedy nejsou všichni dobří lidé stejně silní jako já?"

Kedrigern pokrčil rameny. "To nevím. Zeptej se filozofa. Ano - zeptej se svého bratra Filozofického prince, až se zase vrátí na prázdniny. Dluží ti odpovědi na víc otázek."

Hrozivý zamračeně řekl: "Nic dobrého by to nepřineslo. Když jednou začne odpovídat na otázky, nedá se zarazit a za chvíli jsem ještě zmatenější než na začátku. A když mu to povím, dá mi nějakou zatracenou černou knihu, abych si ji přečetl."

"Nesud knihu podle obalu," zabzučel Belsheer.

"Předpokládám, že je to další z tvých průpovědek," řekl Hrozivý s odporem.

"Je. Právě mne napadla." Belsheer vzlétl do vzduchu a začal tančit v složitých vzdušných figurách, vzrušeně bzuče: "Vzpomínám si! Je to už roky, co jsem tu průpovědku slyšel, a přesto jsem si na ni vzpomněl, bratře Kedrigern!" Kedrigern a Bledge si vyměnili spiklenecké pohledy a pak čaroděj řekl: "Dobrá práce, Belsheere. Jsi na správné cestě."

Belsheer se snesl zpátky na svůj hrad na Kedrigernově botě.

"Stále si nemohu vzpomenout na slova Grizziskovy kletby. Průpovědky a moudrá rčení jsou báječná, ale nechtěl bych strávit zbytek života jejich opakováním."

"To je první rozumná věc, kterou jsi řekl," zabručel Hrozivý.

Kedrigern jeho poznámku ignoroval. "Nepolevuj, Belsheere.

Pokračuj." Pak se obrátil na Princeznu a zeptal se: "A co tvoje paměť, má drahá? Vzpomněla sis na něco?"

"Ne, zatím na nic. Ale jsem si absolutně jista, že Velká plazivá odpornost je klíč. Kdybychom si s ní jen mohli promluvit, celá má minulost by se přede mnou otevřela." Natáhla se, aby ho vzala za ruku, a řekla: "Ale co ty? Pro tebe to musí být strašně těžké."

"No, nemám sice cestování nijak moc v oblíbenosti, ale-" "Ne, ne, ne. Já myslela emocionální těžkosti."

"Jaké emocionální těžkosti?" zeptal se Kedrigern naprosto zmatený její poznámkou.

"Jsi ubohý nalezenec. Když ani jeden z nás neznal svůj původ, měli jsme něco společného. Ale až se mi vrátí mé vzpomínky a já se rozpomenu na své rodiče, příbuzné a lidi kolem zámku, na své hračky, silné a krásné prince, kteří se ucházeli o mou ruku, a ty pořád ještě nebudeš vědět, čím jsi vlastně dítě - nebude to pro tebe hrozné?"

Vzal její ruku do své a jemně ji stiskl. Usmál se. "Ani trochu.

Vždycky jsem měl rád záhady," řekl.

Jedenáct

Obdařené děti

Odjeli následujícího dne časně zrána, provázeni srdečným "Gnarfargredarg" starého páru. Všechny trofeje byly bezpečně uskladněny, Sproggartova hlava byla naložena do octa a cestovatelé byli občerstveni klidnou nocí prospanou pod střechem, třebaže zralou na opravu. Zvláště veselý byl Hrozivý, který se těšil na příležitost svést boj se zlými obry.

Bledge jel jako první s Belsheerem tu na obrubě svého klobouku, tu na rameni, ale vždy poblíž svého ucha, do něhož Belsheer bzučel svá moudrá rčení. Hrozivý jel jako druhý a Tergus těsně za ním.

Kousek pozadu jela Princezna a Kedrigern průvod uzavíral.

Byla to tichá družina s výjimkou Belsheera a Bledge, a jejich debata byla soukromá a tlumená. Ostatní byli příliš zaměstnáni svým hladem (Clurt a Vubb jim na snídani nabídli přihřátý zbytek polévky ze včerejška a byli jednohlasně odmítnuti), cvakáním zubů (vzduch byl vlhký a chladný) a svými časnými myšlenkami.

Když se slunce konečně prodralo z mraků, zastavili na břehu potoka, aby se najedli a doplnili si zásoby vody. Neujeli o mnoho dál, když Kedrigern ucítil změnu v ovzduší.

Byl to velice jemný rozdíl - příliš nevýrazný, než aby si ho všiml kdokoliv jiný, Princeznu a Belsheera, u kterých bylo nejpravděpodobnější, že si podobných věcí všimnou, nevyjímaje - ale něco se beze sporu změnilo. Zavětril, ale nic nezjistil. Vytáhl svůj medailon a rozhlédl se po okolí: stále nenašel žádné vysvětlení pro svůj nepokoj. Něco bylo dozajista v nepořádku s magií, ale váhal upozornit své přátele, dokud nevěděl, co přesně. Přimkl se těsněji k Princezně.

Při první známce nebezpečí byl odhodlán vzbouřit ostatní, ať už mu bude jeho zdroj znám nebo ne.

Tolik se soustředil na hlídání své ženy, že si nevšiml Belsheerova příchodu, dokud včela nepřiletěla až těsně k němu. Několikrát mu zuřivě zakličkoval před obličejem a pak zabzučel: "Čáry, bratře Kedrigern! Cítím v ovzduší čáry! Ty to necítíš?"

"Uvědomuji si to už od chvíle, kdy jsme zastavili, ale nedokážu to rozeznat."

"Ani já ne. Ale je to skutečné, to je jisté."

Princezna si povšimla přítomnosti obou čarodějů a zpomalila, aby ji dojeli. Když uviděla Kedrigernův ustaraný výraz a Belsheerovo vzrušené poletování, zeptala se: "Cítíte to taky?"

"Cítíme, sestro Princezno. Je to čím dál silnější."

"Ale nedokážeme určit zdroj."

"Pak se po něm trochu podívám," řekla Princezna, odepjala si plášť a nechala si ho sklouznout z ramen.

"Buď opatrná, má drahá. Může to být něco nebezpečného."

"Budu velice opatrná."

"A jakmile uvidíš něco podezřelého, okamžitě se vrať."

"Vrátím, slibuji."

"Počkáme tady. Belsheere, řekni Bledgemu, aby nechal zastavit," řekl Kedrigern, když Princezna vzlétla nad koruny stromů a stále ve stejné výšce vyrazila vpřed.

Ostatní členové výpravy sesedli z koní, aby vyčkali jejího návratu, a zatímco čekali, připravovali se na možnou hrozbu. Hrozivý dychtil vrhnout se do jakéhokoliv nebezpečí po hlavě. Bledge a Tergus, kteří byli umíněnější, zasypávali Kedrigerna otázkami, na něž jim nedokázal dát konkrétní odpovědi. Belsheer jen vážně bzučel: "Předvídané nebezpečí je poloviční nebezpečí a Varovaný muž je vyzbrojený muž."

Byla to hlučná skupinka, ke které se Princezna po chvíli vrátila.

Elegantně přistála po Kedrigernově boku, složila křídla a přehodila si přes ramena svůj plášť, ignorujíc všechny dotazy, které na ni doléhaly ze všech stran.

"Všechna magie vychází z malého stavení na mýtině před námi.

Je to maličký domeček, ne větší než kurník, ale zdroj je právě v něm," řekla.

"Začarovaný kurník? To je kuriózní! Dokonce i když se proberu všemi svými bohatými vzpomínkami, o něčem takovém jsem jaktěživ neslyšel," zabzučel Belsheer.

"Neříkala jsem, že je to kurník. Je to velké jako kurník. Může to být i dřevník."

"Začarovaný dřevník je taky neobvyklý."

"Pojedeme se tam podívat?" zeptal se Kedrigern.

"Samozřejmě. Možná se nám naskytne příležitost vykonat odvážný čin," řekl Hrozivý. "Připadá vám to pravděpodobné, má paní?"

"Žádné příznaky jsem nerozeznala. Nedokážu ani určit, jestli se jedná o dobrou, nebo zlou magii, vím jenom, že je jí tam velké množství a že její epicentrum leží v té malé chatrči."

"Je zlá, má paní, dejte na mne," řekl Bledge příškrčeným hlasem.

"Jsme tady ve stínu Grotcliffu, kde kdysi dlela neobyčejně zlá ježibaba."

"Už jsme o ní slyšeli," ujistil ho Tergus.

"Možná, že v té chatrči bydlí její tři obří synové," řekl Bledge a zneklidněně se rozhlédl.

"To je nemožné," namítla Princezna. "Tam by se sotva vešlo menší hejno obyčejných kuřat."

"Zapomněla jsi, že je kouzelná, má drahá."

"Dost řeči. Vyrazíme," řekl Hrozivý, vyhoupl se do sedla a popohnal koně po pěšince.

Ostatním nezbylo než nasednout a následovat ho. O několik minut později se dostali na mýtinu, v jejímž středu stála osaměle malá chatrč s propadlou střechou a stěnami ošlehanými větrem. Zastavili na okraji lesa. "Odtamtud jste říkala, že pochází všechna ta magie?" zeptal se Hrozivý. Z tónu jeho hlasu byla patrná nedůvěra.

"Je to tak," přisvědčila Princezna.

Kedrigern si pozoruhodné stavení prohlédl přes Hledáček pravdivého vidění. Pak odložil medailon, protřel si oči a znovu ho pozvedl, aby se podíval pečlivěji.

"Všechno to nezachytí," řekl, schovávaje medailon zpátky pod kazajku. "Je na tom velice mocné zakletí, ale nemohu-" Náhle, bez jakéhokoliv zvuku a doprovodných efektů, z kůlny vylezli tři obři. Každý z nich byl dvakrát širší než celé stavení a desetkrát vyšší než dveře, ze kterých vylezli. Všichni tři dohromady by dokázali zaplnit poměrně rozměrný kravín. Bylo to neuvěřitelné. Ale byli tam a očividně vylezli z něčeho, co bylo stěží dost velké pro tucet kuřat nebo pro jednodenní zásobu dřeva.

Obři vrčeli, řvali a cenili své dlouhé zažloutlé zuby. Mávali sukovitými kyji velikosti trámu a dupáním nohou způsobovali menší zemětřesení.

"Vetřelci!" zvolal jeden.

"Narušitelé!" křikl druhý.

"Nepřátelé! Musí zemřít!" zavyl třetí.

Hrozivý uklidnil svého koně. Vytáhl meč a prohlásil: "Patří mně, čaroději."

"Ne, pokud použijí magii," připomněl mu Kedrigern.

Hrozivého kůň vyrazil přímo proti zlověstnému triu. Obři se v očekávání jeho útoku rozestavili a připravili si kyje, vydávající při tom potěšené a dychtivé zvuky.

"Odvážný chlapík. Proti těm třem nemá nejmenší šanci," zabzučel Belsheer.

"Neměli bychom něco udělat?" zeptala se Princezna.

"Pár šípů v kůži by je trochu zaměstnalo," navrhl Tergus, sesedl a připravil si luk.

"Pomoz mu, mistře Kedrigerne! Zachraň nás!" zabědoval trpaslík.

"Domluvili jsme se tak, Bledge. Zavázal jsem se, že pokud obři nepoužijí magie, nebudu se do toho vměšovat."

"Čestný muž si raději zlomí nohu, než by porušil slovo," zabzučel Belsheer.

"Ale ty stvůry rozmáčknu Hrozivého prince jako malinu," namítl trpaslík. "Co bude s Dobrou Glynfynyn, když takhle skončí?"

Kedrigern ho gestem ruky uklidnil. "Jestli to jsou opravdu synové Kropenaté ježibaby, máme méně důvodů ke starostem, než to vypadá. Nech nás sledovat boj a do ničeho se neplet'."

"Určitě víš něco, co jsi nám neřekl," řekla Princezna a podezíravě se na něj podívala. Usmál se, ale neodpověděl.

Hrozivý se mezitím přiblížil k prostřednímu z obrů. Jeho kůň se na poslední chvíli stočil doleva a Hrozivý jediným úderem Embrenoru vykuchal krajního obra. Zatímco se otáčel, aby zaútočil na zbývající dva, prostřední obr se rozpráhl kyjem k strašnému úderu.

Kyj však přistál na hlavě jeho nešťastného bratra a roztříštil mu ji jako meloun. Když uviděl, co udělal, hrozně se rozběsnil. Odhodil kyj a začal zuřivě poskakovat, mávat pěstmi, trhat si vlasy a řval při tom ohlušujícím basem. Hrozivý se s ním vypořádal jediným úderem.

Zatímco na to ostatní překvapeně hleděli, Kedrigern klidně poznamenal tónem, jakým se pokazuje na nějaký zajímavý detail scenerie: "Kropenatá ježibaba měla tři obři syny, na které delegovala dary neopatrnosti, nemotornosti a mrzutosti. Myslím, že to byli oni."

Princezna se zatvářila znechuceně. "Co za strašnou ženskou to musela být."

"Opravdu hrozná," přisvědčil Kedrigern. Zamával Hrozivému, který mezitím sesedl z koně a obhlížel své dílo. Princ mu v odpověď pokynul mečem. Zářil a jeho krok byl svižný a energický.

Belsheer usedl na Kedrigernově rameni a poznamenal: "Zdá se, že ten chlapík dělá hrdinské skutky opravdu rád."

Bledge, který byl potěšen skoro stejně jako princ, řekl: "Zachrání mou paní a všechny nás osvobodí od hrozby Velké plazivé odporosti. Zabije obludu jediným mocným úderem. Ted' už jsem si tím jist."

Kedrigern přikývl. "Rád s tebou souhlasím. Není to sice přesně to, co měl na mysli, když jsme vyrazili, ale vypadá to, že svůj názor změnil."

"Musíme mu připomenout, aby se držel zpátky, než si s tou věcí promluvíme," řekla Princezna.

"Pokud to bude nutné. Možná postačí pouhý pohled na ni, aby se ti paměť vrátila."

"A mně taky!" zabzučel Belsheer.

"Pohled na Velkou plazivou odporost obvykle způsobuje, že se lidem dělá špatně od žaludku," informoval je Bledge. "O vlivu na paměť nic nevím."

"Nesmíme ztrácet naději," řekl Kedrigern.

Belsheer měl příhodnou průpovídku vždycky po ruce. "Naděje je dobrá snídaně, ale špatná večeře."

"Nějaké optimističtější přísloví bys neznal?" zeptala se Princezna.

"Ted' mě zrovna žádné nenapadá. Možná si vzpomenu, až uvidím obludu."

Bledge se zářivě usmál a řekl: "A co třeba Naděje je vždycky lepší než zoufalství?" "Velice dobře, Bledge. Tohle se mi líbí," řekla Princezna.

Hrozivý už se mezitím přesvědčil, že další problémy s obry nehrozí, a zavolal na ostatní, aby se k němu připojili. Všichni mu poblahopřáli k jeho vítězství, což odbyl skromným mávnutím ruky.

Bledge a Tergus však nebyli k utišení. Ve svých počtech neskrblili superlativy a princ je nakonec musel

zarazit přísným pohledem a rozhodným gestem ruky.

"Žádný hrdinský čin to nebyl," řekl. "Pravda, byli tři, a byli tak velcí, že by se museli sehnout, aby prošli velkou bránou Kallopane, ale já měl kouzelný meč Embrenor, který mi zaručuje, že se svým protivníkům vždy ve všem vyrovnám."

"Znamená to, že musíš vždy vyhrát?" zeptal se Tergus.

Hrozivý ho zpražil pohledem. "Samozřejmě, že ne. To by byl podvod. Kouzlo mého meče mi zaručuje čestný boj. Víc ani nežádám."

Zatímco ostatní mluvili, Kedrigern a Princezna sesedli z koňů a studovali rozpadající se chatrč zblízka. Tucet kroků stačilo na to, aby ji celou obešli, a když to udělali, stanuli před otevřenými dveřmi.

Uvnitř vládla neproniknutelná tma.

"Na to místo bylo vynaloženo pozoruhodné množství magie.

Cítíš to?" zeptal se Kedrigern.

"Jistě. Ale i tak s těžší věřím tomu, že ti tři obři opravdu byli uvnitř a protáhli se těmito dveřmi."

"Taková zařízení nejsou mezi čaroději nijak zvlášť vzácná.

Když potřebuješ hodně místa uvnitř, ale nechceš přitahovat pozornost, postavíš si dům, který je uvnitř větší než venku. Arlebarův dům byl podobného druhu, jestli si vzpomínáš."

"Ano, ale byl to pořád dům. Tohle je sotva kůlna."

"Kropenatá ježibaba musela mít uvnitř něco velice cenného, když to tak dobře chránila. Zajímalo by mne..." řekl Kedrigern, poškrábal se na hlavě a zamyšleně se zadíval do tmy uvnitř.

"Tak počkat, Keddie!"

"Má drahá, pomysli na to, jaká je to příležitost."

Princezna se zatvářila ustaraně. "Myslíš, že bychom mohli?"

Může to být strašně nebezpečné."

"Ale můžeme se jednoduše otočit a jít pryč?"

Krátce se nad tím zamyslela a pak pomalu zavrtěla hlavou. Natáhl se a vzal ji za ruku.

"Udělám nad námi ochranné kouzlo a můj medailon nám také pomůže. Jen se mě pořád drž."

"Budu," slíbila.

Kedrigern vyslovil kouzlo a pak vešli do temného otvoru. Ještě slyšeli, jak za nimi Bledge a Belsheer řekli: "Čím větší člověk je-" Stáli na chodbě, která se před nimi táhla do nedohledna. Princezna se ohlédla přes rameno a překvapeně vykřikla, když uviděla, že se chodba táhne do nedohledna i v opačném směru.

"Zůstaň stát, kde jsi," řekl jí Kedrigern. "Než se vydáme dál, chci si zabezpečit, abychom se odsud zase dostali."

"Prosím, udělej to," řekla Princezna, svírajíc pevně jeho ruku.

Na okamžik se soustředil s očima zavřenýma, pak hlasem sotva silnějším než šepot vyslovil kouzlo. Při posledním slově ukázal dolů.

Podlaha pod jejich nohama jasně zazářila a pak pohasla. Udělali několik kroků vpřed a pak se ohlédli na své stopy, zářící slabým světlem na kamenné dlažbě.

"Teď se můžeme pustit do výzkumu. Až se budeme chtít vrátit, stačí, když se znovu postavíme na své otisky, uděláme jeden krok pozpátku a budeme venku."

Až na skutečnost, že se zdálo, jako by vedla v obou směrech do nekonečna, vypadala chodba na první pohled docela obyčejně, jako galérie v nějakém velkém hradě s mnoha místnostmi. Po obou stranách se střídaly dveře a zastřená okna, kam až dohlédli. Na oknech ani dveřích rovněž nebylo nic zvláštního, stejně jako na stropě a podlaze.

Chodba byla dost široká, aby jí mohli bez potíží procházet bok po boku, a strop byl dost vysoko, než aby se ho mohli dotknout nataženými prsty. Dveře a okna byla těsně za sebou.

Poté co prošli kolem tuctu takových, Princezna se zastavila.

Zamračila se a zatvářila se ustaraně.

"Něco mi tu neseď," řekla. "Světlo sem proudí zpoza závěsů z obou stran pod stejným úhlem." Kedrigern jen přikývl, a tak pokračovala: "A ty dveře, ty musí vést do velice malých přístavků, protože kdyby za nimi byly místnosti, bránily by světlu, aby proudilo okny."

"Je to začarované místo. Není umístěno nikde konkrétně a normální zákony světla, stínu a perspektivy se na něj nevztahují."

"Pokud není nikde konkrétně, kde vlastně je?"

"Nikde konkrétně. Je částečně všude, ale ne přesně všude."

Princezna se na něj podívala ještě ustaraněji. "To je zajímavé, dokonce i na kouzelné stavení. Kropenatá ježibaba musela být velice mocná."

"Byla, ale tohle není její dílo. Muselo ji stát spoustu magie, než se vůbec dostala dovnitř. Je to Velká chodba."

"Co že to je? A kam to vede?"

"Nevede nikde. Je už všude. Má okna a dveře, které se otevírají do každého okamžiku života všech lidí, kteří kdy žili, žijí nebo budou žít."

Princezna mu stiskla ruku. "Pojďme raději odsud!"

"Má drahá, pomysli na tu příležitost!" namítl Kedrigern. "Když najdeš správné okno, uvidíš sama sebe jako dítě. Uvidíš své rodiče, své příbuzné a své dětské kamarády, ochotné sluhy i oddané poddané, milované zvířecí mazlíčky. Tvé vzpomínky se ti zase vrátí!"

Zaváhala, pak zavrtěla hlavou a zatáhla ho za ruku. "Ne. Ta chodba je příliš dlouhá. Je v ní příliš mnoho oken. Jak můžeme najít ta, která se otevírají do našich životů?"

"Otevírají se tam všechna. Neptej se mne proč, ale ať se podíváš z kteréhokoliv okna - nebo do něj - uvidíš vždy událost ze svého života."

"A co ty dveře?"

"Kdybys chtěla vstoupit do určitého okamžiku a něco změnit, musíš projít těmi dveřmi - ale nevím, jak by ses odtamtud zase dostala."

A kdyby ses setkala se svým druhým já- "Víc už mi nemusíš říkat. Ke dveřím se vůbec nepřiblížím. Ale možná bych se mohla podívat do okna. Aspoň do jednoho."

Stále se jednou rukou pevně držíc Kedrigerna, Princezna se natáhla a volnou rukou pomalu odhrnula záclonu. Podívala se ven - nebo dovnitř - a překvapeně vykřikla.

"Co se děje?" zeptal se Kedrigern.

"Copak to nevidíš?"

"Nevidím nic."

"No, jsem tam já... doma u krbu... jenže jsem stará. Mám úplně bílé vlasy a sedím ve velkém křesle s nohama na podnožce a přes sebe mám přehozenou vlněnou přikrývku. Jsem velice stará."

"Vypadáš na svůj věk dobře?"

Podívala se znovu, pozorněji, a pak řekla se znatelným uspokojením v hlase: "Ano. Vypadám velice důstojně. A bystře, řekla bych."

"To je potěšující."

Ustaraně se na něj podívala. "Ale kde jsi ty?"

"Pravděpodobně někde riskuji krk pro nějakého klienta. Nebo jsem ve své pracovně. Nebo venku okopávám byliny."

"Cítila bych se lépe, kdybych tě tam viděla."

"Okno se týká tebe a ty jsi sama."

"Možná bych přece jen mohla zkusit ještě jedno," řekla Princezna a odtáhla Kedrigerna k dalšímu oknu. Odhrnula záclony, tentokrát už docela sebevědomě, podívala se a zvolala: "To je velké schodiště! A tamhle jsem já jako malá dívenka. Musely mi tehdy být asi tak čtyři roky. Vidiš mne?"

"Běda, nevidím."

"To je škoda. Byla jsem hezké dítě. A měli jsme báječný hrad."

A tamhle je moje sestra, hned za mnou. Taky docela hezká, pokud se ti líbí naducané cukrové obličejíčky. Ale co to...?" Princezna zalapala po dechu, sevřela Kedrigernovi křečovitě ruku prsty drtícím stiskem a zvolala: "Ona do mne strčila! Shodila mne dolů z velkého schodiště!"

Po všechny ty roky jsem věřila, že to byla nehoda, ale ...ona do mne strčila!"

"Tvoje sestra?"

"Moje vlastní sestra. Strčila do mne. Shodila mne dolů ze schodů," zopakovala Princezna tvrdým,

mrazivým hlasem.

"Politováníhodné. Řekl bych, že už jsme viděli dost, má drahá."

"Ještě jedno," řekla. "Jen ještě jedno a pak už půjdeme." Sáhla po zácloně dalšího okna, ale pak zaváhala a obrátila se na Kedrigerna.

"Proč se taky nepodíváš?"

"Opravdu nemyslím-" "Ale no tak. Jenom jedno. Bude tě to mrzet celý život, když to neuděláš."

"Nechci se hrabat ve své minulosti."

"Možná uvidíš svou budoucnost. To ty jsi trval na tom, abychom sem šli. Byl to tvůj nápad."

"Ano, ale ty chceš, aby se ti vrátily vzpomínky. Já ne."

"Jako čaroděj jsi sám sobě povinen zjistit, jak tohle místo funguje."

Je to příležitost pro odborný růst."

Kedrigern se zatvářil nešťastně jako člověk zahnaný do kouta.

Po neúspěšném pokusu vymyslet nějaký protiargument zamumlal: "Když to stavíš takhle, nemohu ti odporovat. Tak jen jeden rychlý pohled," řekl a odtáhl záclonu z nejbližšího okna.

Scéna, kterou uviděl, byla šerá, osvětlená světlem jediné svíčky, a chvíli mu trvalo, než rozeznal všechny podrobnosti. Na jednoduchém nízkém lůžku ležela postava. Svíčka stála na stolíku v hlavě postele a v jejím mihotavém světle Kedrigern rozeznal své vlastní rysy. Jeho rty se pohybovaly a neklidně házel hlavou ze strany na stranu jako člověk tížený noční můrou nebo v horečce. Náhle jeho pozornost upoutal pohyb v nohou postele, a když se podíval pozorněji, uviděl postavu, která se skláněla nad jeho spícím tělem. Její vzhled mu byl povědomý: vysoká a štíhlá, v temném plášti s kapuci staženou do očí, v jedné bledé ruce svírala kosu. Kedrigern rázným pohybem zatáhl záclonu a ucouvl od okna.

"Co jsi viděl? Je všechno v pořádku?" zeptala se Princezna.

"Ano, ano - docela v pořádku. Viděl jsem sám sebe, jak spím, to je vše."

"Doma? Ve své posteli? Byla jsem tam já?"

"Ne, byla to cizí postel. Cizí pokoj. Myslím, že nějaká hospoda."

"Jsi určitě zklamaný. Ale alespoň jsi neviděl, jak tě vlastní sestra sráží ze schodů. Chceš zkusit další okno?"

"Ne. Myslím, že bychom už měli jít."

"Ještě jedno a pak půjdeme." Princezna odhrnula záclonu z nejbližšího okna a podívala se do něj. Pak se obrátila na Kedrigerna a v očích měla ustaraný výraz. "Teď vidím nás oba. Díváme se tímto směrem a o něčem diskutujeme. Ostatní jsou vzadu. Musí to být z doby za několik minut, hned jak vyjdeme ven."

Znovu se obrátila k oknu. "Ano, je to tady. Držíme se za ruce a ty děláš ochranné kouzlo."

Teď jsi ho dokončil. Nyní vykračujeme kupředu-" Strhl ji za ruku, až se zapotácela. S výkřikem: "Rychle pryč!" ji vlekl chodbou k jejich otiskům nohou na podlaze. Postavili se na ně zrovna ve chvíli, kdy se dveře začaly otevírat, a jediným krokem zpět se dostali ven před chýši, zadýchaní ze svého kvapného útěku. Za sebou uslyšeli hlas Belsheera a Bledgeho, který říkal: "-z tím větší výšky dopadne."

"Ano, ale nejprve ho někdo musí srazit," namítl Hrozivý.

"Nemyslím, že bychom se o tom měli zmiňovat ostatním," zašeptal Kedrigern. "Raději zapečetím vchod. Je příliš nebezpečné nechat ho otevřený."

"Co by se stalo, kdybychom se tam uvnitř setkali sami se sebou?"

"Jedna naše dvojice by zmizela. Možná obě. Možná by bylo anihilováno vše. Je to velice mocná magie, co tam působí."

"Zapečet' je pořádně," řekla Princezna.

Dvanáct

Úvahy o všem možném

Na noc se utábořili v pohodlné suché jeskyni asi dvě stě kroků od malého vodopádu, který dodával jejich odpočinku příjemné zvukové pozadí. Nálada byla všeobecně veselá. Za sebou měli děsivé události a překážky, které všechny úspěšně překonali, a cíl byl už nedaleko: Bledge je ujist'oval, že když pojedou rozumnou rychlostí a pokud je nic dalšího nezdrží, dorazí do Glynfynynina hradu zítra před setměním.

Všichni se vynasnažili, aby se večere vydařila. Tergus nalovil a připravil ryby, Bledge vyhledal chutné kořínky a bobule a Kedrigern vhodné byliny. Belsheer je při večeři oblažoval optimistickými pořekadly na taková témata, jako je odpočinek, jídlo, píle a spolupráce; Hrozivý a Kedrigern potom vyprávěli příběhy. Princezna večer ukončila směskou líbezných písní v doprovodu Belsheerova bzučení.

Spali nerušené a před východem slunce už byli zase na cestě.

Příjemné pocity z minulého večera se rychle rozplynuly v ranním chladu a mlze. Včerejší veselost jim náhle připadala jako nepatřičná lehkomyšlnost. Konverzace byla jednoslabičná a bručivá a omezovala se jen na to nejnezbytnější. Jak jeli, byl každý z poutníků soustředěn na své vlastní pochmurné myšlenky.

Princezna: Moje vlastní sestra. Nemožné. Jenže - viděla jsem to. Na vlastní oči. Strašný pohled. Mohla jsem si zlomit vaz. Modřiny od hlavy až k patě. Celé týdny modrá jako švestka. Stěží jsem se hýbala. To si pamatuji velice dobře. Moje vlastní sestra. Pořád žádná jména. Matka, otec, tajně zlořilá sestra - všichni bezejmenní. Vlastně si nevzpomínám ani na obličej.

A co ten pád do hradního příkopu? Taky sražena? Těžko říct.

Pravděpodobně ano. Ve světle toho, co vím teď. Skoro jsem se utopila.

A ty parohy. Také jen o vlas. Nesmím na to myslet. Jsem možná jen zaujatá. Ta darebačka. Ne.

Počkejme si na Velkou plazivou odpornost.

Pak bude všechno jasné. Minulost jako otevřená kniha.

Jména, tváře, místa. Už žádné tajemství.

Měla bych si to rozmyslet. Tajemství nemusí být na škodu.

Mrtvola číhá v každé skříni. Co když byli všichni jako ona? Rodina démonů. Raději to nevědět. Nechat to spát et cetera. Hodit to za hlavu.

Možná by to tak bylo nejlepší.

Ne. Nemožné. Co potom já? Krev musí promluvit. U sestry jsem se mohla mýlit. Špatné světlo. Hra stínů. Mohl to být kdokoliv.

Nemotorný sluha. Nespolehlivý dvořan. Má vlastní vina. Nebo její.

Černá ovce bývá v každé rodině. Jaké rodině? Možná náš rod už vyhynul.

Vyhuben Velkou plazivou odporností. 'Rodinná tragédie.' Tak to táta řekl. Sestra odvečena? Dobře jí tak.

Takhle nesmím uvažovat. Loajalita k rodině. Krev není voda.

Ale jaká krev? Určitě královská. Jako Kallopane. Proč ne? Sariax, Jussibee, všechny ty rozmazlené děti.

Hu. Tak zlé to zase není. Hrozivý jako můj bratranec, příbuzný nebo něco takového. Krasavec taky.

Zbožný, Filozofický a všichni ostatní. Příjemní lidé.

Náhle zjistila, že opět jede po Kedrigernově boku. Vytrhla se z úvah a řekla: "Právě mne napadlo, že bych mohla být spřízněna s královským rodem Kallopane."

"Opravdu? A proč si to myslíš?"

"No, našel jsi mě v Ponurém močálu, vzpomínáš?"

"Samozřejmě, že ano. Byl to nejšťastnější den mého života."

"Mého také," odpověděla. Zamilovaně se usmáli jeden na druhého a pak Princezna pokračovala:

"Příštího roku jsi na stejném místě našel Krasavce. A byl taky ropuchou."

"To byl."

"Cožpak to nenaznačuje určité spojení mezi námi dvěma? Není příliš pravděpodobné, že by se princ a princezna mohli proměnit v ropuchy a skončit na stejném místě pouhopouhou náhodou."

Kedrigern zavrtěl hlavou. "Ne, na náhodu to nevypadá. Ale není to ani důkaz rodinné spřízněnosti. Už jsem se na to informoval.

Vypadá to, že jedna část Ponurého močálu je něco jako shromaždiště obětí bahenních vil, zvláště těch, které byly proměněny v ropuchy.

Má zajistit jejich vytržení ze známého prostředí a oddělení od jejich blízkých a eventuální pomoci.

Možná že jsi spřízněna s Kallopane, ale žádný zvláštní důvod pro to neexistuje."

Princezna posmutněla. "Ach."

"Je mi to líto, má drahá. Ale pokud se ohledně Velké plazivé odpornosti nepleteš, dozvíme se pravdu velice brzy."

"Ano," řekla a zamyšleně se vrátila na své místo v průvodu.

Hrozivý: Meč, řekl bych. A lehké brnění. Helma a kyrys postačí.

Nic víc. Důležitá je rychlost. Snad nevydechuje oheň a jedovaté páry. Dostat se co nejbliž a najít slabý bod. Jeden rychlý úder. Další práce hotová. Udělat to co nejrychleji, než čaroděje napadne, že bych mohl potřebovat pomoc. Všechna sláva bude moje. K čemu je čaroději sláva? Vše, po čem touží, je zlato. Zabíjet zloduchy je práce pro nás, pro hrdiny. Osvobozovat vězně. Zachraňovat krásné panny. A co dál? Oženit se? Musím si dávat pozor. Na to je ještě moc brzy. Pořád jsem ještě nevykonat svůj velký čin. Možná jednou. Teď ještě ne. Skončit jako Krásný. Žádné turnaje, žádné výpravy, žádné velké činy, nezajímat se o nic než o svou ženu. Ztracený muž. Musím se poučit z jeho příkladu.

Dobrá Glynfynyn. Zní to hezky. Dobrá ve smyslu 'Lahodící oku'? 'Příjemného chování'? Nebo snad dobrá jako ucházející? 'Nic moc'? Raději bych to měl zjistit, než bude pozdě. Do ničeho se nezaplést. Zabít obludu, zasalutovat a zmizet v rudém kotouči zapadajícího slunce, jak nejrychleji to půjde. Lituji, ale já jen zabírám obludy, na svatbu se nezdržím. Vzdálené obzory čekají. Volají mne další cíle.

To je osud. Někde na mne čekají celé hordy oblud a zlosynů. Možná i panny lahodící oku.

Čest a sláva. Sláva zavazuje. Možná je to místní zvyk. Zachránils ji, tak se s ní ožeň. Jinak jsi křivopřísežník a loupeživý rytíř. Čest a sláva se rozplynou v dým. Znevážen a zapuzen. Všichni budou proti mně.

V takových věcech je lépe mít jasno. Raději se zeptám čaroděje.

Taky vyzpovídám trpaslíka. Přesný a vyčerpávající popis, jinak ať si zabije obludu sám. Ech, plané hrozby. Napadne ho to? Musím být opatrný.

Kedrigem byl už podruhé toho rána vytržen ze svých myšlenek, tentokrát náhlým zjevením Hrozivého a jeho nečekanou otázkou: "Je zvykem, aby si člověk vzal princeznu, kterou zachrání, mistře Kedrigeme?"

"Nemyslím, že by to bylo pevné a všeobecně platné pravidlo, Hrozivý."

"Jak si mám být jist, že zrovna v zemi Dobré Glynfynyn neplatí?"

Nechci se ještě oženit."

"Proč ne? Roky na to máš."

"Jméno jako 'Hrozivý' zavazuje. Jsem povinen vykonat velké činy a prožít život plný dobrodružství.

Ženatý muž už toho většinou moc neprožije."

"To je nesmysl. Já jsem ženatý a prožil jsem spousty dobrodružství.

Mnohem víc, než o kolik bych stál," odpověděl čaroděj popuzeně. "Moje žena rovněž prožívá dobrodružství. Oba jsme přece na tvé výpravě, ne?"

Hrozivý dopřál té skutečnosti čas, aby se usadila, a pak připustil: "Ano, ale ty jsi čaroděj. Od tebe se to čeká."

"Ty jsi hrdina. Od tebe se to čeká taky."

"To je přesně to, o čem mluvím," řekl Hrozivý. "Musím být k dispozici pro slavné činy a odvážné záchrany, kdykoliv pro ně vyvstane potřeba. Velký bojovník a válečník se na sebe musí dívat jako na veřejný majetek. Nemůže být sobecký."

"Sobecké je nechávat krásné princezny, aby se ploužily po palácích neprovdané," opáčil Kedrigem. "A je to i nebezpečné. Pokud se neprovádají a nemají potomky, dochází k politickým nepokojům, dynastie se rozpadají, objevují se uzurpátoři, vznikají války - spousta potíží pro všechny."

"Krásná princezna přece nemůže mít problémy najít manžela."

Kedrigem zavrtěl hlavou. "Problém je najít vhodného manžela.

Jen tak někdo to být nemůže. Možná, že to tak funguje v pohádkách, ale já mluvím o reálném světě.

Když se krásná princezna provdá za někoho nevhodného... vezmi si třeba Mazoobu a Daragila. To je výborný příklad."

"O Daragilovi jsem slyšel. Byl to velký barbarský bojovník, že?"

"To byl. Jeden zlý černokněžník zaklel Mazoobu a Daragil ho s pomocí kouzelného meče přemohl a kouzlo zrušil; to je dokonale typická situace. Mazooba trvala na tom, že se za něj provdá. Všichni její rádcové byli proti tomu, ale ona neustoupila. Velice tvrdohlavá žena to byla, ta Mazooba. A Daragil byl v těch dnech velice impozantní představitel svého druhu. Potíž byla v tom, že nevěděl vůbec nic o vedení

království. Pokud šlo o to zabít obludu nebo přetnout obra vedví, byl tím nejvhodnějším člověkem, ale když měl sestavit státní rozpočet nebo uspořádat oslavy, nedokázal o moc víc než hledět do země a vrčet. Nějaký čas to tak fungovalo, protože se o veškerá rozhodnutí a projevy postarala Mazooba a Daragil jen jednou za čas vyjel do války s tím nebo oním. Ale pak Mazooba zemřela - druhotný účinek zakletí, říkal doktor - a všechno zůstalo na Daragilovi.

Neměl ani nejmenší ponětí, co by měl dělat, a poradit se mu nikdo neodvážil, protože se každý bál, že bude rozsekán na jemno nebo roztlučen na kaši. S královstvím to šlo rychle z kopce a Daragil ztratil veškerou vážnost - lidé ho začali přezdívat 'Přihloupilý Darry' - a jeho děti jsou takoví protivní spratci, že je v jednom kuse někdo zaklíná...

prostě chaos, naprostý chaos. Pokud se s Dobrou Glynfynnyn neoženíš, potká stejný osud i její království. Copak bys něco takového mohl dopustit?"

Hrozivý nad jeho otázkou chvíli dumal a pak řekl: "Myslím, že ne. Ale bude Dobrá Glynfynnyn očekávat, že napříště omezím své hrdinské aktivity jen na naše království?"

"Jak to mám vědět? Nikdy jsem se s tou dámou nesetkal. Proč se nezeptáš Bledgeho?"

Bledge: Měl jsem štěstí. Správný chlap, ten Hrozivý. Zachránil mi kůži, to je jisté. Vysvobodí nás. A když ne on, tak čaroděj určitě.

Pěkná práce, to s těmi obry. I se Sproggartem. Jenže Velká plazivá odpornost je větší než obři a zlovolnější než Sproggart. A záludná.

Může je porazit oba. Strašná představa. Co potom? Roznese se to.

Dalšího hrdinu už nenajdu. Ani čaroděje. Je mi líto. Moc práce. Už musím běžet. Těžko jim to vyčítat. Mohl bych se odstěhovat do Kallopane.

Pro chytrého trpaslíka se práce najde vždycky. Ochotný k cestování, obratný kejklíř. Dobrý s jedy. Loajální. Na výši.

A když zvítězí, bude svatba. Slavná. Jaký asi bude pán?

Bledge přicválal na první Hrozivého zavolání. Když se připojil k čaroději a bojovníkovi, Hrozivý se zatvářil zmateně. Nakonec to byl čaroděj, kdo ho oslovil.

"Pověz nám, Bledge, je Dobrá Glynfynnyn vdaná?"

"Ne, mistře Kedrigerne, a je to div, že ještě není. Tak skvělá dáma-" "Skvělá? Víš to určitě? Žádné dvojsmysly, Bledge," přerušil ho Hrozivý.

"Můj Hrozivý princi, ona je dokonalost sama! Krása nesmírná!

Půvabná postavou, pózou i pohyby je má přesladká paní Glynfynnyn!"

ujistil ho Bledge v náhlém záchvatu aliterace.

"Jestliže je Glynfynnyn půvabná, proč se tak nepřezdívá?"

"Je rovněž cudná a zdrženlivá, skromná jako fialinka a dvakrát tak krásná. Kterýkoliv muž by rád riskoval život pro jediný její úsměv. A získat její ruku..." Bledge němě rozhodil ruce, neschopen vyjádřit takové blaho slovy.

"Hm, má tedy být její ruka odměnou pro hrdinu, který zabije Velkou plazivou odpornost?" zeptal se Kedrigern a Hrozivý vyhrkl: "Musím?"

"Očekává se to od tebe, můj statečný princi," řekl trpaslík.

"Víš to určitě?"

"Přečtu ti prohlášení." Bledge sáhl do své kazajky a vytáhl svitek pergamenu. Byl to velice malý svitek. Rozvinul ho a začal ho pečlivě studovat, běže prstem po hustě psaných řádcích. "Tady se to říká... ne, tady... myslím... možná, že tady... ne..."

"Mohu se podívat?" zeptal se Kedrigern. Bledge mu svitek podal.

Čaroděj si ho podržel na délku ruky od očí, pak si ho přiblížil, znechuceně zavrtěl hlavou a řekl: "Znám sedmašedesát různých písem, některé dokonce ani ne lidské, ale tohle je absolutně nerozluštitelné.

Dokonce ani Hledáček pravdivého vidění to nedokáže rozšifrovat.

Je to horší než to nejhorší, co kdy napsal Osmor Nahý."

Belsheer: Čím dál hůř. Zima. Únava. Křídla mám jak suché listy.

Musím být ostražitý. Nepřestávat myslet na pořekadla. Z bolesti se rodí úspěch. To není moc povzbuzující. Ale neumdlévat. Vzpomínat si na kouzla. Na zaklínadla. I to Grizziskusovo se mi snad

vybaví.

Jen vytrvat. Neklesat na mysl. Bystrá mysl vše překoná. Na to bych nesázel. Myslet. Cogito ergo nejsem včela. Zatím nejsem. Ale cítím nutkání. Vosk. Med. Bože, chraň naši nejmilostivější... Ne. Musím se vzepřít. Držet myšlenky na uzdě. Nemyslet na jetel. Rozmarýnu.

Maliny. Dost. Každá včelka pozná svůj... ne. Něco jednoduššího.

Dětské říkanky. Královna seděla na trůně, jedla chléb s med- Zatraceně.

Raději se vrátím k pořekadlům. Bude to jistější.

"Osmor Nahý? Písař?" zeptal se Bledge.

"Ne, král. Velice nešťastný muž, zničený svou vlastní kaligrafií; nebo spíš vlastní kakografií."

"Jak se to stalo? Pro prince by to mohlo být užitečné vědět," řekl Hrozivý.

"Vlastně to ani nebyla jeho vina. Osmor byl postižen velice citlivou pokožkou a stále se to zhoršovalo, takže ve svých třinácti letech už vůbec nebyl schopen nosit žádný oděv. Ubohý hoch spal ve vaně s mlékem a chodil nahý, jak byl den dlouhý. Odtud jeho přídomek.

Byl také mimořádně stydlivý, a proto nesnesl, aby ho někdo viděl. Vládl prostřednictvím psaných vzkazů. Ale jeho rukopis byl tak špatný, že ho nikdo v království nedokázal rozluštit. Výsledek byl přirozené chaos v paláci, nepokoje mezi dvořany a zmatek mezi lidem. Nakonec skupina šlechticů převzala ze zoufalství veškerou moc."

"Uzурpovali si moc pomazaného krále?" zvolal Hrozivý a jeho ruka sevřela jílec meče tak pevně, až mu klouby na prstech zbělely.

"Bojím se, že ano. Ale k násilí nedošlo."

"Na tom nesejde, rebelie musí být potrestána. Jakmile bude obluda, jež sužuje Dobrou Glynfynnyn, zabita-" "Půvabnou Glynfynnyn, můj princi," připomněl mu Bledge.

"-musím okamžitě vyrazit Osmorovi na pomoc." Hrozivý se obrátil na trpaslíka a vysvětlil mu: "Jako ochránce práva musím být neustále k dispozici. Chápej, nemohu si dovolit žádné závazky."

"Než se do toho pustíš, nech mě, abych to dopověděl," řekl Kedrigern. "Ta rebelie proběhla velice klidně a pokojně. Osmor ani nevěděl, že k ní došlo. Co se ve skutečnosti stalo, bylo to, že se šlechtici jednoho dne sešli, rozhodli, co je třeba udělat, pak to sepsali formou příkazů a opatřili královskou pečeti."

"Uzурpátoři!" zasyčel Hrozivý mezi těsně sevřenými zuby.

"Pravda je, že království prosperovalo. Šlechtici pracovali až do úmoru a všechnu slávu za to sklídil Osmor. Lidé ho oslavovali.

Jejich smutek byl takřka neutišitelný, když Osmor nakonec zemřel."

"Proradně zavražděn."

"Zemřel na prochazení. Vypadalo to, že vydal instrukce, že do královských komnat nemá být dodáváno žádné další palivové dříví, takže mléko v jeho vaně nemohlo být zahříváno. Alespoň se všem zdálo, že tak to na jeho vzkazech stojí. Několik šlechticů mělo dojem, že se jednalo spíš o požadavek na nové šachy, a jiní zase soudili, že je to příkaz k uvalení daně na vlnu, a lord kancléř byl dokonce přesvědčen, že je to satirická báseň na sousedního krále. Když se zeptali Osmora, rozzuřil se a křičel: 'Máte mé příkazy, tak je vyplňte!' A tak udělali to nejlepší, co uměli. Zastavili mu přísun dříví, nechali mléko v jeho vaně vychladnout, zvedli daň na vlnu a pustili do oběhu nějaké posměšné epigramy o sousedním králi. Ubohý Osmor do týdne zemřel."

"Zrazen svou šlechtou," zavrčel Hrozivý.

"Zničen vlastním rukopisem. Ale nemusíme se trápit nad tím, že to prohlášení je nečitelné, když nám Bledge může říct jeho obsah.

Můžeš, Bledge?"

"Samozřejmě, že mohu, dobrý čaroději," řekl trpaslík. "Když se má paní narodila, její rodiče rozhlásili, že vítěz nad Velkou plazivou odporností, která sužuje jejich království, bude poctěn trojím způsobem: dostane ruku jejich dcery, bude odměněn pěti tisíci zlatými korunami a bude nazýván Osvoboditelem země a pánem Hor mrzutostí. Ačkoliv král a královna již zesnuli, nabídka stále trvá."

"Pět tisíc korun? Za to bych mohl vyzbrojit celou armádu bojovníků - a vypravit se s ní do světa konat slavné činy," řekl Hrozivý se zasněným výrazem na tváři.

"Pět tisíc korun? Čaroději nikdy nikdo nenabídne pět tisíc korun," řekl Kedrigern. "Čaroděj obvykle

dostane prsten nebo měšec s několika mincemi."

Hrozivý se posměšně zasmál: "Což je víc, než si zpravidla zaslouží."

Čarodějové nedělají nic, než mávají rukama a něco při tom nesrozumitelně mumlají. To hrdinové potí krev a nastavují svůj krk."

Kedrigern se na něj podíval a oči se mu zúžily: "Čerta starého o tom víš, synku. Zkus zaklínat, když ti hladový démon slintá na boty, kolem tebe se uzavírá magická mlha nebo ti před obličejem mává kosou Smrt. Tak ty si myslíš, že hrdinové to mají těžší, co? Ještě chvíli mi o tom povídej," zasyčel.

Tergus: Impulzivnost. To byl vždycky můj problém. Ukvapenost.

Mohl jsem si to trochu promyslet. Nebylo to tak zlé. Jeden den tvrdé práce, třináct let spánku. Žádné honění. A nezávislost. Nikdo mi nerozkazoval. Nemusel jsem honit obludy. Ani bojovat s obry. Při tom člověk může dojít k úrazu. Vážnému.

Na druhé straně, setkat se s novými lidmi je příjemné. Předtím jsem potkával jen zvířata. To si člověk moc nepopovídá. Zato jsem byl legendou své doby. Strašidelný lovec. Báli se mne. Rozsával jsem strach. Zatroubit na roh. Trochu démonického smíchu. Odvážní muži se třásli strachy. Měl jsem pocit dobře odvedené práce. Dobrý pocit.

A teď? Sloužit principi. Těžká práce. Nijak nudná. Ani ne nijak bezpečná. Měl jsem si to rozmyslet. Jeden den Strašidelný lovec - další den sluha. Moc jsem si nepolepšil.

"Pánové, nesmíte se hádat!" zvolal Bledge.

"Řekl, že čarodějové nejsou k ničemu!"

"Neřekl! Řekl jsem, že jsou přeplácení."

"Měl jsem tě tam na tom mostě nechat, ať si s tou tlupou kostlivců poradíš sám. Brzy bys viděl, kdo je přeplácený," řekl Kedrigern, který už byl ve tváři celý rudý.

"A já tě měl nechat, aby ses vypořádal s těmi obry."

"Kdykoliv, synku. Kdykoliv si zamanu. Stačí říct slovo a s Velkou plazivou odporností si poradím s jednou rukou přivázanou za zády."

Hrozivý ukázal na čaroděje a zvolal: "Ha! co jsem to říkal?"

Jakmile se ukáže, že je v sázce pět tisíc korun, nemůže se ani dočkat, aby se s obludou utkal."

"Nepřipadá mi, že by ses je ty chystal odmítnout."

"Samozřejmě, že ne. Udatné činy mají být odměněny."

"Pánové, prosím vás," řekl Bledge, který jel mezi nimi. Pozvedl ruce, aby si zjednal ticho. "Poslouchejte mne, pánové." Když oba zmlkli a zadívali se na něj mrzutými, nedůtklivými pohledy, řekl Kedrigernovi:

"Bylo by lépe, moudrý čaroději, kdybys obludu přenechal odvážnému principi."

Kedrigern sebou trhl a zeptal se: "Ty se odvažuješ pochybovat o mé moci?"

"Nikdy, velký čaroději! Má důvěra v tebe je nepochybná. Ale nabízenou odměnu bys přijmout nemohl."

"Proč si to myslíš?"

"Jsi už ženatý a k tomu za dámu nevšední krásy. Odměna pro vítěze nad Velkou plazivou odporností je nedělitelná: titul, ruka Glynfynnyn a zlaté koruny - všechno, nebo nic."

Kedrigern se zakuckal a pak se zasmál nahlas. S velkorysým mávnutím ruky řekl Hrozivému: "Tak vidíš, příteli. Zabij si svou obludu a poříd' si armádu hrdinů, abys s nimi mohl cestovat a rozsekat, na co přijdeš - pokud ti to žena dovolí."

Hrozivý se zamračil. "To má být nějaká odměna? Muž by měl mít možnost si vybrat. Co když si Glynfynnyn a já nepadneme do oka? Co když-" Přerušil ho Princeznin hlas, který - ač byl stejně sladký jako vždy - zazněl s britkostí ocelového ostří: "Neráčili byste být zticha?"

Člověk se nemůže soustředit na přemýšlení, když tu povykujete, křičíte a vůbec se chováte jako nějakí halamové. Keddie, řekla bych, že bys nemusel být tak pošetilý a hádat se s mladým tvrdohlavým bojovníkem.

Hrozivý, měl bys projevit víc úcty k letům a moudrosti.

Bledge, ty bys měl - ty bys nás měl zavést do paláce své paní tak rychle, jak je to možné. Myslíš, že nemáme na práci nic rozumnějšího, než se potloukat tímhle prašivým lesem? Není divu, že se tu hašteříte jako trhovkyně."

"Ano, má paní! Spolehněte se, má paní! Hrad uvidíme kolem poledne," ujistil ji trpaslík horlivě.

"Bude na čase. A teď zpátky na svá místa v zástupu. Už jste nadělali dost zmatků."

"Tisíckrát se omlouvám, má paní," zamumlal Hrozivý a vyrazil vpřed.

"Promiň, drahá. Na okamžik jsem se přestal ovládat. Ten mladý ztřeštěnec..." Kedrigern se omluvně usmál a pokrčil rameny.

"Mladý ztřeštěnec se ještě dá pochopit," odpověděla Princezna a odjela, než stačil odpovědět.

Kedrigern: Moje chyba. Nikdy se nepoučím. Jsem moc měkký.

Žádné kletby. Jen odeklínadla. Odstraňovat pohromy jiných. Uzdravovat.

Pomáhat. Přinášet úlevu. Vysvobození. Nehnat se za bohatstvím.

Nehnat se za mocí. Nehnat se za ničím. Ono si mě to najde samo. Do ničeho se nemíchat. Šťastný domov. Princezna. Knihy.

Spotův jablkový koláč. Pomož mi, čaroději! Odčaruj mou dceru.

Odeklej mého syna. Sejmi kletbu z mé ženy. Manžela. Dobytka. Vinic.

Čehokoliv. A já jdu. V dešti, ve sněhu, v plískanici, v nejtemnější noci. Přes hory a přes údolí. Daleko od domova a hřejícího krbu.

Od Princezny. Od knih. Od Spotova jablkového koláče. Vosconova nejlepšího vína. Do neznáma.

Vstříc špině, vedru, mrazu, dešti, větru, sněhu, blátu, hmyzu, lupičům, obludám. Hostinským. Jsem blázen.

A odměna? Urážky. Nevděk. Prstýnky. Měsce zlata. Malé.

Žebrácká almužna. Tvrdě vydřená. Je to nespravedlivé. Pět tisíc zlatých korun za jedinou obludu.

Neslýchané. Hrdinové jsou strašně přeplácení. Budu o tom informovat Cech čarodějů. Budeme protestovat.

Všichni. V solidaritě je síla. Okamžitě zvýšit honoráře. Znatelně.

Myslí si, že jsme hamižní. Hlupák. Hrozivý, ale zbedněný jako sud. Samé svaly, žádný mozek. Bude zklamán. Ožení se s Glynfynnyn a usadí se. Bude vládnout království. Bude mít tři syny. A pak: "Pomož mi, čaroději!" Cha! Pomož si sám, chytráku. Dobrá Glynfynnyn Půvabná Glynfynnyn? Možná. Trpaslík si hraje na skromného. Možná jen dobrá. Ucházející. Králům se to stává. Miggendoc Průměrný. Nějak tak. Manžel nudné ženy. I to se může stát.

Dobře mu tak. Cha. Báječná rodina. Princ Pecivál. Přihlouplá princezna.

Cha. To z něj udělá filozofa.

Nepochopitelné. Těžký život, to čarodějnictví. Nebezpečný.

Staletí tvrdé práce. Slušný začátek. Zlaté mince, stříbrné pruty, drahé kameny, šperky, klenoty. Jediné kouzlo a pfff. Oblázky. Popel. Hrst písku. Všechno pryč. Začít od nuly.

Včas skončit. Pověsit řemeslo na hřebík. Už žádní klienti. Žádné cestování. Pokoj a klid. Princezna.

Knihy. Spotův jablkový koláč.

Vosconovo nejlepší víno. Oblíbené křeslo. Vůně květin. Příliš krásné, než aby to šlo. Kromě toho jsem moc mladý. Sto sedmdesát. Na čaroděje je to jinošství. Podívej se na Belsheera. Před zakletím. A já? Zdraví skvělé. Žádné občasné bolesti. Čarodějnická užvaněnost. Trolí zkameňování. Ježibabí vole. Vílí třes. Černokněžnické koktání.

Ani stopa. Všechno v pořádku. Tři další staletí mám před sebou. Přinejmenším.

Vždy připraven. Skoro.

Je dobré držet krok. Trochu si popovídat s přáteli je vždycky příjemné. Kdo je zakletý, kdo odekletý. Nejnovější kletby. Mohlo by to být horší.

Ze svých úvah byl čaroděj vytržen Tergusovým naléhavým výkřikem.

S mrzutým zavrčením se otočil, aby se podíval, jaký nový problém, překážka, zádrhel, záhada nebo směšná banalita se zase naskytla, aby narušila jeho utěšené snění.

"Cizinec, mistře Kedrigerne! Před námi je cizinec!"

Kedrigern byl v mžiku bdělý. "Přítel nebo nepřítel? Člověk? Obluda?"

"Muž, poněkud zmožený únavou. Hrozivý princ ho vyslýchá."

"Tak to abych raději šel a postaral se o to, aby mu někdo položil pár rozumných otázek."

Cizinec se opíral o strom. Hrozivý se skláněl nad ním, mračil se a pohrával si s jílcem dýky. Kedrigern

sesedl z koně a připojil se k nim.

"Tvrdí, že je pěvec," řekl princ.

"Vypadá na to dost otrhaně."

"Když jsi pěvec, kde máš loutnu?" zeptal se Hrozivý zbědovaného muže.

"Ukradli mi ji, můj pane! Lupiči mi vzali loutnu i flétnu, a seřezali mě," postěžoval si cizinec roztřeseným hlasem.

"Kdo byli ti lupiči?"

"Banda ničemů, můj pane, vedená ohyzdným chlapem s černým vousem."

Bledge, který poslouchal z povzdálí, se natáhl a dotkl se Hrozivého lokte. "Když jsem byl Sproggartovým vězněm, všiml jsem si, že jeden z lupičů má loutnu a druhý flétnu. Neuměli na ně hrát."

"Mé nástroje! Co se s nimi stalo?"

"Běda, byly rozbity na kousky."

Cizincova brada poklesla. "Pak jsem zničen. Potulný pěvec bez loutny je jako hrdina bez meče."

"Kam jsi šel?" zeptal se Kedrigern.

"Doufal jsem, že najdu nějaké klidné místo, kde by stáli o minstrela, trubadúra, improvizátora, minnesengera, barda nebo kejklíře.

Mám velký talent bavit a rozptylovat znavené šlechtice."

"Umíš žonglovat?" zeptal se Bledge.

"Nikdy jsem tou zručností nevládl."

"Je to umění a já jsem v něm velice dobrý. Ale jelikož ty žonglovat neumíš, jsem ochoten představit tě mé paní, Dobré - Půvabné Glynfynyn," řekl trpaslík.

Cizinec vstal a napřáhl k němu svou ruku. "To je od tebe velice laskavé."

Hrozivý ho odstrčil. "Tak počkat. Jak máme vědět, že je doopravdy pěvec?"

"Jmenuji se Vollian. Jistě už jste slyšeli o pěvci Vollianovi."

Všichni zavrtěli hlavami a nejistě - a trochu zahanbeně se podívali jeden na druhého. Problém vyřešila Princezna, která se k nim nepozorovaně připojila. "Pokud jsi pěvec, improvizuj píseň."

"Nemám loutnu, má paní."

Belsheer, který seděl Bledgemu na rameni, řekl: "Mohl bych ti bzučet, pokud by ti to pomohlo. Jen mi musíš naznačit melodii."

"Ta včela mluví!" zaječel Vollian a ucouvl.

"Samozřejmě, že mluvím. A bzučím k tomu. Hudba je ve všem, když člověk umí poslouchat."

"A taky zná spousty pořekadel," dodal Bledge.

Kedrigern přistoupil k Vollianovi a položil mu ruku na rameno, aby ho uklidnil. "To je v pořádku. Nebyl vždycky včelou, je zakletý.

A teď do toho a něco improvizuj."

"Mám bzučet?"

"Ne, děkuji. Budu zpívat a capella."

Vollian si jednou rukou zakryl oči a chvíli tak stál bez hnutí, pak si odkašlal a postoupil o krok kupředu. Začal zpívat vysokým, jasným hlasem: "Já pískal vesele na svou flétnu, nebo jsme drnkali na svou milou loutnu - teď však obojí vzal ďas, vše, co mi zbylo, je můj hlas.

A proto zpívám, hej! pampa - dam!

Tancem dám se chutě v rej, jak vesel jsem a je mi hej!

a-" Kedrigern ho zvednutím ruky umlčel. "Můžeš jít s námi. Jenom už nezpívej. Schovej si to pro Glynfynyn."

"Můžeš jet se mnou," řekl Bledge.

Cestou ke koním řekl Kedrigern Princezně: "Bystrý chlapík.

Teď aspoň víme, že je doopravdy pěvec."

Přikývla a s trochu nakyslým úsměvem dodala: "A taky víme, proč potulný."

"Možná, že s loutnou mu to jde líp."

"V Glynfynynině zájmu doufám, že ano."

Pozdě odpoledne Bledge oznámil, že jsou blízko svému cíli, a požádal všechny, aby byli nadále tiší a

ostražití. Velkou plazivou odpornost mohli potkat každým okamžikem.

"Pomohlo by, kdybych vzlétla a rozhlédla se?" zeptala se Princezna.

"Samozřejmě že ano, má ušlechtilá a odvážná paní. Pokud uvidíte něco velkého a nechutného, bude to zaručeně ona," řekl Bledge.

Kedrigern se zatvářil ustaraně. "Dávej si pozor, má drahá."

"Budu. Poletím nízko."

"Příliš nízko ne, má paní. Obluda má daleký dosah."

Vollian zbledl. "Obluda?"

Princezna ho ignorovala, shodila plášť a vznesla se ze sedla, rychle mávající svými drobnými křídly.

Vollian zbledl ještě víc a vykřikl chrčivě: "Létá! Ta dáma létá!"

"My o jejím nadání víme, Volliane. Nemusíš se kvůli tomu vzrušovat," řekl Kedrigern a Bledge se na pěvce zamračil a prstem na rtech mu naznačil, aby byl zticha.

Princezna se vznesla nad úroveň korun stromů a zastavila se ve vzduchu, zastiňující si jednou rukou oči.

Náhle ukázala před sebe, poplašeně vykřikla, pak klesla a napůl v bezvědomí se snesla k zemi.

Křídla její pád trochu zpomalila a poskytla Kedrigernovi čas potřebný k tomu, aby pod ní vykouznil vzdušný polštář. Okamžik poté, co se dotkla země, stál u ní.

"Má drahá, co se stalo? Co jsi viděla?" naléhal a třel jí zápěstí.

"Obludu. Viděla obludu," kňoural Vollian.

"Rychle vodu."

"Potřebuje vzduch!"

"Ustupte."

"Zabalte ji do přikrývky."

"Kde je voda?"

"Tady je koňak."

"Ticho!"

Kedrigern vzal láhev nabízenou Hrozivým a přiložil ji k Princezniným rtům. Trochu polkla, zakašlala, pak otevřela oči a rozhlédla se po kruhu dychtivých tváří. Sevřela cíp Kedrigernovy kazajky a zašeptala:

"Doma! Já jsem doma!" Pak se její oči znovu zavřely a bezvládně mu klesla do náručí.

"Co říkala?" zeptal se Tergus.

"Blouzní. Myslí si, že je doma. Ta ubohá žena utrpěla strašný šok."

"Viděla obludu! Musí být příšerná!" zvolal Vollian a zalomil rukama.

"Je," řekl Hrozivý, "ale já si s ní promluví a pokusím se ji přesvědčit, aby změnila chování. Když ne, tak ji zabiju."

Kedrigern vzhlédl: "Nezapomeň, že s ní chceme mluvit také."

"Můžeš. Jen žádnou magii."

"Ano, pokud to nebude zkoušet ona na mne. Nebo na tebe. Tak jsme se dohodli."

Hrozivý rozmrzele zamumlal něco nesrozumitelného, ale pak řekl: "No dobře, ale já s ní budu mluvit první."

"V pořádku. Teď je třeba jednat rychle. Bledge, kudy vede nejkratší cesta k hradu? Princezna potřebuje náležitou pomoc."

Trpaslík ukázal vlevo. "Tudy vede stezka, která nás tam dovede za méně než dvě hodiny-" "Výborně!"

"-ale je nebezpečná."

"Jdeme!" zvolali Kedrigern i Hrozivý jednohlasně.

Třináct

Malý odpolední dotek odporna

Po nějaké době tiché jízdy hustým lesem se dostali na mýtinu.

Když překonali ještě vysokou terénní vlnu, uviděli v dálce se rýsující opevnění. Bledge ho označil za již viditelnou část hradu Ma Cchette, domova Glyfynyn a její rodiny po mnoho generací.

"Vedls nás dobře, Bledge," řekl Kedrigern.

"Děkuji, laskavý mistře. Teď jen, abychom se nějak vyhnuli Velké plazivé odpornosti a dostali se bezpečně do hradu, a všechno bude v pořádku."

"Co nám o ní můžeš říct?" zeptal se Hrozivý. "Přiznám se, že jsem o ní ještě mnoho neslyšel."

"Není divu, statečný princí. Kvůli obludě samé, ale i lupičům a obrům řádících v lesích a kouzlům Kropenaté ježibaby se k nám dostane jen málo cizinců a ještě méně jich od nás odejde. Musím říct, že naše království kdysi bývalo mocné, ale teď už se propadá do propasti dějin."

"Možná ho z ní ještě vytáhneme. Hrozivý se vypořádal se Sproggartem a obry a já jsem vyčistil ježibabí most. Jakmile si poradíme s Velkou plazivou odporností, budou moci lidé cestovat, jak se jim zlíbí," řekl Kedrigern.

"Ale já s ní budu mluvit první. Tak jsme se domluvili," dodal Hrozivý a Kedrigern přikývl. Byl ochoten přistoupit na jakýkoliv princův požadavek, jen když Princezna bude mít možnost promluvit si s obludou. Ohlédl se, aby se přesvědčil, jak se jí daří. Vznášela se na podušce kouzla, které ji drželo pět stop nad zemí a neslo ji všude, kam šel on. Byla zavinuta v příkrývce, stále v bezvědomí. Barvu měla zdravou a dech pravidelný. Znovu přenesl svou pozornost na prince, který právě Bledgemu opakoval svou žádost o další informace.

"Nikdy jsem vlastně nemluvil s nikým, kdo ji doopravdy viděl, ale načerpal jsem vědomosti ze starých archivů," řekl trpaslík. "Obluda se zdá být neporazitelná. Má sílu šestadvaceti mužů, devatenácti žen, čtrnácti dětí a jedenácti psů."

"Jakých psů?" zeptal se princ.

"Zlých."

"Má nějakou zvláštní moc?"

"Vedle své výjimečné síly se Velká plazivá odpornost může pohybovat na krátké vzdálenosti tak rychle, jako letící pták. Vidí i ve tmě. Slyší dech mravence na dvacet kroků. Její zjev ochromí většinu mužů strachem."

"A co ženy?" zeptal se Kedrigern a dodal: "ptám se pro případ, že bychom na ni narazili a Princezna se probudila."

"Ty jemnější padají mrtvé na místě. Silnější přecházejí ječíc hrůzou."

Kedrigern zamrkal a ohlédl se. Nezdálo se, že by se Princezna probouzela.

"Při jejím řevu se lidem trhají šlachy a praskají jim kosti," pokračoval Bledge a v jeho hlase zaznělo něco, co nemělo daleko do vlastnické pýchy. "Její pach vyvolává záchvaty nevolnosti, vede k slepotě a zimničnému chvění. Její dotek způsobuje bolestivé vředy neléčitelné povahy."

"Je inteligentní?"

"Kronikáři vypočítali, že Velká plazivá odpornost je chytřejší než kteříkoliv tři filozofové, devět učenců nebo osmdesát sedm alchymistů."

"Znamená to, že je chytřejší než čaroděj?" zeptal se Kedrigern.

"To tam nestálo."

Nějaký čas setrvali zticha, přemýšlejíce o tom, co slyšeli. Když dorazili na konec mýtiny a znovu vjeli do lesa, Hrozivý se zeptal: "Má ta věc nějakou slabost?"

"To nikdo neví."

"A nemohl bys nám říct něco povzbudivějšího?" zeptal se Kedrigern.

"Princ mě žádal o informace o obludě. Myslím, že se ode mne čeká, že řeknu pravdu."

"Není vždycky nutné říkat toho tolik."

"Možná, že básnická pravda by byla snesitelnější. Znáš báseň, která se přímo týká-" "Báseň? Zmiňoval se snad někdo o básni?" vyhrkl Vollian, který seděl v sedle za Bledgem.

"Chtěl jsem právě ctěným pánům recitovat některé pasáže z Pláče nad Hildemarsem," řekl Bledge.

"A to by podle tebe bylo poctivé? Já nežongluji, tak ty nepřednášej básně. Kromě toho, znám tu věc nazpaměť v několika odlišných variacích," řekl pěvec.

"Jeden z vás dvou ať nám přednese část, pojednávající o Velké plazivé odpornosti. Je mi jedno, kdo to bude," řekl Hrozivý a oba si je změřil rozmrzelým pohledem.

Vollian se dychtivě podíval na Bledgeho. Trpaslík mu galantní úklonou tu čest postoupil. Vollian se zešířila usmál a řekl: "S radostí, můj princí. Je to pro mě čest ti sloužit." Odkáhlal si, lokl si trochu vody,

ještě jednou si odkašlal a spustil: "Chladné a nevlídné je moře, vlhký a studený je les, horké a suché jsou písky pouště; Ale mokřiny jsou kašovité a roztřesené, jako můj odvážný Hildemars poté, co se utkal s Odporností.

Pevná a neochvějná je skála, pružná a ohebná je vrba, neklidný je vítr; Rozměklý je vosk, ale rozměkklejší je můj odvážný Hildemars poté, co se utkal s Odporností.

Hlasité je šumění vln, hlasitější je hučení vodopádu, ještě hlasitější je burácení hromu; Tiše úpí noční vítr v piniích, jako úpěl můj odvážný Hildemars poté, co se utkal s Odporností.

Bolestivé je kousnutí meče, bolestivější je přejít se a mít démona v břiše, ještě bolestivější je-

"Moment, pěvče. Zadrž," řekl Hrozivý. "Nevím, kdo ten Hildemars byl, a ani mě to nezajímá. Chtěl jsem se dozvědět něco o Velké plazivé odpornosti."

"Dozvíš, můj princí. To byl jen úvod. K vytvoření nálady. Velice brzy už se dostanu k pasáži, která popisuje obludu v celé její odpornosti."

"Přeskoč úvod a začni obludou. Rovnou."

Volliant si rezignovaně povzdechl, znovu si odkašlal a začal recitovat: "Pro svou odpornou odpornost je Velká plazivá odpornost zlovolnou obludností Hor mrzutosti; Zraňuje uši jak pištění krys, jak trhání dřeva nebo tření kamene o kámen, či kovu o kov; Páchne nosu jak ghúlův dech, močálu smrad, žebrákův škrpál neb hradní příkop v poledne.

Odporná je na dotek jako sliz z podlahy vězení-" "Okamžitě toho nech," přikázal Hrozivý, který už byl ve tváři celý rudý. "Nezajímá mě Hildemars. Nestojím o popis obludy. Chci vědět, jak Velká plazivá odpornost bojuje, abych se mohl připravit na její útok. To je vše. Můžeš mi to říct? Přesně a v próze?" Volliantův pohled tékal z jednoho obličeje na druhý ve snaze nalézt kousek sympatie. Nenašel ji. "Báseň je skoupá na bojově taktické informace, můj princí."

"Ještě nikdo s obludou nebojoval a nevrátil se, aby o tom vyprávěl," dodal Bledge.

"No dobře. Tak si to zjistím sám. Jakmile se dostaneme na Ma Cachette, projdu archivy. Vyptám se všech," řekl Hrozivý.

"Rád ti pomohu. A Princezna také, jakmile se zase postaví na nohy," řekl Kedrigern.

"Stačí, když se zeptáš mé paní. Dobrá - Půvabná Glynfynyn je jediná, kdo z jejího rodu přežil, a je nejpopovlanější co se týče historie obludy. Ví vše, co je třeba vědět," řekl Bledge.

"Dobře. Tak-" Z lesa nedaleko od nich se ozval hluk. Znělo to, jako by se tam něco velkého pohybovalo. Následovalo ticho; pak se ozvalo uši trhavící strašné zaječení, které způsobilo, že se koně vzepjali a zaržáli hrůzou. A pak najednou byla Velká plazivá odpornost mezi nimi.

Vyrazila ze stromové a zkřížila jim cestu, připomínajíc lehce se chvějící horu páchnoucího slizu.

Cestovatelé měli obludu po větru a jemný vánek v zádech, i tak její smrdutá přítomnost všechny přiměla, aby si ucpali nosy. Dokonce i Princezna sebou trhla, zasténala a zabořila nos do cípu přikrývky.

Bledge zalapal po dechu. Volliant ze sebe vydal tichý výkřik, jako někdo, kdo právě propadl zoufalství.

Tergus beze slova zaujal pozici po Hrozivého boku. Belsheer, stejně tiše, usedl Kedrigernovi na rameno. Princezna se jen vznášela a neklidně se při tom převalovala.

"Zdá se, že své jméno nenosí nezaslouženě," řekl Kedrigern.

"Ano. Velice odpuzující. A s těma svýma očima ji vidím stokrát," postěžoval si Belsheer se znechuceným zabzučením.

"Ale tak strašná, jak ji líčila báseň, zase není. Nemám chuť prchat strachy. A koně také nepadli mrtvi k zemi."

"Ne. Vlastně ani ten křik nebyl tak strašný. Znal jsem demony, kteří ječeli hůř," řekl Belsheer.

"Jistě, mnohem hůř. Básníci vždycky přehánějí. Je to jen obyčejná obluda. Trochu nechutnější než většina ostatních, ale nic tak zvláštního na ní nevidím," řekl Kedrigern.

Hrozivý mezitím odvážně popojel vpřed, jednu ruku zvednutou s otevřenou dlaní na důkaz svých mírových záměrů: "Neboj se, Odpornosti.

Nepřišel jsem s tebou bojovat," zvolal.

"Já se nebojím," odpověděla obluda. Její hlas byl hluboký a vlhký s nepříjemným bublavým přízvukem, a přitom zněl Kedrigernovým uším jaksi žensky.

Hrozivý přijel k Odpornosti ještě blíž. Ruce teď měl poklidně složené na hrušce sedla. "To rád slyším.

Ačkoliv jsem - jak sama vidíš - hrdinný bojovník, nepříjemná situace oblud v naší společnosti mi leží na srdci. Je mi jasné, že musíme spolupracovat, jinak budou nestvůry jako ty brzy vyhubeny."

"Spolupracovat," opakovala obluda.

"Tak je to. Můžeme všechno změnit. Ty a já dáme příklad všem obludám a všem hrdiným bojovníkům po celém světě."

"Máš úplně nový pohled na věc," řekla obluda po krátké odmlce.

"To je dobře. Mám ráda nové chutě." Z jejího boku se bleskurychle vymrštilo dlouhé chapadlo, ovinulo se kolem Hrozivého a přitisklo mu ruce k tělu dřív, než stačil vytáhnout meč. Odpornost ho zvedla ze sedla a přitáhla si ho blíž, aby si ho lépe prohlédla. Náhle zuřivě zaječela, upustila ho a divoce zamávala chapadlem. Z jeho kořene trčel dlouhý šíp. Tergus sáhl pro druhý a vložil ho do tětivy připraven k výstřelu, ale na Hrozivého pokyn luk zase sklonil.

Princ se oprášil a znovu se obrátil k Odpornosti, která si mezitím vytvořila pár klepítkovitých končetin a zaobírala se odstraňováním šípů. "Říkal jsem ti, že přicházím v míru. Hledám konstruktivní řešení našeho střetu zájmů."

"Proč?"

"Protože obludy jsou vymírající druh. Každý, kdo se chce stát hrdinou, hledá nějakou obludu, aby ji zabil, a většinou při tom uspěje.

Věci už dospěly do bodu, kdy je oblud nedostatek. Generace nebo dvě a nezůstane jediná."

"Já ano. Já jsem nezničitelná."

Kedrigern si obludu prohlédl Hledáčkem pravdivého vidění a řekl: "Myslím, že říká pravdu."

"Pak je Hrozivý ztracen," zabzučel Belsheer.

"Ne tak docela, ale že bych mu zrovna záviděl, se říct nedá.

Kouzlo jeho meče mu zaručuje rovné podmínky boje. Což znamená, že pokud jednou začnou, mohou bojovat až na věky."

"Nevypadá to, že by měl moc na výběr."

"Ne. Ale já nemám v úmyslu tu stát a dívat se. Princezně se musí dostat náležitá péče." Kedrigern se otočil, aby zkontroloval stav své ženy. Potěšilo ho, když viděl, že se obrátila na bok a klidně leží s hlavou položenou na loktech. Její mdloba už se očividně změnila v posilující spánek.

"A co když zůstaneš z oblud jako jediná?" zeptal se Hrozivý netvora. "Budeš se cítit osaměle."

"Být odpornou je vždycky osamělé," odpověděla.

"Ale nemuselo by to tak být. Jen si to pomysli - mohla bys mít přátele."

"Nenávídím přátele i přátelství. Nenávídím všechny dobré, slušné a krásné věci."

"To není správný postoj."

"Je, když jsi obludou."

"Ale zanedlouho se můžeš stát jedinou obludou na světě."

"Pak budu páchat všechno zlo sama. Takové pomyšlení mi skýtá potěšení," odpověděla Odpornost lepkavým, táhlým hlasem.

"Přišel jsem sem v míru a chtěl jsem ti nabídnout své porozumění.

Ztěžuješ mi to," řekl Hrozivý. Jeho hlas začínal znít poněkud netrpělivě.

"Brzy to bude ještě horší. Budeme spolu bojovat a já tě přemůžu.

Všechny vás přemůžu. Pak tě sežeru a spolu s tebou i tvé společníky a vaše koně."

Hrozivý vytáhl meč. "Ne, to neuděláš. Už jsem zabil čtyři obludy, každou z nich hrozivější než předcházející. Samozřejmě vyjma té první. Budeš pátá v pořadí."

"Říkala jsem ti, že jsem nezničitelná."

"Cha! Slyšel jsem, jak jsi zaječela, když se do tebe zabodl šíp."

Obluda vydala vlhký bublavý zvuk, který mohl docela dobře být smíchem. "Hlupáku. Považuješ rozzlobený výkřik za křik bolesti."

"Okamžik, vy dva!" zavolal Kedrigern. Sesedl z koně a s rukama nad hlavou přistoupil k Hrozivému. Odpornosti řekl: "Chtěl bych si s tebou promluvit," a princ: "Dohodli jsme se na tom."

"V pořádku. Ale žádnou magii. Slíbil jsi to."

"Magie? Co jsem to slyšela o magii? Cožpak si myslíte, že se se mnou můžete utkat magií?" zakloktala

obluda.

"Ne, pokud nezačneš první. Vlastně s tebou vůbec nechceme bojovat. Chceme si s tebou jen promluvit," řekl Kedrigern co nej přátelštějším hlasem. Měl cit pro jednání s obludami.

"Proč?"

"Máš dlouhou a fascinující historii a přitom tě zná jen velice málo lidí a nikdo nezná podrobnosti. Je to hanba, že všechny tvé odporné, zlovolné a strašné činy se udaly nezaznamenány. Teď s sebou máme básníka. Pokud nám vypovíš svůj příběh hezky od začátku, můžeme ho sepsat a udělat tě slavnou. Nebo nechvalně známou, jestli se ti to líbí víc."

"Proč?"

Nešlo to lehce, ale Kedrigern se přinutil k přátelskému úsměvu: "No, nejsi moc známá, že? Neměla jsi vůbec příležitost vybudovat si reputaci, jakou by sis svými činy zasloužila."

Odpornost na to nijak neodpověděla a ani se nepohnula. Po chvíli se zeptala: "Kdo jsi, že se tak zajímáš o mé činy?"

"Jsem Kedrigern z Hor tichého hromu, proslulý čaroděj. Tohle je Hrozivý princ Kalloopane."

"Neznám tě."

"Právě o tom jsem mluvil. Nikdy jsi tohle místo neopustila, takže nás neznáš a svět nezná tebe. Jsme tady, abychom to změnili."

Nestvůra byla chvíli zticha a nehybná, zjevně hluboce ponořená v myšlenky. Její další otázka Kedrigerna naprosto překvapila.

Takřka s určitostí čekal, že se zeptá: "Proč?", ale ona se místo toho otázala: "Kdo je ta žena, která se vznášá za tebou?"

"Vznášá se za...? A jéje," řekl Kedrigern, když se otočil a uviděl, že Princezna pluje ve vzduchu jen několik kroků za nimi. Teď ležela pohodlně na boku, kolena přitažená jednou rukou k tělu, zatímco druhá jí volně vlála ve vzduchu. "To je moje žena. Je tak trochu v šoku. Trvala na tom, abychom sem šli a promluvili si s tebou."

Takže kdybys prostě začala od začátku-" Obluda polkla. Tu a tam se části jejího těla zaleskly mokvající vládou. Její hlas byl tlumený a bublavý, ale slova byla jasně slyšitelná.

"Začnu od začátku a neskončím, dokud se nedostanu na konec."

Začátek bude předkrm a konec moučník. Předkrmem bude ten malý mužíček."

Při posledním slově se z obludných zad vymrštilo dlouhé chapadlo, zasvištělo vzduchem jako letící pták a uchvátilo Bledgeho ze sedla. Obluda si přitáhla zmítajícího se trpaslíka k sobě, podržela si ho ve vzduchu a surově jím zatřásla.

Hrozivý zareagoval okamžitě, přiskočil a jediným úderem chapadlo uťal. Než Bledge stačil dopadnout na zem, vymrštila Odpornost další chapadlo a ovinula jím Hrozivému nohy. Usekl ho stejně jako další dvě chapadla, která ho následovala.

"Žádnou magii. Tohle je můj boj," zavolal, nespouštěje oči z obludy.

"Když o to tak stojíš," řekl Kedrigern. Využil situace, aby odeslal Princeznu zpátky k ostatním, ale sám zůstal ve střehu.

Chapadlo zakončené věncem ostrých drápů zaútočilo na Hrozivého a on je rozsekal na kusy. Okamžitě se objevily další a napadly ho po dvou, po třech i po čtyřech, a on se se všemi vypořádal v úchvatné ukázce šermířského umění, rozsévaje kolem sebe krvavé cáry obludina masa.

Ale pak ho kyji podobné klepeto udeřilo do předloktí a vyrazilo mu jeho kouzelný meč z ruky. Ve stejném okamžiku, kdy ho upustil, se mu kolem každého zápěstí ovinulo jedno tenké chapadlo. Obluda přidušeně zakloktala a Kedrigern ke svému zděšení a znechucení zjistil, že se směje. Pak začala Hrozivého ruce roztahovat.

Dokonce i bez kouzelného meče Hrozivý dokazoval, že si své jméno zaslouží. Pevně se zapřel nohama o zem a začal táhnout proti obludě. Obličej mu zrudl, na zápěstích, na čele a na krku mu vystoupily žíly. Nestvůra si vztekle odfrkla a vytvořila další chapadla, která se okamžitě ovinula kolem jeho kotníků a připravila ho tak o poslední oporu.

To bylo víc, než byl Kedrigern ochoten snést. Sehnul se a zvedl kouzelný meč.

Byl skoro tak dlouhý, jako on sám a velice masivní, ale kouzlo ho činilo lehkým v ruce. Jediným tnutím

osvobodil Hrozivého. Usekla chapadla dopadla na zem, kde se chvíli svíjela jako umírající hadi, a pak znehybněla.

"Tvůj meč," řekl Kedrigern a podal zbraň princovi.

"Děkuji. Raději si vezmi tohle," řekl princ a hodil mu dýku.

"Kouzelná?"

"Ne, ale velice ostrá."

Připravili se na další boj, ale Odpornost se nehýbala. Bledge už se odplazil do bezpečí a princ s čarodějem stáli trochu stranou, a tak Tergus využil příležitosti a vystřelil čtyři šípy, které hladce zajely do obludného těla v jedné řadě za sebou. Odpornost nijak nereagovala.

"Není snad mrtvá?" zeptal se Hrozivý polohlasně.

"Je nezničitelná."

"Možná ztratila vůli žít."

"To se obludám nestává. Myslím, že něco chystá."

Čekali, pozorně sledující obludu, zatímco minuty mýjely. Odpornost nevykazovala žádné známky života.

"Nelíbí se mi to," řekl Hrozivý.

"Raději bych, aby kolem svištěla chapadla."

"Proč něco neudělá?"

"Přál bych si, aby promluvila. Bylo by to od ní hezké. Jestli jsme celou tu cestu urazili zbytečně, zlomí to Princezně srdce."

Obluda se stále ani nehnula. Pak, velice tiše, začala vydávat zvuk těžkého dechu. Brzy bylo jasné patrné, že se její boky nadouvají a stahují a celé její tělo se zvedá a zase klesá. Znělo to jako gigantické kovářské měchy.

Zatímco Kedrigern a Hrozivý ostražitě čekali na první známku nepřátelského pohybu, objevil se Belsheer, zakroužil kolem nich a snesl se čarodějovi přímo před obličej, kde hlasitě bzučel: "Vzpomněl jsem si! Bratře Kedrigerne, já jsem si vzpomněl!"

"Na co sis vzpomněl?"

"Na kouzla! Na všechna kouzla!"

"To je velice dobrá zpráva, Belsheere. Jsem opravdu moc rád.

Ale doufám, že nečekáš, že teď všeho nechám a odčaruji tě."

"Ne, tohle kouzlo ne. To jediné stále ještě neznám. Ale vzpomněl jsem si na všechna ostatní. A když už jsem se dostal tak daleko, včelí kouzlo bude jistě následovat!"

"Roste to!" zvolal Hrozivý.

A opravdu; Odpornost očividně nabývala na objemu a stále se zvětšovala, jako by sama sebe nafukovala. Čeho tím míní dokázat, nevěděli, ale bylo jim jasné, že to bude nepříjemné a nebezpečné.

Hrozivý ukázal ke koním. "Vraťte se, vy dva. Zachraňte sebe a ostatní. Obludu přenechte mně."

"Nic takového neudělám. Co si myslíš, že jsem za čaroděje?"

namítl Kedrigern pohoršeně.

Velká plazivá odpornost, nyní nafouklá do skoro dvojnásobné velikosti a zbarvená do temně purpurová, začala pojednou s hlasitým syčením vypouštět ze stovek otvorů ve svých bocích sytě černé výpary.

Valily se k nim jako hustá, olejnatá mlha, smrdutá a neproniknutelná.

"Chce nás zadusit," řekl Hrozivý.

Kedrigern zvedl ruce. "Postarám se o to."

"Ne! Žádnou magii! Vzpomeň si na svůj slib!"

"Ale-" "Možná, že on slíbil, ale já ne," zabzučel Belsheer a zakroužil kolem Odpornosti, která pomalu mizela v husté černé mlze.

"Ubohý statečný Belsheer," zamumlal Kedrigern a sevřel pevněji jílec dýky, zatímco se nestvůřiny výměšky převalovaly kolem jeho nohou.

A pak, v jediném okamžiku, Velká plazivá odpornost zmizela a většina černé mlhy s ní. Několik zbylých cářů se rychle rozptýlilo v jemném vánku. Vzduch byl zase čistý a voňavý.

Hrozivý překvapeně zamrkal. "Ta včela zabila obludu!"

"Nic ji nemohlo zabít. Doufám, že Belsheer nepřecenil své síly."

"Co s ní udělal?"

"Nechal ji zmizet. Velice čistě. Není to snadné nechat něco zmizet tak rychle a beze stop."

"Opravdu tu po obludě nezbylo vůbec nic. Dokonce ani puch."

"Belsheer je profesionál. Dokonce i jako malá včela je velký čaroděj." Kedrigern upřel oči k zemi a pomalu vykročil, obezřetně našlapuje. "Jestli mi ho chceš pomoc nalézt, dávej pozor, kam šlapeš." Pomalu postupovali vpřed, až Hrozivý konečně vykřikl a ukázal na zem. Kedrigern k němu rychle přispěchal. Belsheer tam ležel na zádech, nožky natažené, ztuhlý a nehybný.

"Ubohá statečná včela. Položil život, aby nás zachránil," řekl Hrozivý.

"Ne, nepoložil. Žije!"

"Opravdu? Vypadá... hm, jen se na něj podívej."

"Je jen vysílený. Takové kouzlo čaroděje velice vyčerpá, a když je čaroděj tak malý... ale je živý. Kdyby nebyl, jeho zakletí by pominulo. Proměnil by se v člověka."

Kedrigern vrátil Hrozivému dýku a velice opatrně včelu zvedl.

Pozorně si ji prohlédl zblízka. Jedna její drobná černá nožička se pohnula, pak druhá. Kedrigern se usmál a Hrozivý si ulehčeně oddechl.

Zastrčil svůj meč a řekl: "Zdá se, že naše výprava je u konce, mistře Kedrigerne."

"Tvoje ano. Moje ne. Ta obluda věděla něco, co je pro mou ženu velice důležité."

"Ale je pryč. Zmizela."

"Nezmizela jen tak. Belsheer ji někam poslal. A ať už to bylo kamkoliv, musím tam za ní. Nebo ji budu muset vrátit zpět. Nebo něco jiného. Zrovna teď nemám náladu o tom přemýšlet. Pojďme na hrad. Alespoň tu novinu sdělím Princezně v pohodlnějším prostředí," řekl Kedrigern a povzdechl si.

Čtrnáct

Kostlivec na oslavě

Bledge cválal popředu, aby tu dobrou zprávu oznámil v Ma Cachette a připravil vše na příjezd svých společníků. Zbytek skupinky jel za ním ve stavu mírné euforie smíšené se znepokojením.

Bylo toho mnoho, co stálo za oslavu: Urozená dáma a její poddaní byli osvobozeni od prokletí kraje, Hrozivý princ dokončil nebezpečnou výpravu uspokojivým způsobem a cestou vykonal několik pozoruhodných činů, všichni osvědčili svou odvahu v okamžiku krize (tedy kromě Volliana a ten činil pokání tím, že komponoval oslavnou báseň na ostatní). Na druhé straně, Princezna a Belsheer byli stále v bezvědomí, spojení mezi Princezninými vzpomínkami a Velkou plazivou odporností stále zůstávalo neobjasněno a místo současného pobytu obludy navíc nebylo známo. Hrozivého úkol byl splněn, ale Kedrigernův stěží začal. To čaroděje velice trápilo.

Jakmile se dostali na dohled hradu Ma Cachette, přivítal je zástup mávajících a jásajících poddaných. Lidé mávali kapesníky, házeli jim květiny a posílali jim vzdušné polibky. Belsheerovi a Princezně se dostalo náležité péče pod přímým dohledem dvorních úředníků.

Princezna byla dopravena do velké a elegantně zařízené ložnice.

Kedrigern ji uložil do postele a sejmul z ní levitační kouzlo.

Okamžitě se stulila do pokrývek a zhluboka oddechujíc, usmívala se ze sna jako spokojené dítě, ale neprobudila se. Pod dohledem Glynfynynina osobního lékaře se dvorní dámy postaraly o její co největší pohodlí. Šest sluhů bylo připraveno vyplnit okamžitě jakékoliv její přání. Bledge přenesl Belsheera do křišťálové mísy vyložené svěžími okvětními lístky, uložil ji na sluncem osvětleném místě a nechal ji střežit čtyřmi muži s příkazem, aby ho okamžitě upozornili, kdyby včela procitla.

"A nyní, moji pánové a přátelé, Dobrá Glynfynyn by vám ráda poděkovala osobně," řekl trpaslík a s dvornou úklonou ukázal na otevřené dveře na konci dlouhé chodby.

"Jsme celí zaprášení," namítl Kedrigern.

"Jsem z boje celý zablácený," dodal Hrozivý. "Nemohli bychom se nejprve umýt?"

Bledge odbyl jejich námítky mávnutím ruky. "Má paní dychtí spatřit vás tak, jak jste, včetně všech stop cestování a boje. Prach a bláto tak odvážně získané je znamením cti."

"Není zdvořilé nechat dámu čekat," řekl Kedrigern a vykročil.

"Osvěžit se můžeme později."

Když kráčeli chodbou za trpaslíkem, Hrozivý se rozhlédl kolem a poznamenal: "Je to hezký malý hrad."

"Na palác velice útulný."

"Samozřejmě, je mnohem menší než hrad mého otce."

"To jistě. Ale zdá se, že tohle je mnohem menší království než Kallopane."

"Zajímalo by mne, jak se vlastně jmenuje. A zajímalo by mne, jestli je to vůbec království. Mohlo by to být i knížectví nebo vévodství."

Nebo jen větší statek. Je to zvláštní, že se nachází tak blízko Kallopane a nikdo o něm neví."

"Ani bych neřekl, když uvážíš, kolik těžkostí musí člověk překonat, aby se dostal sem nebo odsud." U dveří, které očividně vedly do korunního sálu, jejich konverzace utichla. Na vyvýšeném trůnu u zadní zdi seděla mladá dáma s malou, vkusnou korunkou, obklopena důstojně vyhlížejícími muži a ženami. Vstala, rozpráhla ruce, vykročila jim několik kroků vstříc a řekla: "Vítejte, osvoboditelé Lurodelu, jeho lidu a princezny. Já, Glynfynnyn, vás vyzývám, abyste přistoupili blíž a převzali svou odměnu."

Byla to Glynfynnyn Dobrá a Kedrigern okamžitě viděl, že byla skutečně dobrá, dobrá jako velice půvabná. Náhlé zalapání po dechu následované hlasitým polknutím ho ujistilo, že Hrozivý jeho názor sdílí. Glynfynnyn byla štíhlá a jemná postavou, elegantní v pohybech, dokonalá v rysech obličeje lemovaného hustými kaštanovými vlasy. Byla opravdu krásná, a když si ji Kedrigern prohlédl blíže, shledal, že je mu její vzhled podivně povědomý. Věděl, že se s tou ženou nikdy dřív nesetkal, nikde neviděl její podobiznu ani nebyl na území Lurodelu nebo na hradě Ma Cachette, a přesto jako by ji poznal.

Mohl se setkat s její sestrou nebo sestřenicí? S její matkou? To jistě ne, neboť Glynfynnynino jméno i jméno jejího království mu až do této výpravy bylo naprosto neznámé. Snad se vzdálenější příbuznou? Snad... ale vzpomenout si, kdy a kde k tomu setkání došlo, bylo nad jeho síly.

"Jak velkolepá žena! Jak překrásná!" řekl Hrozivý uctivým šepem.

"Ano, je krásná. Někoho mi připomíná."

"Bohyni! Afroditu... Dianu... Juno!"

"Ne, někoho, koho jsem už potkal. Jen si nemohu vzpomenout, kde."

"A ta odvaha! Jen si to pomysli: sama, bez ochrany, čelila hrozbě odporné obludy!"

"To musí být vyčerpávající."

"Už nikdy nebude sama, nikdy se nebude muset bát a toužit po ochraně. Od dnešního dne budu vždy stát po jejím boku, hlídat ji, ochraňovat, těšit a milovat navždy!" Ačkoliv byl hlas Hrozivého prince tlumený, zněl horoucně a oddaně.

Kedrigernovi bylo jasné, že princův pohled na manželství se v krátké chvíli, jež uplynula od jeho prvního pohledu na Glynfynnyn, rapidně změnil. Tudíž, řekl si čaroděj, je všechno v nejlepším pořádku.

Zabránilo to mnoha mrzutostem a zakončilo to princovu výpravu šťastným a tradičním způsobem. Bylo to dobré i pro Glynfynnyn.

Hrozivý byl docela pohledný mladík, odvážný jako lev, a s citlivou ženou, která ho naučí rozvážnosti a dobrým způsobům a přidrží si ho, aby nevyrážel s mečem v ruce do boje při sebemenším náznaku nepokojů v zemi, se mohl stát dobrým vladařem. A určitě to potěší i Sariaxe a přiměje ho to k další vděčnosti a štědrosti.

Samozřejmě, pomyslel si, byl by to div, kdyby se Hrozivý nebo kdokoliv jiný do této ženy nezamiloval. Byla tak nevšedně krásná.

S výjimkou Princezny se Kedrigern nikdy nesetkal se ženou, která by se jí vyrovnala - a když si tak vzpomněl na Princeznu, uvědomil si, že už ví, proč mu Glynfynnyn připadala tak povědomá. Glynfynnyn se velice podobala Princezně. Její vlasy byly odlišné barvy a možná byla tak o tři prsty vyšší než Princezna - a samozřejmě neměla křídla; ale obě měly stejně modré oči, stejnou do srdíčka tvarovanou tvář, a dokonce používaly i stejných gest. Podobnost, ne-li identičnost vzhledu obou žen byla nepochybná.

Princ a čaroděj došli ke stupínku, na kterém stál Glynfynnynin trůn, a uctivě před ní poklekli na jedno koleno. Lehkým dotekem na rameno jim pokynula, aby vstali, a pak je obdařila zářivým úsměvem.

"Vítejte, zachránci. Povězte, který z vás porazil odpornou stvůru?"

Hrozivý stál neschopen pohybu a díval se na ni, jako se dítě dívá na plech cukroví ještě horkého z

trouby. Oněměl. Kedrigern se ujal role mluvčího.

"Dosáhli jsme toho spojeným úsilím, má paní. Hrozivý princ Kallopane nás vedl a bojoval nejzuřivěji. To on je vaším zachráncem.

My ostatní jsme jen pomáhali."

"Děkuji ti za vysvětlení. Ty jsi čaroděj, nemýlím se?"

"Jeden z nich. Jsem Kedrigern z Hor tichého hromu. Moje žena a včela jsou rovněž čarodějové. Oba jsou trochu v šoku, ale Bledge se postaral, aby měli veškerou péči."

"Bledge je můj nejdůvěryhodnější služebník. Doufám, že mi vypovíte vše, co se udalo. Vaše dobrodružství jsou jistě naprosto úžasná. Uspořádala jsem malou soukromou večeři - jen mí zachránci, nejvyšší dvořané a nejstarší sluhové. Zítra začnou oslavy. Ale nejdřív," řekla Glynfynnyn a upřela své modré oči na Hrozivého, "toužím po intimní večeři se svými zachránci." Vzala velkou a zjizvenou Hrozivého ruku do obou svých. "Víš, jaká odměna přísluší tomu, kdo nás osvobodil od obludy, můj Hrozivý princ?"

Hrozivý neodpověděl. Kedrigern se k němu přitočil blíž a šťouchl ho loktem do žeber. Princ náhle zvolal hlasem, který naplnil síň do všech jejích koutů: "Vím! Přijímám! Ano, všechny tři, není o čem se bavit! Přijímám je! Řekni kdy!"

Když jásot a provolávání slávy utichlo, Glynfynnyn řekla: "Dostojíme své příjemné povinnosti, odvážný princ. Ted by ses ale možná rád odebral do svých komnat, aby ses převlékl, osvěžil a odpočal si, než se večer zase setkáme."

Kedrigern zatahal prince za ruku a oba vyšli ze síně. Cestou si princ tiše mumlal: "Nikdy bych si nepomyslel... nečekal jsem... takovou krásu! Ted' už chápu Krásného... usadit se... Ano, určitě je to správná myšlenka... báječná žena... muž si nemůže přát víc."

"Pět tisíc zlatých korun taky není k zahoeení."

"Myslíš, že mi jde o zlato? Vezmi si těch pět tisíc korun! Svěřuji ti je, abys je rozdělil, jak sám uznáš za vhodné."

"Skutečně? To je od tebe velice štědré. Začínáš se chovat jako správný vladař, chlapče - toho nejlepšího druhu."

"A co se titulu týče," pokračoval Hrozivý, "ponechám si jen toho Osvoboditele. 'Hrozivý princ Kallopane a Osvoboditel Lurodelu', to má brink. Terguse jmenuji Královským lovčím a deleguji na něj titul 'Pán Hor mrzutostí'. Ačkoliv mi sloužil jen krátce, sloužil mi dobře."

"A co Bledge? Ten sloužil tobě i Glynfynnyn."

"Bledge pasuji na rytíře."

"Čím dál lépe, Hrozivý. Mluvíš jako opravdový princ."

"Já jsem opravdový princ. A s takovou ženou po boku budu velkolepý princ." Než došli ke dveřím, nabyt Hrozivý zpátky svou starou sebedůvěru. Vykráčoval si rázně jako dobyvatel. Ale tu a tam si ještě zasněně povzdechl.

Náhle k nim přistoupil strážce. Jeho chování naznačovalo naléhavost.

"Můj pane, kouzelná včela procitla a pokouší se mluvit."

"Půjdu tam," řekl Kedrigern. Pak se obrátil na prince. "Ty si raději odpočiň. Začínají oslavy, slavnosti a veselí a ty budeš hlavní atrakcí. Máš povinnost vůči svému lidu, abys při tom neusnul a vypadal co nejlépe."

"A vůči Dobré Glynfynnyn," řekl Hrozivý a přikývl.

"Vůči ní především."

Kedrigern následoval zbrojnoše ke stolu, kde odpočíval Belsheer.

Měl o svého kolegu starost, neboť věděl, jak takové mocné zaklínadlo čaroděje vyčerpá, zvláště když je provedeno tak rychle a odborně. Trochu mu rovněž dělalo starosti to, co řekl Glynfynnyn, neboť ačkoliv se Hrozivý postaral o všechno to hrdinské sekání, bodání, píchání a řezání, byl to Belsheer, kdo doopravdy zbavil zemi obludy. Na druhé straně Belsheer, když nebyl včelou, byl staromládenecký, skoro pět set let starý čaroděj - tedy ne příliš vhodný kandidát na ruku krásné mladé princezny. Jistě to pochopí a bude souhlasit s Kedrigernovým rozhodnutím.

Pohled, který Belsheer skýtal, nebyl příliš povzbudivý. Ležel na zádech a jeho strnule natažené nohy se

malátně pohybovaly. Kedrigern se sklonil nad mísou a uslyšel jeho tiché, dušené sténání: "Jetel... jetel..."

"Belsheere, slyšíš mě? Já jsem Kedrigern."

"Med... vosk...", byla jediná sotva slyšitelná odpověď, které se mu dostalo.

"Nepoddávej se, Belsheere! Soustřed' se na svou lidskost. Vydrž ještě několik dní a budeš v mé pracovně."

"Tymián... Sladký jetel... rezeda..."

"Mysli na pořekadla. No tak, Belsheere, řekni mi nějaké pořekadlo.

Jen jediné."

"Královna žije dlouho."

Belsheerův stav byl velice vážný. Kedrigerna velice zarmoutilo, že po týdnech heroického vzdorování včelství si Belsheer sám přivodil svou zkázu odvážným aktem oběti. Něco bylo třeba udělat.

Kedrigern se rozhlédl po strážcích.

"Znáte nějaká pořekadla?"

Vyměnili si rozpačité pohledy. "Myslíte jako třeba: Dlouhá se zdá cesta, která nemá žádný zákrut?" zeptal se jeden.

"Nebo: Čas a příliv na nikoho nečeká?" zeptal se druhý.

"Ano. Chci po vás, abyste všichni čtyři opakovali vše v míse několik pořekadel, pomalu a srozumitelně. Opakujte je v krátkých intervalech. Ne příliš nahlas. Až je začne opakovat po vás, dejte mi vědět."

"Uděláme, co si přeješ, mistře Kedrigerne," řekl kapitán.

Kedrigern zanechal Belsheera v péči strážců, kteří mu připadali jako důvěryhodní muži, a šťastný, že nekladli žádné hloupé otázky, spěchal ke komnatě, kde odpočívala Princezna. Její stav se nezměnil. Stále dřímala a výraz její tváře byl klidný. Dvorní dámy, které s ní zůstaly, mu řekly, že spala klidně celou dobu: neházela sebou, nekřičela a nic nenasvědčovalo, že by ji trápily noční můry. Dvorní lékař ho ujistil, že lepší příznaky úplného uzdravení by si nemohl přát.

Musí být jen trpěliví a nechat Princeznu, aby procitla, až sama bude chtít. Vytrhovat ji ze spánku by mohlo být nebezpečné.

Už poněkud klidnější odešel do své komnaty, aby se připravil na večerní oslavu. Neměl na to sice tu správnou náladu, ale povinnost, řekl si, je povinnost.

Večeře, kterou Glynfynnyn přichystala svým zachráncům, byla střídma, elegantní a chutná. V následujících dnech je čekaly jásající davy, hudba a nákladná podívaná; dnes večer to bylo jen dobré jídlo a skvělé víno podávané za doprovodu tiché hudby v hřejivém soukromí úzké společnosti.

Glynfynnyn a Hrozivý seděli bok po boku v čele tabule s Kedrigernem a Tergusem po levici, a Bledgem a Vollianem po pravici.

Ostatní místa byla obsazena nejdůležitějšími činiteli Lurodelu a služebnictvem, které se vyznamenalo v době obléhání hradu Odporností.

Nálada byla slavnostní, ale zároveň poznamenaná starostmi o Princeznu a Belsheera.

Kedrigern, který nebyl z nejveselejších ani za ideálních okolností, se musel k srdečné konverzaci nutit, protože jeho myšlenky byly někde jinde; ale snažil se, seč mohl, protože nechtěl ostatním kazit večer. Jediná chvíle, kdy se doopravdy cítil uvolněně, byla, když se pustil do rozhovoru s velice starým mužem jménem Hoddie, který zastával velice vážené postavení - jaké přesně, to už zapomněl - u královského dvora. Hoddieho paměť byla nevyzpytatelná. Jeho řeči nebylo lehké rozumět, neboť mluvil v narážkách, neměl zuby a jeho hlas už byl velice slabý. To, co se Kedrigernovi podařilo zachytit, bylo plné odkazů na jemu neznámé lidi a události, a i když místy zněla jeho řeč trochu jasněji, Hoddie se mohl nečekaně pustit do vyprávění příběhu, který s tématem nijak nesouvisel, nebo upadnout do zasněného mlčení. Obracel se na Kedrigerna, tu jako by ho považoval za Hrozivého otce, tu za panoše a tu za někoho, kdo se jmenuje Hervil.

Kedrigern, zaměstnaný vlastními myšlenkami i poněkud problematickou konverzací s Hoddie, věnoval jen malou pozornost jídlu, a nechal míjet chod za chodem, aniž by něco víc než jen ochutnal.

Když se mu konečně dostalo vzácného okamžiku klidu, kdy Hrozivý princ byl tete-a-tete s Glynfynnyn a Hoddie hleděl zadumaně do dále, žvýkáje kousek chleba namočeného ve víně, zjistil, že má pořádný

hlad. V krátké chvíli spořádal větší část horkého nákypu z úhoře a rozinek, spolu se štědrá porcí ančovičko-cibulové omáčky.

Všechno to spláchl pohárem vychlazeného vína a dal si nasup. Jeho chuť se probudila a další chod, hustý sladký pudink, přivítal s nadšením.

Sotva však spořádal první talíř, shledal, že se mu začínají stahovat útroby. V ústech se mu začaly neovladatelně tvořit sliny, a ačkoliv se jeho tělo chvělo chladem, čelo měl mokré potem. Hrozivý, který se na něj obrátil s nějakou poznámkou, překvapeně vykřikl: "Kedrigerne, jsi bílý jako mléko! Jsi v pořádku?"

"Ne. myslím, že se se mnou-" čaroděj se odmlčel, aby namáhavě polkl, než pokračoval: "-něco děje. Mírně řečeno."

"Bude nejlépe, když si na chvíli půjdeš lehnout. Než se naděješ, budeš zase v pořádku."

Hrozivý vstal a přivítal sluhy. Glynfynyn zůstala po čarodějově boku, třela mu zápěstí a utěšovala ho.

"Uložíme ho do komnaty starého Hoddieho, ta je nejbližší," řekla. Když zvedl ruku na znamení nesmělého protestu, ujistila ho: "Hoddiemu to vadit nebude. Najdeme mu na dnešní noc jiné místo. Ten starý ubožák si toho pravděpodobně ani nevšimne."

"Děkuji... má paní," zasténal Kedrigern. Doprovázen dvěma sluhy, kteří ho podpírali z obou stran, a se sopkou, chystající se v jeho břicho k erupci, dostal se z jásotu oslavy do klidného ticha malé a temné světničky. Sluhové mu pomohli na nízkou postel. K hlavě mu postavili zapálenou svíci, k ní džbán s vodou a velké umyvadlo na opačnou stranu. Přikryli ho, neboť se stále ještě chvěl, a pak, když je šepem propustil, vděčně odešli, protože se - stejně jako on - báli, že se schyluje ke kataklyzmatu nebývalé intenzity, jehož si nepřáli být svědky, a už vůbec netoužili odklízet jeho následky.

Následující půl hodiny ležel Kedrigern na zádech a snažil se vzdorovat silám, které bouřily v jeho zažívacím traktu. Cítil se, jako by si smečka zuřivých pekelných lasiček pokoušela drápy prorazit cestu z jeho nitra. Nechtěl se uchylovat k úlevnému zaklínadlu; ve stavu, ve kterém se nacházel, by se asi těžko soustředil. Nezbyvalo mu než čekat a vytrvat.

Když nejhorší bolesti polevily, zvedl se velice pomalu na loktech a napil se vody ze džbánu. Čerstvá chladná voda přinesla jeho rozbouřeným útrobám úlevu a on se položil na záda, zhluboka dýchal a pokoušel se sám sebe uklébat k spánku. Občasné zvuky vycházející z jeho žaludku ho sice zprvu rušily, ale brzy ustaly. Netrvalo to dlouho a upadl do nepokojné dřimoty.

Probudil ho pocit chladu, jako by se světnici prohnal závan studeného vzduchu. Zvedl hlavu, zmaten na okamžik neznámým prostředím, pak si všiml svíce a džbánu, ucítil píchání, jako by měl v žaludku hrst horkých jehel a vzpomněl si, kde je. A pak uviděl u nohou své postele temnou postavu a okamžitě se mu vybavil výjev, který uviděl v okně Velké chodby. "Ach jemine," zašeptal.

Vetřelec ukázal hubeným kostnatým prstem na Kedrigerna a řekl pohřebním hlasem: "Přišel jsem si pro tebe, čaroději."

Kedrigern se vymrštil. "Co tím chceš říct? Jsem naprosto zdravý!"

"Na tom nezáleží, tvůj čas vypršel." Smrt pozvedl přesýpací hodiny. V horní části zůstávala už jen špetička písku a ta se propadala dolů šílenou rychlostí. Smrt odložil hodiny a oběma bledýma rukama sevřel kosu.

"Ne! Zmýlil ses! Je mi jen špatně od žaludku a to je všechno!

Jsem naprosto zdravý!"

"To říkají všichni. Těch historek, co jsem se už naposlouchal!"

zasmál se Smrt dutým smíchem a pak se zapitvořil: "'Vždyť je to jen škrábnutí, můj pane Smrti!' Ha!

'Minul mě nejmiň o metr, můj pane Smrti!' Ha! 'myslím, že člověk, kterého hledáte, bydlí ve vedlejší ulici, můj pane Smrti!' Žádný omyl, čaroději. Mám tvé jméno na seznamu pro dnešní noc. Připrav se, Pobbudamume," řekl Smrt, ztišuje při posledních slovech hlas do sotva slyšitelného mumlání, a pak pozvedl kosu k osudovému úderu.

"Počkej! Jak jsi mi to řekl?"

"Na tom nezáleží. Tvůj čas vypršel."

"Chci se podívat na ten seznam. Trvám na tom!"

Smrt se zastavil s kosou napřaženou k úderu. "Ale no tak, nebud' tak umíněný. Vůbec to nebolí."

"Ukaž mi ten seznam!"

"No dobře, dobře. Nemíním tady zůstat celou noc a hádat se o jedno pitomé jméno." Smrt si opřel kosu o postel a vytáhl z opasku pergamenový svitek. Podal ho Kedrigernovi a řekl: "Ale rychle.

Mám velice nabitý rozvrh. Hned jak tě vyřídím, spěchám do Samaří."

Kedrigern vyskočil z postele a s maximálním úsilím se postavil zpříma. Měl pocit, jako by jeho žaludek prošel mlýnkem na maso.

Vzal pergamen, vlhký a nepříjemně páchnoucí hnilobou, a pečlivě si ho prohlédl ve světle svíčky. "Mé jméno na něm není," řekl a vrátil ho Smrti. "Ukaž mi moje jméno. No tak, trvám na tom, abys mi ukázal, kde tu vidíš moje jméno!"

"Někde tam je, to vím jistě. Takové věci si prověřuji velice pečlivě. Dovolíš...?" požádal ho smrt a Kedrigern mu uvolnil místo u svíce. Smrt přeběhl kostnatým prstem sloupec jmen a pak triumfálně vykřikl: "Tady je to, pane Vševěde! Tady, hned za Inflagratem, hrabětem deLicto a vévodou z Goosedownu. Vidíš?" Smrt ukázal na jedno jméno. "Jestli ti tohle nestačí, nedá se nic dělat."

Kedrigern mu vyškubl pergamen, pozorně si prohlédl jméno a řekl: "To není moje jméno."

"Samozřejmě, že je."

"Není! Já se jmenuji Kedrigern. Tady stojí Pozgvodbribnyi."

Smrt si vzal seznam zpátky a chvíli ho pečlivě studoval. Pak netrpělivě mávl rukou. "Nebud' takový pedant. To je jen takový rukopis.

Je to tvoje jméno."

Počáteční šok už minul a Kedrigern zase získal svou sebedůvěru.

Pořád ještě se cítil nepohodlně, ale v obličejí měl chladný výraz, když řekl: "Můj drahý Smrti, sám dobře víš, že žádný rukopis nemůže změnit Kedrigerna na Pozgvodbribnyie. Už se ti to stalo zase, starý brachu."

"Zase? Co tím chceš říct, zase?"

"Žes to zase zpackal. Znovu jsi našel nesprávného muže, stejně jako před několika lety u Arlebara. Pamatuješ se přece na Arlebara?"

"Samozřejmě, že ano. Pamatuji se na všechny svoje klienty.

Starý alchymista s bradkou. Trošku při těle, vzpomínám si."

"Arlebar byl čaroděj hubený jako třtina a vousy mu sahaly až po kolena," řekl Kedrigern s úsměvem.

"No, ať je to jak chce, pamatuji si ho dokonale. Bylo to s ním stejné jako s tebou - pokoušel se mi dělat těžkosti."

"Arlebar šel pokojně. Bylo mu šest set let. Měl bolesti, od kterých mu nemohla pomoci ani magie."

"Tak už dost, slyšíš!" zaječel Smrt a dupl si. Jeho hlas zněl ukřivděně. "Mám spoustu práce a přišel jsem pro tebe přes půl světa, a ty mě tu zdržuješ."

Kedrigern ukázal ke dveřím. "Můžeš odejít, kdy se ti zlíbí."

"Tebe to nedojímá, co?" Smrt kopl do kosy, která se bezhlesně skácela na zem. "Honím se až jsem celý schvácený, celé dny si neodpočinu, a jen proto, že nějaký pitomý byrokrat spletl dnešní rozpis, fy chceš, abych odsud odešel s prázdnou." Nakopl své přesýpací hodiny, až se odkutálely pod postel. "Proč to vždycky musím odnést já, ptám se tě. Je to spravedlivé?" Jeho hlas stále stoupal, až přešel ve vysoké ječení.

"Nerozčiluj se," řekl Kedrigern. "Napíšu ti vysvětlující dopis.

Nechci, abys měl kvůli mně problémy, ale také nechci odejít dřív, než přijde můj čas. V řetězu příčinností by to mohlo způsobit problémy."

"Vy lidé jste všichni stejní. Je s vámi hrozná práce. Berete všechno, jako by to byla otázka života a mne!" zavyl Smrt. Pak se zhroutil na postel, zabořil tvář do polštáře a rozvzlykal se. Kedrigern se na něj rozpačitě podíval, ale neřekl nic. Po chvíli se Smrt posadil a řekl plačtivě: "Nemáš ani potuchy, jaké to je. Nikdo to neví a nikdo se o to nestará. Žádná dovolená ani svátek, žádný čas pro sebe, a přitom se ode mne čeká, že v každém jednotlivém případě bude všechno v naprostém pořádku. Nikdy mi nikdo nepomůže. Nedostává se mi ani patřičné církevní asistence. Kdybych se alespoň mohl spolehnout na svůj seznam, byla by ta práce docela snesitelná, ale to asi čekám příliš moc. Kvůli nim budu každému pro smích."

Kedrigern se posadil vedle něj a konejšivě mu položil ruku na vyhublé rameno. "No tak, no tak, starouši. Vzmuž se. S ohledem na okolnosti to děláš skvěle."

"Nevím, proč se tak honím. Nikdo o mne nestojí. Nikdo mi nepoděkuje, neřekne mi, abych se na chvíli posadil, ani mi nenabídne svačinku."

"Dal by sis svačinku? Nikdy by mne nenapadlo-" "Nedal, ale potěšilo by mne, kdyby mi ji někdo nabídl. Lidé nechávají mléko a cukroví pro Santa Clause, ale když mám přijít já, zavírají dveře na petlici. Jak mi má být, když každý bledne a ječí, sotva se před ním objevím."

"Někteří lidé tě určitě vítají."

"Ano... tu a tam. Ale ti jsou většinou v takovém stavu, že sotva snesu pohled na ně. Nemáš ani potuchy, jaké to je setkávat se v jednom kuse s umírajícími lidmi. Žádnou legraci si neužiji. Nikdo si mě neváží."

"Tak tohle zase není pravda," řekl Kedrigern. Zvedl obě ruce a začal vypočítávat na prstech. "Rytíři a válečníci mají tvou společnost velice rádi. Popravčí a chirurgové by bez tebe byli ztraceni. Králi, císaři, knížata, vojevůdci a maršálové posílají muže po tisících, aby se s tebou setkali - zdravé, silné chlapíky, žádné staré invalidy. Tak neříkej, že si tě nikdo neváží."

Smrt popotáhl a povzdechl si. "Jakmile na ně dojde, chovají se stejně. Prosí a žebrají a dělají, co mohou, aby se z toho vykroutili."

Králi, císaři a všechna ta jejich sebranka jsou horší než ostatní. Jak myslíš, že se při tom cítím?"

Kedrigern ho poplácal po zádech a řekl: "Vzmuž se, Smrti. Jsi důležitý."

"Ha! Víš, co mi řekl jeden z těch usmrkaných mladých byrokratů minulou zimu, když jsem si kvůli mrazům, hladomoru a epidemiím na pobřeží a válkám ve vnitrozemí mohl nohy uběhat? Měl tu drzost mi navrhnout, abych odložil svou kosu a používal místo ní srp. 'Ta kosa musí být pro tak starého tatíka, jako jste vy, strašně těžká.' řekl mi. Dovedeš si to představit?"

"Možná ti chtěl pomoci. Ta kosa opravdu musí být těžká."

"O to přece nejde!" zaječel Smrt, vyskočil na nohy a zamával pěstmi.

"Dobře, dobře. Tak už se uklidni." Kedrigern popleskal postel vedle sebe. "Posad' se. Uklidni se. Ovládej se."

Smrt zaváhal, ale nakonec se posadil vedle čaroděje. Chvilí tak seděli tiše a pak Smrt řekl: "Už je mi trochu lip. Ulevilo se mi, když jsem to ze sebe dostal. Děkuji ti, žeš mě poslouchal, Kedrigerne."

"Jsem rád, že jsem ti byl užitečný. Možná ti jen chybí někdo, s kým by sis popovídal. Máš velmi osamělé řemeslo."

Smrt si znovu odfrkl. "Nesmysl. Setkávám se s lidmi každý den."

"Ano, ale ti ječí a snaží se tě zapudit. Říkal jsi to. Potřebuješ přátele. Kamarády. Kolegy."

"Nemohu mít kolegy. Jsem jedinečný."

"Nebud' tak pyšný, Smrti."

"Proč ne? Víš, někdy mne nazývají 'mocný' nebo 'hrozný'."

"Možná, že máš pravdu, ale pořád je to osamělá práce. Už jsi pomýšlel na to najít si pomocníky?"

"To by nedělalo dobrotu. Jestliže jsou lidé rozrušení, když se před nimi objevím sám, jak myslíš, že by reagovali, kdybych k nim napochodoval s tuctem pomocníků?"

"Myslel jsem tak dva nebo tři."

Smrt se na chvíli zamyslel a pak rozhodně zavrtěl hlavou.

"Veškerou zodpovědnost bych měl stejně pořád já."

"Můžeš ji delegovat."

Smrt se na něj podíval a Kedrigern zahlédl dva mrazivé plamínky v šeru jeho kápě. "Jak s tím jednou začnu, je se mnou konec."

Vezmou mi moje přesýpací hodiny a kosu a místo toho mi dají minutěnku a kapesní nůž. Nakonec budu chodit pro utopené krysy. To nebyl dobrý nápad, Kedrigerne. Raději zůstanu jedinečný."

Kedrigern souhlasně zabručel. Po chvíli přemýšlení řekl: "A co takhle spolupracovníky? Kdybys mohl přinutit některé z těch, kvůli kterým musíš tak těžce pracovat, aby ti pomohli..."

Smrti zableskl v očích nově probuzený zájem. "To zní nadějně."

Pokračuj. Rozviň to."

"No... říkal jsi, že sis minulou zimu mohl kvůli mrazu, hladu, moru a válce nohy uběhat. Co kdybys s nimi

spolupracoval? Mohli byste cestovat spolu, všech pět."

Smrt rozhodně zavrtěl hlavou. "S mrazem ne. Mráz nemohu vystát."

"No dobře, tak jenom ve čtyřech. Válka, Hlad, Mor a Smrt."

Mohli byste si říkat Čtyři jezdcí."

"To není hloupé." Smrt vstal a několikrát pomalu přešel po místnosti, pak se zastavil a řekl: "Líbí se mi to. Mohlo by to fungovat."

Jen si nás představ. Válka celý v rudém - zbožňuje rudou, i když v ní vypadá, jako by se trochu červenal. Hlad v bledě šedobílé a Mor v něčem tečkovaném tu a tam se strašidelnou skvrnou. A já samozřejmě v černém. Ano, to je báječná představa. Navrhnou to hned, jak se vrátím ze Samaří."

"Dobře. A teď už raději jdi. Nechci, aby ses kvůli mně zpozdil."

"Budu spěchat. Stálo to za ten čas, Kedrigerne. Rád jsem se setkal s někým, kdo projevil zájem a opravdu se mi snažil pomoci."

Jsem ti moc vděčný. Věř mi, až přijde tvůj čas, zpříjemním ti to, jak jen to půjde."

"Žádám tě jen o jediné, Smrti: až ten čas přijde, přesvědči se, že je to doopravdy můj čas. Raději dvakrát. Prosím."

Patnáct

Rodinné shledání?

Příštího rána se Kedrigern probudil bez nepříjemných následků včerejšího rušného večera, s výjimkou otupené chuti k jídlu a nepříjemného pocitu kolem žaludku. Vypil několik doušků vody a šel zkontrolovat Princeznu a Belsheera.

Princezna spala a její výraz vypovídal o sladkých snech; bylo to sice povzbudivé znamení, ale po pravdě řečeno, čekal víc. Belsheer neohrabaně lezl po míse a nevykazoval žádnou reakci na opakované přetřívání pořekadel. Kedrigern se pokusil o jednoduchou konverzaci, ale nedostalo se mu žádné odpovědi. Belsheer se do včelství propadl ještě hlouběji, než dřív. Už ani okamžitý odjezd, rychlá jízda do Hor tichého hromu a veškeré zdroje Kedrigernovy knihovny nezaručovaly, že bude zachráněn. Kedrigern se smutně vydal ke kuchyni, aby si obstaral kus suchého chleba, když tu ho radostně pozdravila známá postava: "Bud' zdrav, můj mladý příteli. Hezky jsme si včera večer popovídali, neníliž pravda?"

Byl to starý Hoddie, ale zdál se být jakoby jiný, a bezpochyby k lepšímu. Jeho hlas byl silný, oči jasné, držení těla vzpřímené a pohled pevný. Zářil jako dítě ve svátečním ránu.

"Dobré ráno, Hoddie. Vypadáš nějak čiperněji."

"Cítím se báječně! Jsem fit jako pudink. Tak dobře jsem se necítil už nejméně sto let. A taky se mi vrátila chuť k jídlu."

Zatímco spolu kráčeli chodbami a síněmi, které vedly do kuchyně Ma Cachette, Hoddie brebentil o své nově získané energii, vracející se paměti, obnovující se síle a zdraví a o svém celkovém omlazení vůbec. Kedrigern, který musel pořád myslet na svou ženu a přítele, poslouchal jen napůl. Ale když se Hoddie zmínil o svém záměru vrátit se k čarodějnické praxi, Kedrigern se zarazil a chytil ho za límec róby.

"Tys byl čaroděj?"

"Byl. Mnoho zdejších lidí už si to nepamatuje, ale ve své době jsem byl docela dobrý. Vadí to?"

Kedrigern ho pustil. "Promiň. Překvapilo mě to, to je vše. Minulou noc jsi mi připadal... no..."

"Já vím. Sám sobě jsem si tak připadal také. Ale už dlouho jsem se cítil opravdu špatně. Slabý jako čaj. Abych řekl pravdu, když jsem včera ulehal k spánku, byl jsem si jist, že je to naposledy. Ale teď se cítím, jako bych se znovu narodil!"

"Možná, že ano. Nemýlím se, když předpokládám, že 'Hoddie' není tvé pravé jméno?"

Stařík se zasmál. "Nemýlíš se. Tak mi říkala malá princezna Glyn. Všichni ostatní mi tady říkali 'Groddie', ale naše malá roztomilá princeznička to nedokázala vyslovit."

Kedrigern se na okamžik zamyslel. "Takže tvé skutečné jméno je 'Groddie'?"

"Ne. Jenže 'Pozgvodbribnyi' tady nedokáže vyslovit vůbec nikdo, a tak mi-" "Můj příteli a kolego, už ani slovo. Musím ti něco vyprávět," řekl Kedrigern a odvedl ho k dlouhé truhle, která stála u zdi. Posadili se

a on mu pověděl o návštěvníkovi z včerejší noci. Starší čaroděj poslouchal v užaslém tichu, a když Kedrigern skončil, políbil ho hlasitě na obě tváře, stiskl mu obě ruce a podíval se na něj očima plnými slz. "Můj zachránče - příteli nejdražší - tys mi zachránil život," řekl hlasem překypujícím citem.

"Bylo to jen štěstí. Prostě se mi udělalo špatně v pravý čas a na pravém místě."

"Ale stejně jsi mi zachránil život. Pověz mi, existuje nějaký způsob, jak bych se ti mohl odvděčit?"

"Potřebuji odevklínadlo a potřebuji ho velice rychle. Nemáš výtisk Isbashooriova Průvodce po všech protikouzlech, jemné magii a vícenásobných kletbách?"

Starý čaroděj se zatahal za řídký vous, několikrát zamyšleně přežvýkl a po chvílce soustředění řekl:

"Vzpomínám si na ni. Velká tlustá kniha, že ano?"

"To je ona."

"Ano, ano. Už si vzpomínám. Všechno se mi vrací. Podívej se, mladý příteli - jak jsi to říkal, že se jmenuješ?"

"Kedrigern z Hor tichého hromu."

"Dobře, Kedrigerne. Co kdybychom si nejprve dali malou snídani a pak zašli ke mně do pracovny? Předpokládám, že tam mé knihy ještě zůstaly. Nejspíš budou trochu zaprášené a ohryzané od krys, ale pořád použitelné. Určitě tam tu knihu najdeme."

Po cestě vyprávěl starý Hoddie - tak si přál být osloven - svůj příběh, inspirativní vyprávění plné hrdinství, oddanosti a lojality, které Kedrigerna hluboce došlo. Když Glynfýnnyn byla ještě malá holčička, velice se přimkla ke královskému čaroději. Starý Hoddie a princezna Glyn byli nerozluční. Jednoho dne, když spolu byli na zahradě a Hoddie pozornému dítěti vysvětloval vlastnosti různých listů a kořínků, zaútočila Velká plazivá odpornost na hrad a zmocnila se princezny Glyn. Čaroděj se bez zaváhání pustil s nezničitelnou obludou do křížku a vrhl proti ní silné kouzlo. Odpornost upustila dítě, které uteklo do bezpečí, a chystala se vypořádat s čarodějem.

Jejich bitva trvala dva plné dny a připravila Hoddieho takřka o všechnu magii. Obluda jeho slabosti využila, zmlátila ho do bezvědomí a bezmocného ho odhodila na hnojiště.

Hoddie byl těžce pochroumaný a jeho vitální energie se ztenčila na minimum. To málo magie, co mu zůstalo, potřeboval k tomu, aby se nerozpadl v prach (koneckonců, bylo mu víc než pět set let).

Jeho tělo se uzdravovalo jen pomalu a jeho mysl se zdála být postižena navždy: ztratil paměť, nedokázal udržet pozornost a jeho vůle k životu byla podlomena. Ale princezna Glyn nikdy nezapomněla na jeho hrdinný čin. Hoddieho udělala čestným obyvatelem hradu a hostem na každé oslavě; zůstalo mu i jeho místo v radě. A teď, po téměř dvaceti těžkých letech, se stal znovu sám sebou.

Když tohle všechno Hoddie vypověděl, zeptal se Kedrigerna na jeho dobrodružství. Vzpomínal si, že se o nich mluvilo minulého večera, ale jeho vzpomínky na vše, co se udalo mezi jeho utkáním s Odporností a dnešním ránem, byly velice útržkovité. Když se Kedrigern zmínil o svých společnících, Hoddie zvolal:

"Belsheer? Belsheer přijel s tebou? Ten starý pes!"

"No, v tuto chvíli je spíš včela."

Hoddie vyprskl smíchy a v bujném veselí se plácl do kolen.

"Tak to se za ty roky moc nezlepšil. Ten Belsheer! Jak se mu to stalo - zpětný zášleh magie?"

Kedrigern mu popsal kolegovu nepříjemnou situaci. Než skončil, došli do malé temné komůrky v horním patře věže.

"To vypadá pro ubohého starouše Belsheera zle. Musíme se dát hned do práce a najít Isbashooria," řekl Hoddie.

"Tak otevři ty dveře."

Hoddie si založil ruce na prsou a zamračil se. "Doufám, že si vzpomenu to správné zaklínadlo. Zámkům jsem nikdy nedůvěřoval.

A klíč je možné ukrást, ztratit nebo zkopírovat. Vždycky jsem dveře zajišťoval zaklínadlem." Zavřel oči, chvíli uvažoval, pak obrátil ruce dlaněmi proti dveřím a něco tiše zamumlal. Zpoza dveří se ozvalo zlověstné vrčení a on rychle schoval ruce a řekl: "Špatné zaklínadlo!"

Pardon." Znovu se na chvíli zamyslel, pak položil ruce na dveře podruhé a opět něco nesrozumitelného zamumlal. Kov zavrzal, dřevo zapraskalo a dveře se pomalu otevřely. Z dvojice svícňů vyšlehly plameny - šikovní věcička, pomyslel si Kedrigern a umínil si, že to doma také zavede - a osvětlily místnost s

vysokým stropem plnou prachu a pavučin.

"Měl jsi to tady hezké," řekl Kedrigern.

"Vždycky jsem se tu cítil dobře. Je to tu útulné a přitom moderní.

Tak, podívejme se... Isbashoori je... ano, někde tady," řekl Hoddie a k nelibosti několika velkých pavouků, kteří zlobně blýskali očima na vetřelce, smetl stranou nános pavučin. Ignoruje je, přistoupil ke knihovně, smetl z ní prach a vytáhl velký tlustý černý svazek.

Trvalo to jen několik minut, než našli odpovídající zaklínadlo a k němu příslušné odeklinadlo, a pak se rychle vydali ke stolu, na němž odpočíval Belsheer. Zbrojnoši vypadali poněkud rozrušeně a přes mísu byl přehozen plášť.

"Pokoušel se uletět, mistře Kedrigerne," vysvětlil strážce. "Viděl jsem, jak se v míse hemží, a tak jsem přes něj přehodil plášť. Dával jsem pozor, abych mu nijak neublížil."

Kedrigern se sklonil nad mísou a zaposlouchal se. Po chvíli napjatého ticha se narovnal a řekl: "Pořád bzučí. Udělal jsi dobře, zbrojnoši. Kdyby uletěl, už bychom ho nikdy nenašli. Ted' nás můžete nechat o samotě." Když strážci odešli, řekl: "Začíná to být ošidné.

Nerad bych mu vrátil původní podobu, když je takhle v míse. Mohl by ji rozbít a pořezat se. A když ho vypustíme a odeklejeme ho v letu, tak se zase ošklivě uhodí."

Chvíli stáli a pozorovali mísu. Hoddie navrhl, aby ji položili na zem a zabránili tak riziku pádu. Udělali to. Po dalším rozvažování se rozhodli, že přistoupí k pečlivě načasovanému odeklinacímu manévru.

Namalovali kolem zakryté mísy patřičné obrazce a postavili se na svá místa. Kedrigern začal odříkávat odeklinadlo. Když došel k závěrečné pasáži, kývl. Hoddie strhl plášť; Belsheer vykoukl; Kedrigern popadl mísu; a náhle se Belsheer válel na podlaze, v dokonale lidské podobě. Kedrigern a Hoddie si vyměnili úsměvy vzájemného uznání za dobře odvedenou práci a pak soustředili svou pozornost na Belsheera.

"Jsem sám sebou," řekl tichým, udiveným hlasem. "Jsem zase člověk." Osahal si tělo, hlavu a nohy a pak řekl hlasitěji: "Jsem člověk.

Už nejsem včela! Bratře Kedrigerne, tys to dokázal! Jsem - Pozgvodbribnyi, jsi to ty?"

"Samozřejmě, že jsem to já, a zdravý jako rybička! Tvůj přítel Kedrigern zachránil i mne. Vytrhl mě Smrti ze spárů. Ted' se cítím lépe než po celá staletí!"

Belsheer vyskočil na nohy a řekl: "Stejně jako já. To všechno ten čerstvý vzduch, pohyb a včelí jídlo - cítím se zase na tři sta!"

Dva starší čarodějové si začali radostně sdělovat své dojmy - mezi sebou navzájem, Kedrigernovi i jen tak obecně. Belsheer se začal smát a Hoddie se k němu připojil a brzy se oba váleli smíchy, ukazovali jeden na druhého a plácali se do kolen, zatímco Kedrigern tiše přihlížel.

"Ty... jsi byl... včela!" vyrazel ze sebe Hoddie.

"To jsem byl! Ale vypořádal jsem se... s obludou!"

"Grizziscus... ten šejdř... tě převezl!"

"Však jsem mu to oplatil. Použil jsem jeho vlastní kouzlo..."

Belsheer zjistil, že dál nemůže. S očima plnými slz smíchu se otočil na Kedrigerna a vykřikl: "Přenesl jsem... Odpornost... do údolí Aniar!"

a pak se bezmocně zhroutil smíchy na zem.

Kedrigern zprvu nechápal, ale pak se mu rozbřesklo: "Tam přece mířil Grizziscus!"

"Překvapení, překvapení!" pištěl Belsheer, pak se rozchechtal a začal bušit pěstmi o zem.

Zbrojnoš, který v tu chvíli vstoupil do dveří, zůstal užasle stát na prahu a pak zase zmizel. Kedrigern pomohl Belsheerovi na nohy.

Hoddie si rukávem róby utřel slzy smíchu, naposledy se zahihňal a řekl: "Zrovna jsem si vzpomněl - měl jsem v pracovně malou lahvičku švestkovice, která ted' už musí být takových dvacet let stará. Co kdybychom zkusili, jak chutná?"

"Určitě lip než nektar a pyl," řekl Belsheer. "Jdeme."

"Jděte popředu, já za vámi přijdu později. Chtěl bych se ještě podívat, co je s Princeznou," řekl Kedrigern a vykročil ke dveřím.

Když zahýbal za roh chodby, skoro vrazil do Volliana. Pěvcův roztrhaný a špinavý oděv už nahradily

honosné šaty: dlouhé, zářivě zelené nohavice, šarlatový kabátec a vysoké boty z měkké žluté kůže.

Nesl loutnu, jejíž struny cestou rozezníval.

"Mistře Kedrigerne! Nevypadám báječně?" zeptal se, ustoupil o krok a pomalu se otočil, aby nechal vyniknout svému půvabu.

"Velice malebně. A už máš zase loutnu."

"Komponuji baladu o slavných činech Hrozivého prince. Budu ji zpívat na oslavě jeho zasnoubení s krásnou princeznou Glynfynyn."

Chtěl by sis poslechnout, jak už jsem daleko?"

"No, teď zrovna spěchám za-" "Nebude to trvat dlouho. Zaspívám jen několik úvodních veršů."

"Možná kdybych-" Akord zahráný na loutnu Kedrigernovi zabránil se cítit uniknout.

Povzdechl si a rezignoval. Už poznal Vollianovy tvůrčí schopnosti a o další ukázky příliš nestál, a navíc by se rád přesvědčil, že Princezna je v pořádku. Jenomže situace si od něj vyžádala několikaminutovou oběť, a tak mu nezbývalo, než se poddat osudu. Opřel se o stoup a pokynul Vollianovi, aby začal. Pěvec zaujal postoj, zadrmkal akord a začal zpívat: "Ach, já teď vám svou píseň zaspívám, o činu hrdinském, který byl vykonán!

V ponurém lese, ach ve zdejších končinách číhala stvůra zlá jež vzbuzovala strach.

Odpornost plazivá!

Obluda hrozivá, šířila zmar a zkázu a každý se jí bál..."

Tak to pokračovalo velice dlouho a Kedrigernova mysl byla celou tu dobu někde docela jinde. Náhle se Vollian odmlčel, aby si odkašlal, a Kedrigern se potěšeně usmál a pozvedl vyčkávavě obočí.

"A ten statečný rek se do boje dal hned; a opravdu byl při tom impozantní na pohled.

Hned je tam, hned zas tu ten rytíř jménem Lou, jenž náhle vytáh dýku -a" "Lou?" vyhrkl Kedrigern. "Jaký Lou? Myslel jsem, že to má být o Hrozivém."

"Je to o něm, je. Ale copak se dá pracovat se jménem, jako je 'Hrozivý'? Nerýmuje se s ničím a nedá se začlenit do rytmu. Proto jsem pro účely balady prince nazval 'Lou'. Je to básnická licence."

"Aha."

Vollianův obličej se prodloužil. "Tobě se má balada nelíbí. Pověz mi pravdu, mistře Kedrigerne. Myslíš si o ní, že je hrozná."

Kedrigern zaváhal, neboť říct, co si myslí doopravdy, se mu nezdálo vhodné a vyloženě klamat nechtěl.

Nakonec poplácal Volliana po rameni a řekl: "Radil bych ti, příteli, abys buď našel rýmy na 'Hrozivý', nebo hrál na loutnu tak hlasitě, jak jen umíš." Pak pěvce zanechal, aby o té hudebnické moudrosti v klidu přemýšlel, a rychle spěchal do komnaty, kde spala Princezna.

Když vešel dovnitř, naskytl se mu pohled na nebývalý shon.

Dvorní dámy a různolící služebné pobíhaly sem tam, vzrušeně mávaly rukama a narážely jedna do druhé, přenášely polštáře, přikrývky, róby, talíře, vázy a džbánky z místa na místo, při čemž na sebe pokřikovaly: "Pohnula se!", "Mluví!", "Zavolejte Glynfynyn!", "Za- volejte čaroděje!", "Promiňte!", "Pozor na její křídla!", "Au!", "Vodu!", "Otevřete dveře!", "Zavřete dveře!", "Promiňte, má paní!" a to vše doprovázely ještě různé doprovodné zvuky vyjadřující zmatení, žádosti a protesty.

Kedrigern si proklestil davem cestu k Princezninu loži. Její víčka se chvěla. Zívla, rozkošnický se protáhla, otevřela oči a pak je honem zase zavřela a zavrtila se do polštářů. Kedrigern uchopil jednu služebnou za ruku, ukázal jí na místo po svém boku a nařídil ji, aby se z něj nehnula, dokud jí nenařídí jinak.

"Všichni ostatní ven! No tak, rychle, už ať jste za dveřmi!" nařídil jim a gestem ruky je zahnal pryč.

Královský lékař se pokusil protestovat, ale bezúspěšně. Kedrigern ho vystrčil spolu s ostatními.

Pak se přísně podíval na služku a řekl: "Až se probudí, okamžitě pošleš pro cokoliv, o co požádá. O všechno ostatní se postarám já. Rozumíš?"

Dívka dychtivě přikývla, oči rozšířené úžasem, ale připravena uposlechnout každý rozkaz. Kedrigern se posadil na postel, vzal Princeznu za ruku a jemně ji pohlídl. Pohnula se, něco tiše a nesrozumitelně zamumlala a otevřela oči. Chvilí na něj nechápavě hleděla, pak se posadila a rozhlédla se po komnatě.

"Keddie, myslím, že jsem doma!" řekla a vrhla se mu do náručí.

Když se oba ovládli, Princezna si natrásla polštáře, pohodlně se usadila a začala vyprávět. "Letěla jsem

se poohlédnout po Odpornosti.

Vzlétla jsem nad vrcholky stromů, když tu jsem uviděla hrad a poznala jsem ho! Když jsem byla malá holčička, chodila jsem loukou na kopec, který se tyčil nad hradem, odkud jsem se dívala, jestli neuvidím maminku a tatínka. Vypadalo to zrovna tak."

"Jsi si tím absolutně jista, má drahá? Hrady si často bývají podobné."

"Všechny věžičky a věže jsou na svých místech. Právě to mě tak šokovalo. A tahle komnata - je mi povědomá."

Kedrigern zavrtěl hlavou. Měl o tom své pochybnosti. Les, přes který Princeznu vezl, určitě nebyl loukou a přitom byl nejméně sto let starý, soudě podle vzrůstu některých stromů. Ale nechtěl své ženě přivodit zklamání - a rozrušit ji - a tak neřekl nic. Princezna si prsty pročísla vlasy, odhrnula si je z obličeje a sáhla po čelence, která ležela na stolku. Nasadila si ji a pak pokračovala.

"Myslím, že bych si měla udělat procházku po hradě a zjistit, co mi připomíná. Myslíš, že by to Glynfynnyn nevadilo? Už ses s ní setkal, ne?"

"Samozřejmě. Půvabná paní. Včera jsme spolu večeřeli. Je nám velice-" "Včera? Jak dlouho jsem vlastně spala?"

"Necelý den, má drahá. Jak jsem chtěl zrovna říct, Glynfynnyn je nám velice zavázána. Docela si rozumí s Hrozivým, který je jí dokonale omráčen. Zrovna se domlouvají na termínu svatby."

"Takže jsme našli báječné ženy už dvěma princům Kallopane."

"Ano. Musím to Sariaxovi připomenout, až se vrátíme zpátky na jeho hrad. A Belsheer už je zase sám sebou. Cítí se lépe, než kdykoliv před tím."

"Jsem ráda, že to slyším."

"Chvilí jsem myslel, že už jsme o něj přišli. Udělal jedno velice mocné kouzlo, víš... a to ho velice vyčerpalo. Ale získal jsem opis Isbashooria a našel odeklínadlo. Ach ano, pomáhal mi při tom jiný čaroděj, který je tady na hradě."

"Vidím, že ses tu nenudil. Trochu se vykoupu, pak něco sním a potom mi můžeš vyprávět všechno, co se tu udalo. Mám přišerný hlad."

Kedrigern si s úlevou oddechl. Už se skoro podřekl, že Odpornost je pryč a Princezna navždy přišla o možnost promluvit si s ní.

Ta zpráva by ji jistě rozrušila a on ji od toho chtěl uchránit tak dlouho, jak jen to bude možné. "Dobrý nápad," řekl. "Je to zvláštní, jak se všechno děje po dvou. Dva princové našli manželky, dva čarodějové spolupracovali-" Princezna ztuhla. Upřeně hleděla na dveře, pak roztřeseně zvedla ruku, aby jí ukázala na postavu, která v nich stála a zvolala: "To je Abrasia! Moje sestra Abrasia!"

Kedrigern vyskočil, obrátil se a uviděl Glynfynnyn a Hrozivého, jak stojí u dveří a drží se za ruce.

Glynfynnyn zavrávala. Zbledla jako křída, vykřikla: "Maminko!" a zhroutila se Hrozivému do náruči.

"-a teď dvě omdlévající princezny. Říkala ti 'maminko', má drahá, všimla sis?"

"Ne, ne, volala naši matku. Je to moje sestra Abrasia. Je to ta, která se mne pokoušela - hm, zapomeňme na to. Ale je to moje sestra, Keddie. Jsem skutečně doma!"

Hrozivý, s bezvládnou Glynfynnyn v náruči, přistoupil k Princezninu lůžku. "Má paní, nevadilo by vám trochu se posunout, abych mohl uložit svou milovanou?" Když Glynfynnyn ležela přikryta lehkou přikrývkou v posteli, zeptal se: "Nejste doopravdy její matka, že ne?"

"Vypadám snad tak stará, abych jí byla?" odsekla Princezna.

"To jistě ne, má paní! Vypadáte obě stejně staré. Právě proto mne její výkřik tak udivil."

"Ta dáma, Hrozivý, je moje sestra. Alespoň myslím, že je."

Princezna se sklonila ke Glynfynnyn, aby si ji lépe prohlédla. "Abrasiiny vlasy byly přesně stejné barvy. Skutečně vypadá úplně jako Abrasia," řekla Princezna, ale v hlase jí zazněl lehce pochybovačný tón.

"Jste si podobné. Všiml jsem si toho hned, jak jsem Glynfynnyn uviděl prvně. Mohly byste být sestry," řekl Kedrigern, ale o nic víc sebejistěji než Princezna.

S pomocí Hrozivého divokého tření zápěstí a popleskávání tváří se Glynfynnyn brzy vzpamatovala a posadila se. Pozorně se zadívala na Princeznu, pak se omluvně usmála a řekla zahanbeným hlasem:

"Promiňte. Na okamžik jsem měla dojem... Spletla jsem si tě se svou matkou. Když byla mladá, samozřejmě."

"Samozřejmě. Ale tys mne nepoznala? Abrasie, drahoušku, já jsem tvoje sestra!" řekla Princezna a rozevřela náruč.

"Ale já jsem Glynfynnyn. A jsem jedináček."

"Nemusíš se za mne stydět, Abrasie! Kletba je zlomena. Kedrigern mne vysvobodil a já už nikdy nebudu ropuchou. Ach, neodmítej mne! Jsi jediná, kdo mi může říct, kdo jsem!" zvolala Princezna a v očích se jí zaleskly slzy.

Glynfynnyn ji objala, něžně ji pohladila po vlasech. "Bylo by mi ctí, kdybych měla za sestru tak půvabnou a odvážnou dámu, jako jsi ty, má drahá. Ale běda, ubohá Princezno, žádnou sestru nemám.

Nikdy jsem neměla. A jelikož už jsem o oba rodiče přišla, nikdy ani žádnou mít nebudu."

"A ani sestřenici," řekl Hrozivý. "Je mi líto."

"Ale vypadáš docela jako moje sestra Abrasia. A tento palác," řekla Princezna a rozhlédla se. "Proč bych ho měla poznat, když to není můj domov?"

Glynfynnyn zavrtěla hlavou. "To je pro mne záhadou. Hrad začal stavět můj děd a dokončen byl za vlády mého otce. Žiji v něm celý svůj život a nikdy jsem ho neopustila, ani na krátkou návštěvu ne. Kdybys tu bydlela se mnou, určitě bych si toho všimla."

"Ale já v něm žila. Hrál jsem si na prvním nádvoří. Ve velkém sále jsem měla tu hroznou oslavu svých osmnáctých narozenin.

Skoro jsem se utopila v hradním příkopu!"

"Ale to je nemožné, drahá Princezno! Příkop byl vysušen před čtyřiceti lety a tobě není ještě ani dvacet. Nemohla ses v něm topit."

"Topila jsem se v něm, topila! Tys do mne strčila, Abrasie, a já ti to odpouštím, jenom mi řekni pravdu!"

"Nikdy nelžu. Toho dne, kdy můj děd nechal příkop naplnit naposledy, se objevila Velká plazivá odpornost. Vypila ho až do dna, pak si vytvořila jako výrůstek dlouhou hadici a vytopila královskou ložnici. Můj děd byl celý promočený a nastydl se z toho. Pak vydal rozkaz, aby příkop zůstal suchý, a tak se i stalo."

Princezna zmateně zavrtěla hlavou. "Jak je to možné? Pamatuji si to tak jasně... jenže ty tvrdíš něco jiného a já ti musím věřit. Ale proč si tohle místo pamatuji jako svůj domov, kde jsem strávila dětství?"

Glynfynnyn jí žádné vysvětlení nenabídla. Hrozivý se tvářil bezradně. A v nešťastném tichu, které je všechny zachvátilo, se nahlas rozzářil Kedrigernův obličej: "Má paní, existuje nějaká větev vaší rodiny, která žije v hradě stejném, jako je Ma Cachette?"

Glynfynnyn se zamyslela, ale pak smutně zavrtěla hlavou. "Ne, neexistuje," řekla. "Alespoň dnes už ne. Víím, že kdysi ještě jeden takový hrad stával, protože se můj děd jednou zmínil, že Ma Cachette je přesným duplikátem hradu, ve kterém vyrostl."

"A kde ten hrad leží?"

"O tom vám nic povědět nemohu. Můj děd byl velice zdrženlivý, když na to téma přišla řeč. Myslím, že se to vztahovalo k nějaké rodinné tragédii." Při těchto slovech sebou Princezna trhla a tiše vykřikla.

Glynfynnyn se odmlčela a pak řekla: "Starý Hoddie by o tom něco mohl vědět, ale ten... běda..."

"Starý Hoddie tě možná ještě překvapí, má paní," řekl Kedrigern a zašklebil se. "Už je zase ve své kůži."

"Opravdu? Copak jsi-?"

Kedrigern nedbale mávl rukou a řekl: "Profesionální výpomoc.

Člověk udělá pro kolegu v nouzi, co umí."

"Tys zachránil mého starého oddaného čaroděje!" zvolala Glynfynnyn.

Sevřela Princezně ruku. "Pak je ještě naděje - musíme poslat pro Hoddieho!"

Kedrigern se otočil na služebnou, která stála tiše na místě, jež jí určil, neschopná porozumět ničemu z toho, co se tu stalo. "Slyšela jsi svou paní - doved' čaroděje. Je ve své pracovně v západní věži."

Služebná odběhla. Všichni čtyři se podívali jeden na druhého s úlevou a nadějí v očích. Ale sotva se dveře za dívkou zavřely, zase se otevřely a dovnitř vtrhl zbrojnoš, bledý a zadýchaný. "Velká plazivá odpornost!" křičel. "Vrátila se! Útočí na Ma Cachette!"

Šestnáct

Rodinné shledání

Viděna z oken Ma Cachette byla Velká plazivá odpornost stejně odporná jako z úrovně země; možná ještě o trošku odpornější, neboť shora byl její přelévavý polymorfismus grotesknější. Obluda se olejovitě leskla proti zemi, nadouvala se a zase splaskávala, přelévávala se mezi stromy a balvany, vytvářela tu chapadlo, tu chobot, tu zase jedno nebo dvě oči - nebo tři, či ještě víc - na dlouhých stopkách na těch nejnepravděpodobnějších místech, vtahovala je a vytvářela jiné, ještě bizarnější výrůstky a tykadla. Její povrch byl tu kluzký a lesklý, tu zase matný; ale nikdy po delší dobu stejný a pořád odporný.

"Tak tohle je ten klíč k mé minulosti," řekla Princezna a otřásla se hnusem.

Kedrigern si chápavě povzdechl a vzal ji za ruku. "Bojím se, že ano. Vyvolal v tobě pohled na ni nějaké vzpomínky?"

"Jenom se mi z ní udělalo nevolno."

"Buď ráda, že ji nevidíš zdola, z normální perspektivy, má drahá."

Kedrigern se otočil ke Glynfynyn. "Má paní, víš něco o původu té obludy?"

"Jen velice málo. Víím, že je nějakým nešťastným způsobem spojena s mou rodinou. Občas jsem se na to vyptávala svého dědečka, ale ten mi nikdy neprozradil důvod, stejně jako můj otec, když jsem se vyptávala jeho. Teď jsem cílem jejích útoků já, ale nevím proč."

Princezna k ní přistoupila a objala ji. "Drahá Glynfynyn, my jsme nějakým způsobem spřízněny! Velká plazivá odpornost je moje rodinná tragedie - řekli mi to moji rodiče, i když mi to také blíže nevysvětlili. A to je to pouto mezi námi!"

"Už to tak vypadá. Ach, kdyby tu jen byl Hoddie! Ví toho o naší rodině víc než kdokoliv jiný," řekla Glynfynyn a zoufale sevřela pěsti.

Ozvala se hromová rána a podlaha pod jejich nohama se zachvěla.

Vyhledli přes parapet a uviděli, že se Odpornost zrovna napřahuje párem chapadel, zakončených prostornou vydutí. Ve vydutí ležel balvan o velikosti dobře živeného vola. Chapadla se náhle vymrštila jako rameno katapultu a mrštila balvanem proti hradbám paláce.

Podlaha pod jejich nohama se znovu zachvěla a sesypalo se na ni trochu vydrolené malty.

"Vypadá mnohem vzteklejší než obvykle," poznamenala Glynfynyn.

"Balvany proti nám ještě nevrhala."

Hrozivý se odvrátil od parapetu. Dolní čelist měl bojovně vysunutou.

Jeho pohled byl zachmuřený. "Musím se s tou stvůrou utkat ještě jednou."

"Ne! Ne dřív, než si s ní promluvíím," namítla Princezna a současně se Hrozivému postavila do cesty Glynfynyn: "To nesmíš."

Zakazuji ti to."

"Zakazuješ mi bojovat s obludou?"

"Je to moje rodinná obluda. Jen já mám právo rozhodnout, kdo s ní bude bojovat, jak a kdy. Tak je to spravedlivé."

Hrozivý něco zabručel a pak připustil: "Ano, myslím, že to tak je spravedlivé, ale ještě nikdy jsem neslyšel, že by někdo takto mluvil."

Spíš bych čekal, že mne budeš prosit, abych obludu zabil. Nechceš aspoň, abych ji zahnal, než ti rozbije hrad?"

"Když ji zaženeš, jak s ní pak budu moci mluvit?" řekla Princezna.

"A když si s ní nepromluví, jak najdeme odpověď na naši otázku?"

dodala Glynfynyn.

"Když něco neudělám, jak dlouho si myslíte, že Ma Cachette vydrží?" zeptal se princ. Jako v odpověď na jeho řečnickou otázku se zdi zachvěly pod úderem dalšího balvanu.

V tu chvíli se na ochozu objevili Hoddie a Belsheer, zabraní do vášnivé debaty. Hoddie přelétl pohledem malou společnost a otočil se zpátky k Belsheerovi, náhle se však zarazil uprostřed věty, vytřeštil oči, ukázal chvějícím se prstem na Princeznu a zvolal: "Má paní!"

Královna Tidyanna živá a mladší, než když jsem ji viděl naposledy!

Jak je něco takového možné?"

Glynfynyn zamávala rukama ve vzduchu a řekla: "To je v pořádku, Hoddie. To není maminka."

"Je to moje žena," vysvětlil Kedrigern. "Princezno, tohle je starý Hoddie, královský čaroděj Lurodelu."
"Roztomilý," řekla Princezna a napřáhla ruku.

Hoddie se zmateně rozhlédl po ostatních. "Ale ta podoba... Takovou podobu jsem ještě neviděl."
Glynfynnyn ho dovedla až k Princezně a řekla: "Také mne ta podoba zprvu ošálila. Dokonce jsem omdlela."

"Úžasné. Prostě úžasné," zamumlal Hoddie. Políbil Princezně ruku, pak zavrtěl hlavou a řekl: "Ale pokud nejste naše drahá zesnulá královna Tidyanna, povoláná zpět k životu, má paní, kdo potom jste?"

"Právě to se zde doufám dozvědět. Vím jenom, že Velká plazivá odpornost z-" Hradní zdi se opět otřásly. Když ustal hluk padajícího kamení, Princezna pokračovala: "Hor mrzutostí je nějakým způsobem spojena s tragickou událostí v naší rodině. Všechny mé vzpomínky na rodinu - dokonce i na mého otce a matku - jsou mlhavé a útržkovité. Dokonce si ani nemohu vzpomenout jejich jména."

Hoddie se znovu roztřásl, ale naléhavost jeho výrazu dávala jasně najevo, že je to vzrušením a ne strachem. Sevřel Princezninu ruku do svých dlaní a zeptal se: "A o paměť jste přišla v důsledku - v důsledku - zakletí?"

Princezna zavřela oči a přikývla.

"Zakletí bahenní víly?"

"Ano. Proměnila mne v ropuchu."

Hoddie rozhodil ruce a předvedl malý taneček z čiré radosti.

"Ztracená princezna se zase našla! Korelianova linie žije! Ach, takové štěstí!"

"Korelian! Můj otec!" zvolala Princezna a objala starého čaroděje, pak Glynfynnyn a nakonec Kedrigerna, kterému řekla plačíc štěstím: "Vzpomněla jsem si! Korelian byl můj otec a moje matka se jmenovala... Namansa! Ano, tak se jmenovala. Namansa - není to báječné jméno?"

Hoddie při zaslechnutí toho jména opět posmutněl. "Běda, nešťastná královna. Ach mé ubohé dítě... ty moje malá chudinko-" Hromová rána, následovaná praskáním sesouvajícího se zdiva, mu odtrhla další slova od úst. Zezdola se ozval poplašený křik a bědování.

Hrozivý pozvedl ruku a všichni se na něj podívali.

"Teď, když má paní Princezna zná jméno své rodiny, nemáme důvod dál snášet zvůli té obludy.

Glynfynnyn, můj anděli, žádám tě o povolení na ni zaútočit."

"Musíš mi slíbit, že budeš velice opatrný. Nechci, aby ses zmrzačil ještě před svatbou."

"Budu opatrný, má nejdražší. Dobře jsem tu obludu pozoroval.

Poměrně pomalu zatačí doleva, takže-" Hoddie vtrhl mezi ně. "Ne! Má paní, cožpak bys ho nechala napadnout svou pra-pa-pa-pa-pratetu?!"

"Cože? Ta obluda - je má pra-pa-pa-pa-prateta?"

"Možná je to o jedno nebo dvě 'pra' méně, ale docela určitě je tvou příbuznou. O tom nemůže být žádných pochyb."

"Pak ti, můj drahý Hrozivý, nemohu dovolit, abys proti... ní pozvedl zbraň. Možná, že je odporná, ale patří k rodině. Nebude to trvat dlouho a bude i tvou příbuznou."

Kedrigern vyhlédl z okna. Odpornost právě dolovala ze země obrovský balvan. Nemohl být o nic menší než stoh sena. Poplašeně se obrátil na Glynfynnyn: "Nevadilo by, kdybych tvou pra-pa-pra-pra-pratetu trochu vyrušil? Jestli někdo něco neudělá, vezmou zdejší hradby co nevidět za své.

"Musíš mi slíbit, že ji nezraníš."

"Má drahá paní, je nezničitelná. Ale my ne, takže se do toho raději dám." Kedrigern znovu vyhlédl ven. Obluda právě napřahovala svá chapadla, aby balvanem mrštila proti již položbořeným hradbám.

Kedrigern vytáhl z opasku lahvičku, kápl si trochu z jejího obsahu na ukazováček a rychle substanci roztřel mezi prsty. Pak rukou ukázal na Odpornost, tiše odříkaje kouzlo. Ve chvíli, kdy se obluda už už chystala balvan vrhnout, luskl prsty. Odpornost zařvala vztekem a překvapením, vymrštila se proti balvanu, s vlhkým plesknutím se o něj rozplácla a pak se pod jeho tíhou skácela na zem, divoce mávající výrůstky a chapadly. Kedrigern se usmál na ostatní.

"Malé kouzlo kluzkosti. Ujely jí tak říkající nohy. Myslím, že teď už bude opatrnější. Hoddie bude mít čas všechno nám vysvětlit."

"Je to zamotaný příběh. Budu na něj potřebovat hodně času," řekl starý čaroděj. "Někde ve své

pracovně ho mám sepsaný, ale nalézt ho by mi taky chvíli trvalo. Kolik času mám?"

Podívali se na Odpornost. Začínala se jim nadouvat před očima.

Vystřelila silné chapadlo, omotala ho kolem prastarého dubu a vytrhla ho jako hrst plevle. Dalšími chapadly ho zbavila kořenů a větví, až z něj zbyl jen kmen ve tvaru obřího kyje. Sevřela ho asi tak tuctem chapadel a vyrazila kupředu. Kedrigern odhadl rychlost, s jakou se pohybovala, a řekl Hoddiiemu: "Řekl bych přibližně dvě minuty. Nějaké návrhy?"

"Nechte jí zase zmizet!" vykřikl Hrozivý. "Ale tentokrát zaříd'te, aby zůstala zmizelá."

"Dokážeš to?" zeptal se Kedrigern Belsheera.

"Myslím, že ano. Posledně jsem byl včela a popletená k tomu.

Nemohl jsem pracovat s plným nasazením. Ale teď-" "Můžeš ji poslat na nějaké hezké místo? Ať už udělala cokoli, je to pořád moje pra-pra-pra-pra-prateta," řekla Glynfynnyn a Princezna dodala:

"Možná, že kdybys ji poslal do nějaké úrovně existence, kde je všechno odporné a nechutné, cítila by se tam víc jako doma.

Možná, že by ta ubožačka nakonec ještě našla své štěstí."

Belsheer se zatvářil pochybovačně. "To je těžký úkol. Nevím, jestli něco takového zvládnou."

"Pomůžeme ti svou magií!" zvolal Hoddie. "Už mě svrbí prsty, abych si zase zakouznil. No tak, vždyť jsme tady tři čarodějové."

"Čtyři," řekla Princezna a napřáhla k němu ruku.

Chytili se za ruce. Kedrigern vzal Hoddieho druhou ruku, uchopil Princeznu a oba sevřeli Belsheerovu pravici. Volnou rukou Belsheer provedl několik rychlých gest, pak ukázal na Odpornost, která už byla sotva sto kroků od vnějších hradeb a blížila se k nim rychlostí vyšší, než je rychlost cválajícího koně. Ostatní tři zavřeli v soustředění oči. Glynfynnyn a Hrozivý se objali. Belsheer počkal, až se Odpornost pustí přes vyschlý hradní příkop, a pak zvolal jediné slovo.

Vzduch se zavlnil a na okamžik zavládlo ticho. Pak se zezdola začaly ozývat hlasité projevy údivu a ulehčení, následované radostným jásotem.

"Hodně štěstí, pra-pra-pra-pra-prateto, ať už jsi kdekoli," řekla Glynfynnyn nostalgicky.

"A ať jsi kdekoli, prosím tě, zůstaň tam," zabručel Belsheer tiše.

"Takže... jsem tedy dcera bratra tvého pradědečka. Nebo když to vezmeme z druhé strany, jsi pravnučka mého strýce," řekla Princezna a objala Glynfynnyn.

Všichni seděli v Hoddieho pracovně, narychlo zbavené jednoduchým úklidovým kouzlem prachu a pavučin. Starý čaroděj, který seděl před nimi, se dobrácky usmál.

"Přesně tak, má paní. A Velká plazivá odpornost je tvoje praprateta Glurnia, která byla proměněna v obludu za svou krutost k mladší sestřičce."

"Kterážto se odebrala do kláštera, kde zemřela hanbou," dodala Glynfynnyn a utřela si slzy. "Jak smutné."

"Tak pokračuje kletba už od dob Mendeborga, který odmítl lásku bahenní víly a oženil se se smrtelnicí. V každé generaci, kde se narodily dvě dcery, kletba způsobila, že starší z nich prováděla hrozné věci té mladší tak dlouho, až ji nějaká uražená víla proměnila v něco odporného. Ale dobře nedopadla ani ta mladší."

"Já vím," řekla Princezna. "Ale pokračuj, prosím, Hoddie. Co se stalo s mou rodinou?"

"Jak jsem vypočítal, po dvě generace od doby Mendeborga I.

se v rodině žádná dcera nenarodila. Za dob tvého otce, má paní Princezno, tam byli jen dva synové, Korelian a jeho mladší bratr Mendeborg - čtvrtý toho jména. Ale Korelian a jeho půvabná žena Namansa měli dvě dcery a kletba - v té době už takřka zapomenutá - znovu padla na tvůj rod. Říká se, že té noci, co se narodila tvá starší sestra, se Velká plazivá odpornost objevila na kopci nad hradem a její zlomyslný smích nenechal obyvatele hradu spát."

"To věřím. Abrasia se ke mně chovala hrozně už od samého začátku, pokud si vzpomínám. Brouci v jídle, žhavé mince v pantofličkách, obálky na dně vany, mrtvé myši v posteli - a později se začala chovat násilnický. Usilovala o můj život."

"Jak smutné!" řekla Glynfynnyn.

"No, nepovedlo se jí to. Než jsem dosáhla deseti let, naučila jsem se být ostražitá."

"Žel, její zlomyslnost neznala hranic," pokračoval Hoddie a kostnatým prstem poklepal na stránku otevřené knihy, která mu ležela na klíně. "I ona začala brzy. Když byly oznámeny tvé krtiny, zařídila to s pozvánkami tak, že se Bertha, nejkrutější a nejpomstychtivější ze všech bahenních vil, cítila uražená-"

"-Proměnila mne v ropucha a hned mne také odeslala do Ponurého močálu-" "-Kde jsem tě našel a osvobodil," dodal Kedrigern. "Tvůj osud byl krutý, má drahá, ale už je to pryč. A teď znáš pravdu." "Pořád toho ještě moc nevím. Neznám ani své pravé jméno, netuším, jak dlouho jsem vlastně byla v močálu, co se stalo s Abrasií..."

a kde se to všechno vlastně udalo."

Hoddie se na ni smutně zadíval, promnul si své zarudlé oči a řekl: "Ach, má paní, celý příběh je psán šifrou a luštit se mi ho daří jen stěží; písmo je malé a nesrozumitelné a mé oči už slábnou. Mnohé mi zůstalo utajeno. Vlastně vím už jen to, co mi řekla Indelia, žena Mendeborga V., která si v pokročilém věku vzpomněla na příběh, jenž slyšela od svého tchána a který se týkal neštěstí jeho staršího bratra, Koreliana. Bohužel, její tchán byl velice roztržitý a měl vážnou vadu řeči, takže-" "Pověz mi všechno, co víš, Hoddie. Prosím."

"Dobře, má paní." Hoddie zavřel knihu, na chvíli se odmlčel, aby si uspořádal myšlenky, a pak začal.

"Korelian a Namansa byli ztrátou své mladší dcery zdrceni. Celé království - s výjimkou Abrasie - plakalo pro malou princezničku. Abrasia se radovala. Nosila šaty veselých barev, hrála veselé melodie na flétnu a dlouho do noci tančila na hradních ochozech. To vše zavadalo důvod k hořkým rodinným hádkám a při jedné z nich prozradila Abrasia roli, kterou sehrála v transformaci malé princezničky. Korelian, zmitán mezi povinnostmi potrestat tu, která ublížila jeho mladší dceři, a váháním zmařit život dcery starší, odešel do ústraní a brzy na to zemřel. Namansa přišla o rozum. Nějaký čas chodila jen v zeleném a komunikovala kvákáním, jako ropucha. Pak ji Abrasia uvrhla do vězení, prohlásila se královnou a čím dál víc nacházela potěšení ve zlu a nepravostech.

Mám pokračovat?"

Princezna skryla svou tvář v dlaních a tiše vzlykala. Kedrigern si k ní přisedl, objal ji kolem ramen a ona si položila hlavu na jeho prsa a dala průchod svému pláči naplno. Všichni ostatní z úcty a lítosti nad jejím strádáním mlčeli. Po chvíli se Princezna vzpřímila, utřela si oči a řekla: "Prosím, pokračuj, Hoddie.

Musím vědět všechno."

"Už je toho jen málo, co mohu dodat, má paní. Abrasiina nestoudnost neznala hranic. Paktovala se s alchymisty a barbary. Uzavírala obchody s těmi nejhanebnějšími černokněžníky. Svému osudu ale neušla. Na naléhání dobrých i zlých vil ji Královna vil za podpory celého sněmu proměnila v odpornou obludu a transponovala do zakletého lesa."

"Dobře jí tak," řekla Glynfynyn.

"Ach, nesmíme zapomínat, že Abrasia jednala pod účinky kletby.

Byla sladké a roztomilé dítě, než se jí narodila mladší sestřička.

Teprve potom začala být zlá."

Glynfynyniny oči se rozšířily. Plnou minutu je na něj třeštila a pak řekla přiškrceným hlasem: "To znamená... kdyby moji rodiče..."

kdybych měla mladší sestru..."

Hoddie vážně přikývl. "Byla bys teď zlá a hanebná žena, nebo možná obluda. Nedokázala bys tomu zabránit."

Glynfynynyn vstala, smutně se podívala na Hrozivého a pak se odvrátila. Roztřeseným hlasem řekla:

"Nemohu se za tebe provdat, můj Hrozivý princí. Nemohu se vdát za nikoho. Co kdybych měla dvě dcery?"

Hoddie zavrtěl hlavou. "Není třeba se trápit, má paní. Jsem si skoro jist, že kletba již pominula."

Princezna zvedla ukazováček: "A jen tak pro všechny případy, Keddie a já pro tebe uděláme drobné korekční kouzlo. Nebude to nic těžkého, když už víme, čemu se máme postavit."

"V mé linii se rodí chlapečci," řekl Hrozivý. Glynfynynyn si hlasitě oddechla a vrhla se mu do náručí.

Princezna obdařila milence sladkým úsměvem a pak se znovu obrátila na starého čaroděje. "Když se to tak hezky vyřešilo, Hoddie, řekni mi, co se stalo s mou matkou?"

"Její příběh je možná nejsmutnější ze všech. Když byla Abrasia proměněna v obludu a přemístěna pryč,

byla Namansa propuštěna z vězení. První, co udělala, když vyšla na svobodu, bylo, že popadla pochodeň a vypálila hrad se vším, co v něm bylo - i se sebou. Jen mladý Mendeborg unikl, dostal se až sem a vystavěl tento hrad, ale nikdy nemluvil o své minulosti. Bylo to pro něj příliš bolestivé."

"Takže Mendeborg byl můj pradědeček," řekla Glynfynnyn.

"Přesně tak, má paní. Korelianův bratr."

"Ale kdo jsem já?" zvolala Princezna zoufale.

Hoddie pokrčil rameny. "Těžko říct. Veškeré rodinné záznamy, účty, deníky, kroniky, paměti, anály, historické zápisky, memoáry a genealogické mapy byly zničeny při tom velkém požáru. Kdyby Mendeborg IV. nesepsal celý příběh poté, co unikl z hořícího hradu, nevěděli bychom vůbec nic. Jenže jej sepsal šifrovaně a nezanechal nám klíč."

"Takže se nikdy nedozvím své jméno... nebo kde jsem vyrostla..."

nikdy neuvidím svou sestru. Všechno, co vím, je, že jsem stařenka."

"To není pravda, má drahá. Jsi čarodějka. Roky pro tebe nic neznamenají. Jsi tak mladá, jak vypadáš, tak mladá, jak se cítíš."

"Vždyť je mi alespoň osmdesát!"

"Ale vypadáš stěží na osmnáct - tolik ti bylo v den, kdy jsi byla zakleta. A při vši té magii, které jsi byla vystavena, nemusíš vypadat ani o den starší celá staletí. Mimoto, starší ženy jsou okouzlující."

"To je pravda. Jsme," řekla. "Ale stejně, bude mi chvíli trvat, než si na to zvyknu. A pořád ještě hodně věcí nevím, ani teď ne."

Kedrigern začal vypočítávat na prstech: "Znáš jména svých rodičů."

Víš, jak se jmenovala tvá sestra. Poznala jsi svou rodinnou historii."

Setkala ses se svou..." zaváhal.

"No tak, jen to klidně řekni. Setkala jsem se se svou praneteří."

"Má nejdražší Princezno, nikdy na sebe nesmíš myslet jako na mou pratetu. Vypadáš jako moje sestra - moje mladší sestra!" zvolala Glynfynnyn.

"Když uvážím, jaký je osud mladších sester v naší rodině, zůstanu raději tvou pratetou."

Kedrigern vzal obě dámy za ruku. "Proč si neřeknete, že jste sestřenice, a nezůstanete při tom?"

Objaly se a Princezna připustila: "Vlastně bych měla být vděčná."

Jediná důležitá věc, kterou ještě neznám, je moje jméno. Nemá význam, abych pátrala po rozvalinách rodinného hradu. Určitě už budou dávno zarostlé lesem."

"Tady jsi vítána, kdykoliv budeš chtít přijet, drahá sestřenice," řekla Glynfynnyn. "Považuj Ma Cachette za svůj domov. A pokud by se ti podařilo nalézt svou nešťastnou sestru, bude tu vítána také."

Postaráme se-" "Abrasia! Samozřejmě! Úplně jsem zapomněla na Abrasii."

Možná, že je pořád ještě v tom zakletém lese a kdybychom ji našli -" "Začnu na tom pracovat, hned jak dorazíme domů, má drahá."

Pokud ten les existuje, tak ho najdeme. A jestli tam Abrasia je, odekleješ si ji sama svou hůlkou bahenní víly," řekl Kedrigern s dvornou úklonou.

"Vyšší spravedlnost!" zajásala Princezna a zatleskala rukama.

"I já pomohu, má paní. Prohledám celou svou knihovnu a budu pátrat po zmínce o obludě žijící v zakletém lese, která bývala zlou královnou, jež byla velice krutá ke své mladší sestřičce," řekl Hoddie.

A Belsheer dodal: "Já mu pomohu. A když nic nenajdeme, navštívíme Tristavera. Ten zná všechny klevety."

"Ach, děkuji vám! Děkuji vám oběma!" řekla Princezna a jednoho po druhém je objala.

"K čemu by byli přátelé?" řekl Belsheer. "Kdybych neměl své přátele, byl bych teď včelou."

"A já bych nebyl ničím," řekl Hoddie. "Je to náš čestný dluh, má paní. A také naše výsada a čest."

Belsheer se lišácky rozhlédl, zasmál se a řekl: "Však to znáte: Konec dobrý, všechno dobré." Všichni něco zdvořile zabručeli a on pokračoval: "Dlouhá je cesta, která nemá zátáček. Ano: Konec je korunou díla."

"Myslím, že to by stačilo," řekl Kedrigern polohlasně.

"Ach ano, ano, samozřejmě. Nemohl jsem si pomoci," řekl Belsheer a rychle začal vracet knihy do polic, zatímco se ostatní, s výjimkou Hoddieho, začali rozcházet.

Následovaly dny plné slavností a noci veselých oslav; radovali se všichni v celém Lurodelu, od nejnižšího nevolníka až po nejvyššího šlechtice: Odpornost byla pryč, královský čaroděj znovu získal svou čarodějnou moc a jejich milovaná Glynfynnyn se vdávala za docela pohledného a výjimečně hrozivého mladého prince. Byly vyhlášeny i další, méně významné důvody k oslavám: čaroděj získal zpět svou lidskou podobu a ztracená sestřenice (nebo teta, nebo prababička, nebo víla kmotřička - příbuzenský vztah oné dámy nebyl přesně vymezen) se konečně vrátila do lůna rodiny. Byli i takoví, kteří považovali návrat dlouho nezvěstné příbuzné za trochu pochybný důvod k oslavám, ale i ti se smáli, veselili a pili s ostatními a nekazili slavnostní náladu, ani se nepokoušeli porozumět způsobu, jakým přemýšlí šlechta. Tergus a Bledge měli své soukromé důvody k oslavám. Tergus se na všech veřejných podnicích objevoval v slavnostním oděvu Pána Hor mrzutostí, s nablýskaným královským loveckým rohem, který mu visel na bohatě zdobeném bandalíru. Bledge, nyní sir Bledge Důvěryhodný, kráčel po jeho boku oděn jako rytíř. Každý z nich byl bohatší o tisíc korun, za které vděčil nepřímo Hrozivému a mnohem příměji Kedrigernovi. Za klíčovou roli, kterou sehrál v boji s obludou, byl tisíci korunami odměněn i Belsheer. Nakonec přišel čas, aby se Kedrigern a Princezna vydali přes Kallopane zpět do Hor tichého hromu. Ráno, v den jejich odjezdu, se s nimi přišli Hrozivý a Glynfynnyn rozloučit k hradní bráně. Zatímco se dámy objímaly a ještě naposledy probraly všechny rodinné záležitosti, Kedrigern se rozloučil s princem. "Doručím tvůj vzkaz i svatební pozvánky. Mohu pro tebe udělat ještě něco?" zeptal se. "Nic. Vůbec nic. Už jsi toho pro mne a mou rodinu udělal tolik," odpověděl Hrozivý trochu roztržitě. Kedrigern ho objal kolem ramen a poplácal ho po zádech: "Byla to skvělá výprava, co jsme spolu podnikli, ne?"

"Úžasná. Prostě úžasná," řekl princ a potřásl hlavou jako někdo, kdo se právě probudil ze sna.

"Ne pro čaroděje, drahý hochu. Život čaroděje je úžasný vždycky. Může být trochu nebezpečný a čas od času nepohodlný - zvláště, když člověk musí cestovat - ale vždycky se v něm skrývá něco úžasného. A nikdy není nudný, to je jisté."

"Ale všechno jsi to zvládl... tak lehce."

"I to se někdy stává."

Nezdálo se, že by Hrozivý jeho odpověď slyšel. Spíš sám pro sebe řekl: "Vydal jsem se na výpravu, abych zachránil obludu. Nejen že se mi to podařilo, ale navíc se chystám oženit s její pra-pra-prapra-praneteří. Tvůj přítel byl včela a teď je zase čarodějem."

"Kde je vlastně Belsheer? Čekal jsem, že se se mnou přijde rozloučit."

"Je v zahradě u úlů. Vedlejší účinek zakletí, řekl bych."

Kedrigern přikývl. "Jistě. To se dalo čekat."

Hrozivý pokračoval: "Tvá žena je osmdesát let stará, ale vypadá mladší než její vlastní praneteř. Nikdy takové věci nepochopím."

Nikdy jsem nevěřil, že se vůbec mohou stát. Dokonce ani můj bratr Horatio - říkáme mu Filozofický - se o ničem takovém nezmiňoval."

"Možná, že teď bys ho mohl o leccěms poučit."

"To ano. Až se příště setkáme, vezmu si ho stranou a řeknu mu: 'Jsou věci mezi nebem a zemí, milý Horatio, o kterých vy filozofové nemáte ani tušení.'" "Teď jsi promluvil jako skutečný princ," řekl Kedrigern.

On i Princezna se naposledy rozloučili a nasedli na koně. Ještě zamávali a pak už vyrazili ke Kallopane a domů.

Sedmnáct

Rodinné shledání!

Jejich zastávka v Kallopane byla skvělá. Jelikož Sariax byl pryč a Jussibee trávil veškerý svůj čas s královským potomstvem, připadla péče o čaroděje na Moudrého prince, Sariaxova bratra a Nejvyššího lorda kancléře Kallopane. Jako všichni ostatní muži v rodině, i on činil čest svému jménu: konverzace s ním byla stejně oduševnělá jako příjemná a dny v jeho společnosti ubíhaly rychle.

Dvanáctého dne jejich pobytu v Kallopane se Kedrigern ráno probudil s pocitem úžasu nad tím, že se mu

už dlouho nestýskalo po domově, a Princezna už se nějaký čas nezmínila o svém úmyslu pátrat po ztracené sestře. Očividně přišel čas ukončit dovolenou a pustit se zase do práce. Princezně se s tím svěřil při snídani a její odpověď ho opět překvapila.

"Ach, proč se tím trápit?" řekla. "Vše, co jsem se až dosud dozvěděla, mi přineslo zklamání, žal, nebo obojí."

"Ale co bude s Abrasií?"

"Ta je někde obludou, pokud už ji neskotil nějaký hrdina, což by pro ni bylo asi lepší."

"Připadáš mi poněkud deprimovaná."

"Kdo by nebyl, když zjistí, že všichni jeho příbuzní jsou obludy, šílení nebo prokletí? Závidím ti, Keddie. Nikdy bych si to nemyslela, ale teď ti doopravdy závidím. Nemáš ani potuchy, kdo byli tví rodiče, a vůbec tě to netrápí. Jen bych si přála, abych k tomu dokázala zaujmout stejný postoj."

"To už tě nezajímá ani tvé skutečné jméno?"

"Myslím, že bychom na to měli raději zapomenout. Jak se tak věci vyvíjejí, řekla bych, že bude určitě hloupé, ošklivé a já ho budu nenávidět."

"Začínáš malomyslnět."

"Smiřuji se s nevyhnutelným. Budu si prostě muset zvyknout, že mi budou dál říkat 'Princezna', a na svou rodinu zapomenou."

"Glyfnynnyn je báječné děvče. Za takovou příbuznou se stydět nemusíš."

"A každému mám vysvětlovat, že je mojí praneteří? Ne, děkuji."

Přikývl a neřekl nic. Rmoutilo ho, že se jejich výprava vyvinula pro Princeznu tak špatně, ale nemohl s tím nic dělat. Jediná útěcha, kterou jí mohl nabídnout, bylo kouzlo zapomnění, ale to byla až poslední drastická možnost.

Jak tak seděli mlčky nad zbytky snídaně, ozvalo se najednou zabušení na dveře. Kedrigern vyskočil.

Nějaký hlas zavolal: "Poselství pro čaroděje! Poselství pro Moudrého mistra Kedrigerna a Čarovnou Princeznu!"

"Tady už má přezdívkou snad každý," zabručel čaroděj, došel ke dveřím a doširoka je otevřel.

Posel se uklonil a předal mu naditý a svědomitě zapečetěný balíček.

Kedrigern ho vzal, prohlédl si ho a zjistil, že mezi jinými nese i pečeti Cechu čarodějů a Lurodelu.

Propustil posla a vrátil se k Princezně, která ho očekávala se zvědavým zájmem.

"Kromě našich přátel v Lurodelu nikdo neví, že jsme tady," poznamenala.

"A právě od nich dopis přichází. Soudě podle pečeti, odeslal ho Belsheer a ještě někdo jiný." Kedrigern si zásilku prohlédl přes Hledáček pravdivého vidění a zjistil, že vnější obal je bez ochrany. Zlomil nejprve jednu pečeť, pak druhou, a rozbalil silný pergamen. Objevil se další balíček. Vzal ho a pečlivě si ho prohlížel.

"Co je s ním?" zeptala se Princezna.

"To ještě nevím. Ale očividně je zakletý."

Princezna vyskočila a ucouvla. "Dávej pozor."

"Jsme v naprostém bezpečí. Je to jen rozpadové kouzlo. Kdyby chtěl balíček otevřít někdo nepovolaný, rozpadl by se v prach. Žádné nebezpečí tu nehrozí, jediné snad astmatikům." Kedrigern odložil balíček na stůl a vzal dopis, který k němu byl přiložen. Rozvinul ho, odkašlal si a začal jeho obsah číst nahlas, přeskakuje ty pasáže, které byly napsány, jen aby učinily zadost pravidlům slušné korespondence:

"Drahý bratře Kedrigerne, mnoho pozdravů a přání všeho nejlepšího tobě i sestře Princezně...

atd., atd., atd. Život na Ma Cachette je stále... atd., atd., atd."

Jeho hlas se ztišil do tlumeného mumlání, jak rychle procházel úvodními frázemi. Zamračil se. Pak se zamračil ještě víc a jeho mumlání se změnilo v monotónní bzučení. Ale pak se náhle rozzářil, zamával dopisem, odkašlal si a znovu začal číst nahlas: "Bratr Pozgvodbribnyi a já jsme pečlivě prostudovali veškeré dokumenty, které jsme na hradě Má Cachette našli, stejně jako obsah knihovny, pátrající po nějaké zmínce o Abrasií, starší sestře Princezny a Glyfnynnynině pra-tetě-" "Domluvily jsme se, že o sobě budeme mluvit jako o sestřenicích.

Cožpak na to Belsheer zapomněl?" přerušila ho Princezna a vyskočila z křesla.

"Vypadá to tak. V odpovědi mu to připomenou." "Udělej to, prosím."

"Udělám." Kedrigern se znovu vrátil k dopisu. Chvilí hledal místo, kde skončil, pak ho našel a pokračoval: "- Glynfynnynině pratetě. Co se Abrasie týče, zjistili jsme, že byla vílí kletbou proměněna v odpornou obludu a odeslána hlídat zakletý les. Soustředili jsme se tedy na pátrání po zmínce o princeznách, kde byla starší z dvou sester proměněna... atd., atd., atd."

"Belsheer je nepoučitelný," řekla Princezna a povzddechla si.

"Vždycky byl trochu rozvláčný v psaní," řekl Kedrigern a vzhlédl od dopisu. "Velice přímý v řeči, ale dej mu do ruky pero a dokáže zaplnit tři stránky jen tím, že se poptá po tvém zdraví." Na tváři se mu objevil shovívavý úsměv. "Vzpomínám si, že jednou, když jsem ještě studoval u Fraiga Temného, poslal Belsheer... ale na to teď asi není čas..."

"Není."

Kedrigern přelétl očima po hustě psaném rukopisu a rychle proběhl rozvláčné výčty pátrání svého kolegy, tiše při tom bruče, až najednou vykřikl: "Ach!" a začal uprostřed věty číst nahlas: "-zjevně v posledních dvou staletích naprosto obvyklé v těchto končinách země a taktéž na východě a západě, a přitom zcela neznámé na jihu. Našli jsme zmínky o ne méně než jedenatřiceti krásných princeznách proměněných vílami v odporné obludy. Z těch jedenatřiceti bylo čtrnáct na zostření trestu odsouzeno k pobytu v zakletém lese, tři byly odeslány na pusté ostrovy, kde číhaly na ztroskotavší námořníky, tři byly umístěny do bažin, jedné bylo dovoleno pohybovat se volně po určité přesně ohraničené nehostinné oblasti a jedna působila v Horách mrzutosti a blízkém okolí. Místo pobytu zbývajících devíti nebylo blíže specifikováno.

Další pátrání odhalila, že z těch oblud vyskytujících se v zakletých lesích byla jedna zabita statečným rytířem, jedna úspěšně dosáhla podmínky pro zrušení kletby a dvě zmizely beze stop. O obludách na skalnatých ostrůvcích jsme se nic bližšího nedozvěděli, stejně jako o těch s neznámým místem pobytu. Narazili jsme na nějaké zmínky o dvou obludách v bažinách, ale byly nejasné a útržkovité a navzájem si odporovaly. Dohodli jsme se, že se jedná o báchorky.

Jelikož víc už průzkumem kronik a análů zjistit nemůžeme, chystáme-" "Zabita!" Princezna zbledla a zalomila rukama, jak jí význam toho, co právě slyšela, zasáhl naplno. "Co ta obluda, která byla zabita? Prozradila před smrtí své pravé jméno?"

"Podívám se. Dopis ještě pokračuje."

"Co když byla Abrasia zabita? Moje poslední šance dozvědět se něco o mém dětství je zmařena - a moje sestra také! Co když je to ta, která byla vysvobozena? Možná někde strádá jako ubožačka bez domova, putující nepřátelským světem," pokračovala Princezna v lomení rukou.

"Ale no tak, má drahá, uklidni se. Belsheer v tom směru určitě zjistil, co se dalo."

Přelétl očima zbývajcí řádky. S úlevným "Aha!" se podíval na Princeznu, usmál se a řekl: "Už si nemusíš dělat starosti. Poslechni si tohle:" "Při bližším studiu záznamů jsme dospěli k názoru, že ani zabitá ani osvobozená obluda nebyla Abrasia, sestra sestry Princezny. Vyloučit můžeme rovněž Velkou plazivou odpornost z Hor mrzutostí. Tím se původní výčet jednaatřiceti princezen zužuje o tři a zbývá nám jich tedy jen dvacet osm. Z těch můžeme vyloučit dalších sedm a tak se pole naší působnosti zužuje na dvacet jedna. Samozřejmě, vzhledem k poměrně širokému roztroušení těchto oblud po všech končinách země a naprostému nedostatku přesných informací - a v několika případech jakýchkoliv informací - věříme, že nejrozumnější bude postupovat podle našeho předchozího návrhu a pokračovat-" "Jakého návrhu?" zeptala se Princezna a Kedrigern zmateně zmlkl.

"Nevím. Asi jsem to přeskočil... podívám se... ano, tady to je."

"-chystáme se do deseti dnů odjet z Ma Cachette a vyhledat bydliště bratra Tristavera, který je skutečnou živou kronikou čarodějnické historie, a vyzýváme vás, abyste se tam s námi setkali, abychom mohli společně probrat všechny možnosti a naplánovat další postup v pátrání sestry Princezny."

Kedrigern zvedl oči od dopisu. "To není špatný nápad. Tris při svém cestování posbíral všelijaké informace. Zbožňuje klevety."

"Víc už tam nepíšu?"

Pozvedl dopis a rychle, ale pečlivě ho přeletěl očima, kývaje při známých pasážích, a pak nahlas přečetl závěr: "Doufám, že se již brzy budeme moci opět těšit ze společnosti sestry Princezny a zůstávám, jako vždy, vašim nejponiženějším a nejoddanějším atd., atd., atd."

P.S.: Mapu příkládám. Před otevřením sejměte zaklinadlo."

Kedrigern odhodil dopis na stůl a řekl: "Tak má drahá, co si o tom myslíš?"

"Myslím, že před sebou máme dlouhé pátrání. Nikdy jsem si nemyslela, že se kolem vyskytuje tolik zakletých princezen. A Tristaver možná přijde s tuctem dalších. To nás může zaměstnat na celé století."

Kedrigern pokrčil rameny. "Teď zrovna nic naléhavého nemám."

"Připadá mi to strašně sobecké, zaměstnávat tolik čarodějů z čistě osobních důvodů. Když pomyslím na všechny ty lidi v nesnázích, kteří potřebují tvou pomoc..."

"Ty jsi taky v nesnázích, nebo snad ne?"

"No... ano, jsem."

"Proč bych tedy neměl využít své schopnosti a pomoci ti? Proč musím pořád konat dobro jen pro úplně cizince, z nichž většina si svoje problémy stejně způsobila sama a nakonec nás odbude pouhým 'děkuji ti, dobrý čaroději' poté, co pro ně riskujeme život? Nesmí snad Belsheer a Hoddie pomoci svému příteli? A brání mi snad něco použít svou magii, abych pomohl ženě, kterou miluji?" zeptal se Kedrigern s dramatickou úklonou.

"To je od tebe velice hezké."

"Kvůli tobě bych se vypravil třeba na konec světa."

"Možná k tomu dojde. Dvacet jedna různých oblud - přinejmenším.

Víme, že dvanáct jich je stále ještě v zakletých lesích, ale zbytek může být kdekoliv. To není moc povzbudivá vyhlídka."

"Zocelí nás to," odpověděl Kedrigern pevně. "Dostane nás to do formy. Získáme tím praxi a spousty příležitostí konat cestou dobro.

Co říkáš na tohle, má drahá?"

Na okamžik zaváhala a pak řekla: "Podívejme se na tu mapu. A nezapomeň z ní sejmut kouzlo."

Kedrigern mapu odčaroval a pak ji rozprostřel po stole, aby si ji mohli prohlédnout. Byla to obrovská mapa provedená do nejmenších detailů a zářila všemi barvami. Nápisy byly velice umné a docela čitelné.

"Krvavý potok?" zamumlala Princezna stísněně.

"Ano. Vlívá se do Řeky záhuby," řekl Kedrigern a ukázal na soutok.

"Děsivé ostrovy? Lesy hysterie? Louka ječících pekelných přízraků?"

četla Princezna a hlas se jí při tom chvěl. "Tristaver nežije v moc přívětivém kraji."

"Ve skutečnosti říká, že má hezký malý domek v malebné krajině.

Ta jména vymyslel sám, na ochranu svého soukromí. Nechce, aby si lidé přečetli názvy jako Voňavé louky nebo Slunečné vrchy a hrnuli se tam v celých smečkách. Řekl bych, že je to od něj rozumné."

Princezna se na něj chvíli zamyšleně dívala a pak řekla: "Jste všichni stejní."

"Já nejsem ani trochu jako Tris!"

"Oba jste stejné společenští jako fénix."

"To prostě není pravda. Oba jsme ženatí, nebo snad ne?" Kedrigern se rozzářil. "Má drahá, cestou na naši výpravu bychom mohli navštívit Trise a jeho ženu. Bylo by to od nás zdvořilé."

Užasle se na něj podívala a pak řekla: "Od kdy tě takové věci zajímají?"

"Změnil jsem své způsoby. Budu se před světem snažit vystupovat reprezentativně. Možná si spolu budete mít co říct... a třeba tam získáme i nějaké užitečné informace."

"Možná, že ano. A v každém případě, ta ubožačka určitě potřebuje dobrodiní upřímné sesterské rady. V pořádku, pojedeme."

Cesta byla příjemná, dokonce i pro Kedrigerna. Svěží rána, ospalá dopoledne, chladivé večery a hvězdné noci; jídlo jako na pikniku, počasí ideální a scenérie idylické. Když jednoho odpoledne překročil spolu s Princeznou Krvavý potok, překonali květy zarostlou Louku ječících pekelných přízraků a uviděli Tristaverovu vilku, byl v tom nejlepším rozmaru. Na zápraží uviděli lidi.

"Belsheer a Hoddie už asi přijeli," řekl Kedrigern.

Když přijeli blíž, Kedrigern zamával a jeho mávání bylo nadšeně opětováno čtyřmi postavami. Vypadaly velice vzrušeně. Jedna z nich se rozběhla naproti jezcům.

"Je to žena. Glynfynnyn, řekla bych," usoudila Princezna. "To je zvláštní. Hrozivého nikde nevidím."

"Musí to být Trisova manželka. Glynfynnyn by sotva... ale opravdu vypadá jako... ano, je to Glynfynnyn."

Ty krásné kaštanové vlasy bych poznal vždycky."

"Ano... musí to být..." řekla Princezna tiše.

Běžící postava zavolala. Zprvu nezřetelně, pak jasněji, ale stále nesrozumitelně. Kedrigern se obrátil na Princeznu, usmál se a řekl: "Je ráda, že nás vidí. Myslím, že tady nemívají často návštěvy."

"Co to křičí?"

"Řekl bych, že nás vítá."

Ale když uslyšeli velice jasně a srozumitelně: "Sestřičko! Ach, má drahá Princezničko! Sestřičko, moje sestřičko, konečně!" vzlétla Princezna ze sedla a vyrazila vstříc dámě, která právě běžela přes louku. Kedrigern se díval, jak přistává a jak se obě objímají a líbají, a pak se objímají znovu. Když přijel blíž, uslyšel smích a pláč, promíslený s výkřiky: 'Abrasia!' a 'Drahá sestřičko!'. Sesedl a pomalu vykročil k nim, v úžasu nad mimořádnou událostí, již byl svědkem.

Viděl tři postavy, které spěchaly od Tristaverovy vilky, aby se k nim připojily.

"To je Abrasia! Je odekletá!" zavolala Princezna a přitáhla si ho za ruku k sobě, do jejich obětí.

"A moje nejdražší malá sestřička také! Už není ropuchou!"

zvolala druhá dáma a vrhla se Kedrigernovi kolem krku, smějíc se a plačíc současně.

Objímání a líbání pokračovalo a připojili se k němu všichni nově příchozí, pokračoval i smích a pláč a to jak odděleně, tak i současně, až se nakonec obě dámy vyčerpaně posadily do trávy a snažily se popadnout dech, neschopny jediného dalšího slova. Kedrigern pro ně rozprostřel příkrývku, Belsheer se laskavě nabídl, že se vrátí do domu pro občerstvení, a Hoddie, který už byl svědkem jednoho rodinného shledání, ho doprovodil.

"Naše výprava je tedy u konce, má drahá," řekl Kedrigern a posadil se po boku své ženy.

"Ne tak docela," řekla. "Drahá Abrasia, pověz mi mé jméno."

Jsi jediná, kdo ho zná."

Abrasiiny ruce polekaně vylétly k jejím ústům a na tváři se jí objevil ustaraný výraz. "Ach, moje drahá sestřičko, provedla jsem ti něco strašného."

"Byla jsi zakletá, Abrasia. Nemohla sis pomoci. Ale teď už mi řekni mé jméno, milovaná sestřičko, řekni mi ho!"

Abrasia se znovu rozplakala a vrhla se Princezně do náruče.

"Jak bych mohla doufat, že mi kdy odpustíš, když jsem tě připravila i o jméno, moje milovaná sestřičko!"

"Připravila...?"

Abrasia popotáhla, utřela si oči a řekla: "V tom zmatku, který způsobilo objevení bahenní víly Berthy na tvých krtinách, všichni zapomněli, že tě chtěli pokřtít. Táta s mámou o tom pak mluvili čas- tokrát, ale báli se to udělat, aby tím Berthu ještě víc nepopudili."

Vždycky tě oslovovali 'Drahá princezničko', nebo 'Naše drahá malá princezno' a postupně se z toho stalo jméno, pod kterým tě znalo celé království. Zuřila jsem kvůli tomu ještě víc. Říkala jsem si, že když jsem starší, měli by 'Princezno' oslovovat mne."

"A měla jsi pravdu, drahá sestřičko. Muselo to pro tebe být strašné."

"Vlastně ani ne. Tehdy mě docela bavilo zuřit a být zlá," řekla Abrasia a otřela si oči. "Byla jsem strašně zlá. Rodinná tragedie, však víš."

"Ano, vím. Potkali jsme naši pra-pratetu Glurnii. Byla Velkou plazivou odporností z Hor mrzutostí."

"Musíš mi to všechno vyprávět, drahá Princezno."

"A ty taky, drahá Abrasia."

Zatímco si obě znovunalezené sestry ze zakleté rodiny začaly vyměňovat s velkou radostí své zážitky, Kedrigern a Tristaver se diskrétně vydali na malou procházku po louce. Když byli mimo doslech, Kedrigern řekl: "Vypadáš dobře, Trisi. Život ženáče ti zjevně svědčí."

A skutečně, Tristaver vypadal mnohem odpočatější než kdy dřív. Jeho stříbrné vlasy a brada byly pečlivě upraveny a místo okázalých propriet svého čarodějnického stavu měl na sobě jen černý plášť, prostou šedou kazajku a kalhoty a řádně vyleštěné černé kožené boty. Byl dokonalým obrázkem spokojeného usazeného čaroděje.

"Je to báječná žena, ta tvoje švagrová."

"Jak jsi ji vlastně potkal, Trisi?"

"Byl jsem na výpravě. Jedna mladá bojovnice hledala Háj zoufalství.

Bylo to odvážné děvče, jen co je pravda, ale odvaha by jí proti silám zlé magie nebyla nic platná, a tak jsem jí poskytl svou ochranu.

Ze strážce toho háje se vyklubala tahle půvabná dáma zakletá velice silnou vílí kletbou."

"Odporná a nechutná obluda?"

"Jen co je pravda. Nikdy v životě jsem nic ohyzdnějšího neviděl a nepřeji si vidět ani v budoucnu."

Kedrigern přikývl. "Chápu, co myslíš. Měl jsem co dělat s její pra-pratetou. Byla pod stejnou kletbou. Strašné."

"To všechno ta vílí zchytralost. Opatřili kletbu únikovou klauzulí, podle které měla být osvobozena, pokud se do ní někdo zamiluje - je - tak, jak je. A byla příšerná. Naprosto vylučovala sebelehčí náklonnost."

"Víly jsou zrádná cháska. Dokonce i ty dobré jsou proradné."

"A aby to udělaly ještě horší, daly jí vědět, že jakmile bude odekleta, stane se sladkou a milou jako andílek. Jako obluda samozřejmě nestála o to být ze svého zaklínadla vysvobozena a proměněna v něco hodného."

"Důmyslné. Ďábelské, ale důmyslné," řekl Kedrigern. Nějaký čas kráčeli tiše a pak se Tristavera zeptal:

"A co jsi udělal?"

Tristaver se zašklebil. "Použil jsem nápoj lásky."

"Tys použil nápoj lásky na obludu?"

"Ne, na sebe. Byl to jediný způsob, jak kletbu zlomit."

Kedrigern se zastavil. Položil Tristaverovi ruku na rameno, podíval se mu do očí a řekl: "Velice nápadité. Odvážné řešení, milý starouši."

Tristaver sklopil oči. "Díky, Kedrigerne. Chvála z úst znalce je ve skutečnosti jediná chvála, která se počítá."

"Zasloužíš si nejen mou chválu, Trisi, ale i mou vděčnost. Už jsem byl smířený s dlouholetým pátráním bez valné naděje na úspěch."

"Jsem rád, že jsem mohl pomoci bratru čaroději."

Bez dalších řečí došli až na samý okraj louky. Když se ohlédli, uviděli, že na ně jejich ženy mávají, a tak se vydali zase zpátky.

Tristaver náhle řekl: "Myslím, že se teď budeme vídat častěji."

"Nepřekvapilo by mne to. A naše manželky zřejmě budou chtít navštěvovat i Glynfynyn. Je to jejich jediná příbuzná." Kedrigern se na chvíli odmlčel a pak řekl: "Je to zvláštní pocit, mít najednou všude příbuzné."

"Ano, chápu, jak to myslíš. Nezvyklý pocit. Jsi teď vlastně můj švagr."

Kedrigern přikývl. "A ty můj."

Víc už neřekli, dokud nedošli ke svým ženám, které seděly bok po boku na přikrývce a smály se, jako by pro ně měly nějakou šťastnou zprávu. Podívaly se jedna na druhou, zasmály se, kývly, znovu se zasmály a pak Princezna řekla: "Dostaly jsme báječný nápad."

"Vnuknutí," řekla Abrasia.

"Mluvily jsme o naší pra-pratetě Glurnii-" "Té staré ubožačce, která je ještě pořád obludou-" "Řekly jsme si, že když je tu teď Hoddie a Belsheer-" "A vy dva, a moje nadaná sestra-" "Všechn ten magický potenciál-" "Určitě bychom pro ni mohli něco udělat-" "Přenést ji zpátky-" "Do lůna rodiny-" "Nebylo by to báječné?" zakončily svůj proslov jednohlasně.

Kedrigern s Tristaverem se podívali jeden na druhého.

Tristaver pokrčil rameny. Kedrigern řekl: "Myslím, že něco bychom udělat mohli. Zdá se, že všichni ostatní z rodiny už jsou odekleti. Tak proč ne Glurnie?"

"Podrobnosti probereme u oběda," řekl Tristaver.

"Věděla jsem, že to řeknete," zaradovala se Princezna. "Samozřejmě pomohu, jak budu umět. Jakmile Glurnii osvobodíme, bude zase celá rodina pohromadě. Budeme jedna velká odekletá rodina."

Kedrigern se posadil do trávy vedle ní. "To mi připomíná něco, co jsem četl v jedné kronice. Počkejte, jak jen to bylo... 'Zakleté rodiny jsou všechny stejné; ale každá odekletá rodina je odekletá svým

zvláštním způsobem." Následovalo dlouhé zamyšlené ticho. Nakonec Abrasia řekla: "To zní jako jedna z těch věcí, které se říkají buďto docela na začátku, nebo docela na konec. Pamatuješ si, jak to bylo použito v té kronice, Kedrigerne?"

"Byl to konec," řekl Kedrigern. "Určitě."

- KONEC - Tristaver si pomalu uhladil zamyšleným gestem vousy. "Mně to jako konec nepřipadá."

"Ale no tak, můj nejdražší manželi, nesmíme pochybovat o paměti našeho milovaného švagra," řekla Abrasia a roztomile se usmála postupně na oba čaroděje.

"Byl to konec," zopakoval Kedrigern. "Vzpomínám si docela přesně."

"Nebud' dogmatický," napomenula ho Princezna.

"Nejsem dogmatický. Je to pravda."

"Jsi dogmatický."

"V pořádku, tak to tedy konec nebyl," řekl Kedrigern a rozhodil odevzdaně ruce. "Byl to prostředek.

Byl to třetí odstavec kapitoly CCCLXIII. Byla to poznámka ke straně 91. Bylo to, cokoliv si řeknete. Jenom ne konec. Určitě ne."

- KONEC - "A netvař se tak uraženě. To je ještě horší než být dogmatický."

Kedrigern si povzdechl a potřásl hlavou. "Omlouvám se, má drahá," řekl. Natáhl se a uchopil svou ženu za ruku.

"Proč vlastně mluvíme o koncích? Pro nás všechny je to vlastně začátek," řekla Princezna.

"A pro pra-pratetu Glurnii také," připomněla Abrasia.

Navzdory všeobecnému nadšení, Kedrigern byl ohledně tohoto tématu spíše zdrženlivý. Začátky byly vždycky dobré a optimistické: dobrý start a volná dráha je dobrá věc, ale vždycky to znamenalo změny a Kedrigern si ve svém životě žádné změny nepřál. Myslel na své pohodlné křeslo u krbu, knihy ve své pracovně, Spotovu kuchyni a prosluněné zápraží, kde si mohl odpoledne zdřímnout dokonce i v zimě.

Myslel na Gylorela a Anlorel, na Vztekouna a svou stáj, která se brzy měla zaplnit neobyčejnými koňmi.

Povzdychl si nad příjemnými vzpomínkami na všechno to pohodlí a slasti malé vilky v Horách tichého hromu. A pak si uvědomil, co mu nabízí budoucnost: příbuzné z manželčiny strany, některé v současné době zakleté, časem i neteře a synovce, návštěvy, rodinná setkání a oslavy, společné dovolené.

Cestování. Hodně cestování. Časem budou mít i své vlastní děti. Ach ano, ani tomu se nevyhne. A soudě podle věku, kterého se Princezna dožije, mohou jich mít pěknou kopu. Zamyslel se nad tím.

"Jsi nějaký zamlklý," řekla Princezna.

"Jen přemýšlím. Má drahá, uvědomuješ si, že naše životy začínají být obyčejné?"

Překvapeně se na něj podívala: "Obyčejné?"

"Máme teď příbuzné. Rodinu. Jsme jako obyčejní lidé."

Princezna si ho chvíli pátravě prohlížela a pak řekla: "Ty tomu skutečně věříš?"

"Ano. Ty ne?"

"Obyčejní lidé obvykle nežijí sedm generací v zakletí."

"To ne. Ne, obvykle ne."

"Ani nestrávili značnou část svého života jako ropuchy."

"Ne."

"Nebo odporné obludy."

"Myslím, že ne."

"Obvykle nebývají čaroději."

"Ne, to jistě ne."

"Tak co jsi vlastně mínil tím, že naše životy začínají být 'obyčejné'."

Chvíli nad tím uvažoval, pak se na ni podíval, zešíroka se usmál a řekl: "Vlastně ani nevím. Opravdu se mi ulevilo."

"Na druhé straně, naše životy budou v každém případě jiné."

Obličeje se mu zase protáhl, ale jen na chvíli. Jiné bylo snesitelné.

Jiné mohlo znamenat méně cestování. Méně cestování znamenalo víc času doma s Princeznou, mnohem víc času. Jiné mohlo dokonce znamenat konec nezvaných a nevítaných vetřelců, zakletých včel a odekletých lovců, kteří neumějí nic lepšího, než vtrhnout do jejich soukromí, když si přejí být sami. Jiné

mohlo znamenat malé Princezny a Kedrigerny a čas strávený s nimi.
Usmál se a stiskl jí ruku. "Ano, myslím, že bude. Ale promluvíme si o tom, až budeme doma a sami.
Konečně."